PETER CHEYNEY

ultimul pahar

PETER CHEYNEY

Ultimul pahar

În româneşte de George Amilcar Tăslăuanu

Editura Univers
Bucureşti – 1975

Cuprins

Capitolul 1 LUNI Ce bun e-un păhărel de whisky!____4
Capitolul 2 LUNI O capcană pentru Bellamy_____23
Capitolul 3 LUNI Un whisky pentru doamna_____36
Capitolul 4 LUNI Totul e să ai un alibi_____51
Capitolul 5 LUNI Iese din scenă Carola şi intră Iris__67
Capitolul 6 LUNI Demascarea mincinosului_____79
Capitolul 7 MARŢI Adevărul şi numai adevărul_____92
Capitolul 8 MARŢI Concedierea lui Iris_____109
Capitolul 9 MARŢI Chemin-de-fer de lux_____127
Capitolul 10 MIERCURI Ceai în doi_____144
Capitolul 11 MIERCURI Un interviu prudent_____164
Capitolul 12 MIERCURI Gradul trei îndulcit_____183
Capitolul 13 MIERCURI O noapte albă_____200
Capitolul 14 JOI Şi iese negru_____217
Capitolul 15 JOI Ultimul pahar_____232

Capitolul 1

LUNI

Ce bun e-un păhărel de whisky!

Bellamy coborî cu deosebită grijă de pe taburetul înalt al barului şi, ducându-se cu paşi nesiguri la fereastră, privi, legănându-se pe călcâie, zăpada ce se aşternea pe Conduit Street. Barmanul îşi pregăti ceva de băut şi apoi se apucă să frece, maşinal, tejgheaua cromata a barului. Bellamy se întoarse şi – rezemat de fereastră – îl privi lung pe barman.

Era înalt, suplu, brunet şi îmbrăcat impecabil, deşi costumul său gri închis era destul de vechi. Sub ochi avea cearcăne adânci şi părea foarte obosit, ceea ce-i dădea un aer de vagă depravare. Ochii săi mari, căprui aveau o privire tristă.

Îndreptându-se către bar, exclamă cu o voce cam răguşită dar totuşi atrăgătoare:

— De ce nu mai calcă nimeni pe-aici? L-ai mai văzut pe domnul March, Sydney?

— Nu, răspunse Sydney, nu l-am văzut de mult. Puteţi să credeţi ce vreţi, dar presupun că n-are bani, ca toată lumea de altfel, din cauza războiului ăsta afurisit. Când avea, era un client bun.

Bellamy se caţără pe taburetul înalt de la bar, îşi bău restul de whisky cu sifon şi privi semnificativ la Sydney. Acesta îi prepară un altul în timp ce Bellamy începu să cânte fals:

„În cinstea bâtrânului whisky,
Dă-l pe gât, dă-l pe gât...”

Barmanul îl întrerupse:

— Nu, domnule Bellamy, hai să-i zicem pe ălălalt. Şi Bellamy îşi întinse gâtul peste tejghea, iar Sydney îşi lipi capul de-al său şi, împreună, începură să cînte:

„Dacă sergentu-ţi fură romul, nu-i nimic.
Dacă sergentu-ţi fură romul, nu-i nimic.
Doar are şi el dreptu’ la un gât.
Dar blestematu’ de beţiv
Nici că se satură cu-atât
Şi-ţi fură toată sticla.
Nu-i ni-m-ic...”

Îşi încheiară cântecul cu o notă ascuţită şi falsă. Suna cumplit. Bellamy dădu paharul pe gât.

— Poate nu mă credeţi, domnule Bellamy, dar îmi datoraţi cinci lire şi patru şilingi.

Bellamy îl privi încruntat, murmurând:

— Doamne-Dumnezeule, cinci lire şi patru şilingi! Cred că ai greşit pe undeva la socoteală, Sydney. Rămase un timp pe gânduri, apoi reluă: Ascultă, Sydney, mă simt al dracului de rău. Tu cât whisky trebuie să bagi în tine, Sydney, ca să ţi se facă rău?

După un moment de chibzuinţă, Sydney răspunse:

— Poate nu mă credeţi, dar n-am băut niciodată destul whisky ca să mi se facă rău.

Bellamy se dădu jos, îşi luă paltonul de pe scaunul unde-l lăsase şi începu să se îmbrace cu chiu cu vai.

— Sper că o să apară şi domnul March, zise. Unde dracu te-am pus? Se scotoci prin buzunare. Ai un

şiling la-ndemână, Sydney?

Barmanul scoase din buzunar un şiling şi-l puse pe tejghea, de unde Bellamy îl luă şi, îndreptându-se spre peretele lateral al barului, îl introduse într-un joc mecanic cu fructe şi, trase de manetă. Când automatul se opri, cele trei lămâi erau aşezate în linie. Se auzi un clinchet şi în palma întinsă a lui Bellamy căzu o plăcuţă roşie. Zâmbi uşor şi puse plăcuţa pe tejghea.

— E prima dată când scot ceva din aparatele astea. Cinci lire. Asta înseamnă că-ţi mai datorez patru şilingi, pe care te rog să-i treci în contul meu.

— Fie şi-aşa, domnule Bellamy! Felicitările mele. Poate nu mă credeţi, dar sunt obligat să dau un rând din partea casei.

Bellamy aprobă tacit din cap. Ar fi vrut ca barmanul să nu mai repete la infinit acest „poate nu mă credeţi”. Sydney îi turnă un alt „Haig” dublu. Bellamy se clătina pe călcâie. Începu îndată să-şi tragă mănuşile, îşi puse pălăria şi, luându-şi un scurt rămas-bun de la Sydney, ieşi din bar. Barmanul îi urmări, zâmbind paşii nesiguri, în jos pe scară, şi strecură sub tejghea paharul nebăut lăsat de Bellamy.

Afară era frig şi întuneric. Cu mâinile în buzunarele paltonului, Bellamy coborî, strivind zăpada sub tălpi, pe Conduit Street, intră pe Bond Street şi coti pe Albemarle Street. Se simţea rău.

La jumătatea străzii Albemarle, se chiorî la intrarea unei case deasupra căreia abia licărea, albastră, firma „The Malayan Club. Primul etaj. Deschis”. Bellamy intră şi începu să urce scările. Dar când ajunse la prima turnantă, se sprijini de balustradă şi apoi se aşeză pe scară, rezemându-se un moment de perete, cu ochii închişi. Duşul de aer rece, după o zi întreagă

de băutură, îl dăduse gata şi acum simţea că i se învârte capul.

În stânga, pe palierul îngust de la turnanta scării, se căsca uşa garderobei. În dreapta, privind în susul scării, putea să vadă uşile duble ale clubului, puţin întredeschise, iar prin acest spaţiu îngust zări o masă aranjată pentru cină. Se sculă cu greu, urcă scara şi intră în bar.

Clubul Malayan era compus dintr-o cameră în formă de „L”, cu barul aşezat după colţ. Ajungând la bar, se adresă cu un zâmbet de beţiv fetei blonde care servea:

— Ce mai faci, scumpo? Ce mai face micuţa mea blondă?

Fata zâmbi.

— Minunat, răspunse ea, aruncând o privire grăbită unei femei – singurul client din bar, la ora aceea.

Rezemându-se de bar, Bellamy studie fata cu atenţie, începând cu părul aranjat cu grijă şi terminând cu pantofii bine lustruiţi, apoi murmură:

— Ţi-a spus cineva vreodată, iubito, că ai un „nu ştiu ce” aparte? Ei bine, află că-l ai. Ai un plus de farmec feminin. Practic, eşti o femeie unică. Într-una din zilele astea, când se mai îndreaptă vremea, am să-ţi fac curte. Am să-ţi spun că ai ochii ca două ametiste, că linia şoldurilor tale parcă-mi face cu ochiul. Şi am să-ţi scriu chiar şi-un poem. Vezi tu, asta mi-e firea.

— Încetează, te rog, domnule Bellamy. Şi-apoi, ce rost are? Cu toate fetele vorbeşti la fel.

— Nici vorbă! Eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat. Când am să fiu mai liber, adu-mi aminte să-ţi spun ce simt eu cu adevărat pentru tine.

— Asta-i probabil ceva foarte plăcut, îi răspunse fata zâmbind.

Bellamy, aplecându-se şi mai mult peste bar, îi şopti ceva la ureche.

— Domnule Bellamy! – exclamă ea îmbujorată dar cu ochii strălucitori – ai un tupeu!

— Asta-i aproape tot ce am. Dar, spune-mi ce crezi că ar trebui să beau?

Fata îi zâmbi, gândindu-se că Nick Bellamy are într-adevăr mult farmec şi-i păcat că bea atât de mult şi, totodată, întrebându-se de ce nu face nimic. Îi răspunse zâmbind din nou:

— Păi, ceva să ardă gâtul cât mai tare.

Bellamy îi întoarse zâmbetul, dezvelindu-şi dinţii albi şi regulaţi, de sub mustăcioara neagră.

— Bine. Un Haig dublu.

După o clipă de ezitare, fata îl întrebă direct:

— Plăteşti, domnule Bellamy?

Bellamy îi aruncă o privire evazivă.

— De ce mă întrebi?

Fata părea încurcată.

— Ai de plată până acum peste şapte lire şi şeful a spus că până nu achiţi nota nu-i nimic de făcut.

Bellamy se scotoci tăcut prin buzunarul de la vestă, scoase o tabacheră şi îşi aprinse o ţigară. În acel moment, femeia care stătuse lângă foc se îndreptă agale spre bar.

Blondă, de statură potrivită, avea o faţă rotundă, atrăgătoare, cu trăsături frumoase, şi ochi albaştri.

Bine îmbrăcată, purta un taior croit parcă înadins ca să-i scoată în relief liniile feţei, şi ciorapi de mătase bej, foarte subţiri. Picioarele mici erau încălţate în pantofi de lac negru, cu tocuri extrem de înalte. Capul îi era înfăşurat într-un turban negru din crep-de-chine,

ornat cu un semn de întrebare bătut în briliante.

Ajungând la bar, se opri lângă Bellamy, adresându-i-se cu o voce caldă:

— Nu le permite să-şi bată joc de tine, Nicky. Rândul ăsta îl plătesc eu. Şi comandă două pahare duble de whisky cu sifon.

Bellamy îi zâmbi.

— Oricine-ai fi, eşti o bomboană. E grozav din partea ta. Când mă gândesc câţi bani am cheltuit în barul ăsta, zău că ar fi putut să mă mai crediteze cu un pahar! Apoi – înclinându-se curtenitor: Mă numesc Bellamy. Ce mai faceţi?

Ea izbucni în râs.

— Mulţumesc, foarte bine. Dar ce rost are să pretinzi că nu mă cunoşti? Ne-am cunoscut mai demult. Şi, zâmbind: N-am obiceiul să fac cinste străinilor, Nicky.

— Curios, n-am ce spune. Cum aş putea uita un om ca tine? Mă întreb dacă ne-am cunoscut într-adevăr şi dacă am fost cu adevărat eu.

— Te-am văzut de multe ori. De obicei, în localul lui Ferdie Mott. Eram cu Harcourt March în noaptea când ai câştigat la poker o sută douăzeci de lire dintr-un singur pot, şi te-am văzut şi pierzând, din când în când. Dar înţeleg de ce nu-ţi aminteşti de mine. Erai tot timpul prea turtit ca să mai poţi ţine minte ceva.

— Ştiu. Nu-i aşa că-i groaznic? În fiecare dimineaţă când mă trezesc, iau hotărârea să mă las de băutură, pentru că mă împiedică să muncesc. Dar, pe măsură ce trec orele, ajung la concluzia că munca m-ar împiedica să beau. Şi adăugă, foarte grav: îmi place să beau! Şi-şi goli paharul.

— Văd, răspunse ea. Ce părere ai de încă un rând?

— Cred că eşti, într-adevăr, foarte drăguţă.

După ce comandă băuturile, blonda i se adresă din nou lui Bellamy:

— Ca să-ţi poţi aminti de mine data viitoare, ar fi bine să-mi reţii numele: mă numesc Iris Berington. Doamna Iris Berington.

Bellamy aprobă din-cap.

— Desigur, acum încep să-mi amintesc. Te-am văzut într-o zi undeva, într-un bar, cu Harcourt. Probabil că-i unul dintre prietenii tăi. Şi pentru că-i şi vechi prieten cu mine, înseamnă că şi eu sunt un vechi prieten de-al tău. Şi Harcourt mi-e drag, dar tu îmi placi mult mai mult.

— Harcourt e foarte amuzant, într-adevăr, dar are acelaşi cusur ca şi tine: bea puţin cam prea mult.

— Imposibil! exclamă Bellamy. Niciodată nu poţi bea prea mult!

Iris izbucni în râs.

— Eşti incorigibil. Dar cred că toată lumea spune la fel.

— Am mai auzit asta de la o grămadă de femei, răspunse Bellamy, mândru. Îmi place să fiu aşa cum sunt. Şi – privind-o serios: Iris, eşti minunată. Când am să am puţin timp liber, am să-ţi spun în sfârşit ce cred eu despre tine.

Iris zâmbi.

— Acum câteva minute îi spuneai exact acelaşi lucru fetei de la bar.

— Ştiu. Dar nu ţi-a spus nimeni, niciodată, că istoria se repetă invariabil?

— Iar tu, tu te confunzi cu istoria, nu?

— De fapt, istoria sunt eu. Oricum, iubito, dacă ai fi Cleopatra, aş încerca să fiu un Marc Antoniu la înălţime, replică, peste umăr, Bellamy îndreptându-se spre scaunul pe care-şi lăsase pălăria. Aha! Trebuie

să-mi aduc aminte... Trebuie să mă văd cu cineva. Asta, dacă reuşesc să-mi aduc aminte pe cine trebuie să văd şi unde anume. La revedere, Iris, şi nu uita că rândul următor îl dau eu.

Punându-şi mâna uşor pe braţul lui, Iris îl opri o clipă spunându-i:

— Vin des pe-aici, de obicei pe la unsprezece, şi mi-ar face plăcere să te revăd, Nicky.

— E foarte drăguţ din partea ta. Ştii, exageră el, dramatic, cred că numai frumuseţea mea fatală e de vină.

— Te cred. Oricum, noapte bună! Şi se întoarse la locul ei de lângă foc. Dar Bellamy, cu mâna pe clanţă, o mai întrebă o dată:

— Ştii, te rog şi eu ceva. Dacă-l mai vezi pe Harcourt, spune-i că aş vrea să-l întâlnesc.

— Sigur că am să-i spun. Şi unde vrei să-l întâlneşti?

— Oriunde, răspunse vag Bellamy. Pe undeva p-aici. Amândoi suntem atât de însetaţi, că-i greu să nu ne întâlnim mai devreme sau mai târziu. La revedere, iubito! Şi ieşi.

Era trecut de şase, când maşina lui Vanning coti din Norfolk Steet şi se opri în faţa unei clădiri masive. Îl rugă pe şofer să aştepte.

Intră grăbit în bloc, întrebându-se dacă Freda vrea sau nu să meargă la petrecerea dată de Carola. Se poticni cu botul pantofilor în sacii de nisip stivuiţi de ambele părţi ale uşii de la intrare.

Vanning era un bărbat înalt, voinic şi masiv. Avea umeri foarte largi şi se mişca uşor, cu iuţeala şi siguranţa omului bine clădit. Faţa sa rotundă, butucănoasă, cu maxilare puternice şi un început de

guşă care-o făcea să pară şi mai plină, se revărsa peste un gât puternic, ca de taur, dar era în fond aceea a unui om hotărât, inteligent şi sensibil.

Urcă scările câte trei trepte deodată şi la primul etaj se opri să-şi aprindă o ţigară. Apoi, mergând pe coridor, deschise una din uşile duble, cu geam mat, pe care scria: „Societatea Comercială Internaţională Vanning Limited”, organizaţie fictivă în spatele căreia se camufla „Biroul C”.

Trecu prin încăperea din faţă, unde un funcţionair singur stătea înţepenit la o masă, apoi prin altă cameră, cea din mijloc, unde vreo zece bărbaţi şi două femei lucrau pe brânci, şi ajunse, în sfârşit, în biroul său personal.

Închise uşa în urma sa şi-şi privi lung secretara. Stătea la biroul uriaş, de mahon, cu cristal, luminat de o lampă puternică şi părea teribil de abătută. Apoi privirea îi fu atrasă de cinci ziare împăturite în trei. Trei germane, unul turcesc şi unul românesc.

Din trei paşi, Vanning fu lângă birou şi începu să citească ziarele germane. Cu coada ochiului, putea să vadă că degetele secretarei tremurau. Când Vanning se lăsă într-un fotoliu ca să citească traducerea din turcă, femeia tresări. După un timp, Vanning se opri din citit exclamând:

— Dumnezeule

Stinse ţigarea şi îşi aprinse alta. Se făcuse negru la faţă.

— V-a căutat Sir Eustace, îl anunţă secretara. Sunt la curent şi vrea să vă vadă imediat. I-am spus că vă întoarceţi la şase.

Aprobând din cap, Vanning întrebă:

— Mai ştie cineva de asta, Mary?

— Nimeni, absolut nimeni. Traducerea din turcă am

făcut-o eu.

Vanning se sculă şi, ducând-se la fereastră, dădu de-o parte draperiile grele. Privi un timp în bezna camuflajului de afară. Secretara îi fixa spatele lat şi umerii masivi. Când se întoarse, îşi plecă repede ochii.

— Asta se întâmplă pentru a treia oară. Dumnezeule E groaznic... afurisit de-al dracului. Şi ce naiba pot face?...

— Sir Eustace m-a rugat să vă comunic că nu trebuie să vă faceţi prea multe griji, interveni secretara. Spunea că-şi dă seama cât vă frământă toată afacerea asta şi, de aceea, dorea să vă spună că...

— Încetează, Mary. N-am nevoie de compătimirea lui. Nu vreau decât să pun mâna pe afurisitul ăla de trădător. Şi – deschizind uşa – mormăi peste umăr: Telefonează-i lui Sir Eustace şi spune-i că sunt în drum spre el. Apoi ieşi, trântind uşa.

În urma lui, secretara se duse la biroul ei din capătul celălalt al imensei încăperi şi răscoli în zadar toate sertarele ca să-şi găsească sticluţa cu aspirine.

Când ridică receptorul telefonului, plângea.

Vanning opri maşina la capătul străzii Birdcage Walk ce dădea în Whitehall şi, mergând vreo cincizeci de metri înspre Wellington Barracks, împinse poarta de la grilajul unei case vechi şi demodate, traversă grădina şi sună la uşă.

Se vedea că era aşteptat, pentru că un valet bătrân îi deschise uşa imediat.

— Pe aici vă rog, domnule. Sir Eustace a şi sosit.

După ce-şi scoase paltonul, Vanning păşi în urma valetului, în biroul bine încălzit şi feeric luminat de la

capătul unui coridor lung. După ce-l anunţă, valetul dispăru.

Îndreptându-se spre biroul subsecretarului de stat, Vanning intră direct şi furios în subiect:

— E groaznic, domnule. Cred că aţi aflat o dată cu noi.

Subsecretarul de stat aprobă din cap.

— Primim ziarele germane şi turceşti foarte repede, cred că o dată cu dumneavoastră.

Subsecretarul de stat se ridică, ocoli fotoliul şi-i strânse mâna lui Vanning. Faţa sa prelungă, calmă şi zâmbitoare, trăda o mare experienţă de viaţă.

Apoi îl invită să ia loc într-unul din fotoliile din faţa căminului şi aduse de pe birou cutia cu ţigări de foi. Alese două ţigări, le tăie capetele, îi oferi foc lui Vanning cu un chibrit scos dintr-o cutie de aur şi, în sfârşit, se aşeză şi el.

— Am impresia că nu-ţi place deloc povestea asta, Vanning; că ţi se pare totul foarte misterios şi crezi că cineva din biroul dumitale trebuie să fie implicat în această afacere. Ei bine... n-aş vrea să-ţi faci prea mult sânge rău; de altfel şi ministrul e de aceeaşi părere. Biroul dumitale a adus servicii prea mari ca să fii acum atât de tulburat din cauza acestui incident. Mai ales că...

— Vă mulţumesc, Sir Eustace, îl întrerupse Vanning, repezindu-şi înainte capul uriaş, în care-i luceau ochii întunecaţi. E foarte frumos din partea dumneavoastră că-mi spuneţi asta şi mă simt măgulit să aud că ministrul e convins că am făcut şi eu ceva ca lumea în acest război. Dar nu sunt chiar atât de idiot încât să nu-mi dau seama că o bună parte din tot ce-am realizat a fost anulat de aceste incidente. Îmi dau seama că am avut mână liberă din partea

„Biroului C”, că personalul a fost *al meu*, că responsabilitatea cade *asupra mea* şi că până la urmă, dacă apar „scurgeri” de informaţii, voi fi tras la răspundere. Dădu neputincios din umeri.

Subsecretarul de stat privea, zâmbind uşor, capătul aprins al ţigării.

— Mă întreb dacă n-ar fi bine să-ţi spun ce gândeşte despre tine ministrul, Vanning. Poate că într-adevăr ţi-ar prinde bine să ştii că apreciază atât de mult munca pe care ai depus-o – lăsând la o parte „incidentele”, cum le numeşti dumneata – încât poţi să te consideri ca fiind trecut pe lista celor ce urmează să fie înnobilaţi în curând. Şi, zâmbind mai larg: Fumează-ţi liniştit ţigara şi relaxează-te. Eşti mult prea capabil şi util, ca să-ţi frământi mintea cu problema asta. Întâmplător, continuă subsecretarul de stat, o să-ţi facă plăcere să afli că nici ministrul, nici eu nu suntem prea surprinşi de faptul că organizaţia lui Goebbels a pus mâna pe materialul vostru de propagandă, înainte de a-l fi putut publica. Aş putea spune chiar că ne aşteptam la asta. Zâmbi şi mai amuzat de mirarea zugrăvită pe faţa lui Vanning. Vezi, toată afacerea asta are două aspecte. Unul evident şi altul mai puţin evident. Dă-mi voie să vorbesc întâi de rolul dumitale. După ce scuturâ cu grijă scrumul de ţigară în scrumiera aşezată pe braţul fotoliului, continuă: Cu şase luni înainte de declararea războiului, dumneata ai înregistrat firma „Vanning International Trading Corporation Ltd” – aparent o firmă de import, dar, în realitate, paravanul după care se ascunde „Biroul C”, organizaţia noastră cea mai importantă de răspândire a propagandei în favoarea aliaţilor, în ţările inamice şi neutre. Dumneata ţi-ai ales singur personalul, dar nu trebuie să uităm că

fiecare persoană angajată a fost verificată amănunţit de Secţia specială a Scotland Yard-ului, înainte de angajare, aşa că şi Secţia specială răspunde de personalul dumitale.

— Adevărat, aprobă Vanning dând din cap, dar...

— Cred că pe la sfârşitul lui septembrie – continuă subsecretarul, fără să ţină seama de întrerupere – s-a produs primul „incident”. Materialul de propagandă pe care l-ai pregătit pentru ţările neutre a apărut în ziarele balcanice cu trei zile înainte de-a fi fost lansat de organizaţia dumitale. Şi, bineînţeles, nu mai avea forma iniţială. Fusese refăcut, sucit şi atât de falsificat, încât anula ideea originală şi servea intereselor Axei. Fără îndoială că organizaţia lui Goebbels şi-a procurat, într-un fel oarecare, copia materialului, şi – după o „prelucrare” prealabilă, l-a lansat pe piaţa balcanică.

Cred că-ţi aminteşti – continuă subsecretarul de stat cu o voce blajină – că am ţinut atunci, toţi trei, un mic consiliu cu ministrul şi s-a stabilit că trebuie să-ţi verifici din nou personalul, cât mai amănunţit, şi, sub pretextul economiilor, să scoţi din serviciu orice persoană asupra căreia ar pluti cea mai mică umbră de bănuială. Rezultatul a fost că te-ai dispensat de serviciile a trei persoane. Îmi pare rău că nu-mi amintesc decât numele unuia dintre ele... Şi privi întrebător spre Vanning, iar acesta răspunse la întrebarea mută:

— Cei trei au fost: Harcourt March, Ferdinand Mott şi Nicholas Bellamy.

Subsecretarul aprobă din cap.

— Exact. Îmi amintesc numai de numele lui Bellamy, pentru anumite motive, pe care am să ţi le spun îndată. Ne-am imaginat, continuă el, că o dată

scăpaţi de ei, ceilalţi erau desupra oricărei suspiciuni. Şi, totuşi, „incidentul” s-a produs din nou în noiembrie şi acum, iarăşi, în ianuarie, când a avut loc cea mai importantă scurgere de informaţii. (Continuă să tragă încet din ţigară.)

— Motiv pentru care cineva din personalul meu prezent trebuie să fie obligatoriu, responsabil, răspunse Vanning.

— Poate că numai *parţial* responsabil, sublinie subsecretarul. Trebuie să-ţi atrag atenţia asupra unui fapt important. După ce i-ai concediat pe March, Mott şi Bellamy, ministrul a fost de părere că n-ar fi rău să fie supravegheaţi în continuare. Cred că îţi aminteşti că s-a stabilit ca dumneata să-ţi exprimi părerea de rău că trebuie să te desparţi de ei şi să continui a fi în relaţii de prietenie cu toţi trei.

— Şi m-am executat. I-am invitat din când în când la masă, iar soţia mea la petrecerile ei. Dar asta n-a dat niciun rezultat.

— Dar trebuie să-ţi aminteşti că am aranjat ca Serviciul special să-i supravegheze, totuşi, părinteşte.

— Iar eu n-am fost de acord cu asta, se repezi Vanning. Şi am arătat atunci clar că n-am nicio suspiciune asupra nici unuia dintre ei. Nicio bănuială fondată.

— Da, îmi amintesc. Ba, mai mult, ţi se părea că sunt chiar nedreptăţiţi. Erau oameni asupra cărora căzuse o bănuială foarte vagă şi trebuiseră sacrificaţi.

— Nici chiar „bănuială vagă şi nefondată” nu se potriveşte în cazul lui Bellamy, Sir Eustace. Am fost mulţumit să scap de el, dar numai pentru că bea tot timpul, cât o cămilă, şi era nemaipomenit de leneş şi neglijent la lucru. În plus, ştiam că poate să lucreze bine, când vrea. Ăsta-i motivul pentru care m-am

descotorosit de el.

— Ştiu că aşa gândeai atunci, răspunse încetişor subsecretarul, că nicio bănuială, oricât de mică, nu cade asupra lui Bellamy. Era vorba numai de lene şi exces de băutură. Zâmbi din nou: Tocmai asta este partea cea mai interesantă a afacerii.

— Adică? întrebă mirat Vanning.

— Cei de la Secţia specială, din motive pe care numai ei le cunosc, au ajuns la concluzia că au dat de un fir conducător sigur în problema asta. De fapt, sunt convinşi că dându-i-se frâu liber individului pe care l-au depistat, se va spânzura singur până la urmă, şi scopul discuţiei noastre este tocmai furnizarea frânghiei necesare.

— Deci, e cineva din personalul meu. Cineva care lucrează încă în organizaţia mea.

— Serviciul special crede, continuă subsecretarul, că e un funcţionar mărunt, sau o funcţionară, un om care, deşi fără un rol important, are totuşi acces la documentele ce i-ar da posibilitatea să prevadă felul cum va fi redactat, din când în când, materialul de propagandă. Acest om suspect e în legătură cu cineva din afară, cineva suficient de edificat asupra metodelor voastre ca să poată prelucra materialul brut furnizat de complice şi să-l transmită organizaţiei lui Gobbels, înainte de apariţia ediţiei voastre.

Subsecretarul se ridică şi se instală aproape de foc, cu mâinile la spate.

Vanning aprobă din cap.

— Şi ce intenţionează Serviciul special?

Subsecretarul zâmbi.

— Au un plan care, după părerea lor, le va procura suficiente probe privind metodele folosite. Harbell de la Serviciul special vrea să-i dai o mână de ajutor şi

să-i urmezi întocmai instrucţiunile. Dorinţa lui e să te întâlneşti cu Bellamy, pe care l-ai concediat din cauza beţiei şi a lenei şi să-i povesteşti totul despre „scurgerile” de informaţii. Trebuie să te arăţi foarte îngrijorat de toată afacerea asta şi să-l însărcinezi, pe propria dumitale răspundere, să facă cercetări. Îi vei spune că experienţa lui nepreţuită, căpătată în cadrul organizaţiei dumitale, îl va ajuta foarte mult la investigaţii şi că eşti gata să-i dai toţi banii necesari. De fapt, îl vei angaja ca agent neoficial şi-l vei obliga să-ţi dea regulat raportul asupra evoluţiei cerecetărilor.

Vanning sări în sus. Se înroşise ca racul, iar ochii îi scânteiau de furie.

— Harbell trebuie să fie într-adevăr nebun de legat Sir Eustace! exclamă Vanning revoltat. Ar fi curată nebunie să dai o asemenea afacere pe mâna lui Bellamy, care-i un beţiv ordinar şi e beat în fiecare zi la ora prânzului. Nici nu ştiu dacă e vreodată treaz şi cred că are creierul murat în alcool. Pe deasupra, e şi leneş, incompetent şi îndrugă tot timpul vrute şi nevrute. Dacă i se dă lui această însărcinare, în cel mult zece minute se va lăuda tuturor, în cine ştie ce bar din West End, cu noua sa activitate. Nu, ideea utilizării lui Bellamy mi se pare ceva prostesc, o imposibilitate.

— Aşa am reacţionat şi eu. Numai că eu m-am exprimat ceva mai tare decât dumneata. Dar, ideea nu-i rea deloc. Oricum, asta-i dorinţa lui Harbell şi el este şeful secţiei din Serviciul special care se ocupă de afacerea asta. Mai mult, Harbell are un motiv foarte serios ca să-l folosească pe Bellamy.

— Şi care-i motivul, Sir Eustace?

Subsecretarul îl privi lung pe Vanning cu un surâs

îngăduitor.

— Pentru că Bellamy e tocmai omul pe care-l vor ei. Harbell e mai mult decât sigur că Bellamy, împreună cu cineva din biroul dumitale, a pus mâna pe informaţiile dispărute. El a fost autorul primului furt de informaţii. Apoi, după ce l-ai demis din funcţie, a luat legătura cu cineva din personalul dumitale – vreo gâsculiţă, probabil, pentru că se pare că are succes la femei – şi acest „cineva”, care nu joacă probabil un rol important în organizaţie, i-a furnizat materialul brut, iar el a făcut restul. Harbell nu crede că Bellamy e chiar atât de imbecil cum pare, ci dimpotrivă, că-i foarte deştept, chiar sclipitor de deştept. Dar, deşi cei de la Serviciul special sunt siguri că Bellamy e omul pe care-l caută, mai au nevoie totuşi, de informaţii suplimentare şi cred că prin această stratagemă vor reuşi să le obţină. Ei au convingerea că, punându-l să facă cercetări în acest caz şi obligat să-ţi dea dumitale raportul, se va da de gol, pentru că rapoartele sale trebuie să fie, obligatoriu, astfel întocmite încât, fiind el însuşi criminalul, să abată bănuielile asupra altora. În plus, faptul, că îi vei oferi acest post îi va da şi mai multă siguranţă că ne poate îmbrobodi. Acum ai înţeles?

— Desigur, murmură Vanning. Dumnezeule... Bellamy... Nicky Bellamy. Cine ar fi crezut?

— Într-adevăr. Dar ştii că vinovată e totdeauna persoana la care nu te aştepţi.

Vanning ridică neputincios din umeri.

— Ce să mai spun... Servicul special îşi cunoaşte, cred, meseria.

Subsecretarul aprobă din cap.

— Crede-mă că-şi cunosc foarte bine meseria. Deci, pot să mă bizui pe dumneata că vei lua legătura cu

Bellamy şi îi vei da această însărcinare „personală”? Zâmbi din nou. Şi cred că ai să-i dai suficientă frânghie ca să se spânzure singur.

Aprobând ascultător din cap, Vanning răspunse:

— Foarte bine, Sir Eustace. S-a făcut. Am să încerc să iau legătura cu el chiar astă-seară.

— Ar fi splendid. Apropo, Vanning. Nu fi zgârcit cu prietenul nostru. Aş vrea ca funia să fie de mătase. Şi îi întinse mâna.

La şapte, Vanning intra în biroul său şi îi ordonă secretarei:

— Găseşte-l pe Nicholas Bellamy, cel care a lucrat la noi. Telefonează-i acasă, află unde este şi comunică-mi imediat.

În timp ce ieşea, secretara se întoarse spunându-i:

— V-a căutat doamna Vanning. Voia să ştie dacă vă duceţi diseară la petrecerea domnişoarei Everard.

— Nu, am de lucru. Dă-mi legătura îndată ce dai de Bellamy.

Secretara ajunse aproape de uşă, când o chemă din nou:

— Spune-mi, te rog, Bellamy are vreun prieten la noi?

Secretara se gândi o clipă.

— Cred că se întâlneşte cu două-trei persoane din secţia de editare, răspunse vag.

— Înţeleg, zâmbi Vanning. Dar dumneata când l-ai văzut ultima dată?

— Am luat masa cu el acum o săptămână, răspunse secretara, roşie ca focul, şi închise discret uşa după ea.

Telefonul particular, care-l lega direct de apartamentul său, începu să sune. Era Freda.

— Vii la masă, Philip? şi cum rămâne cu serata

Carolei?

Vanning o întrerupse brusc.

— Ascultă, Freda. Iar s-a întâmplat, iar s-a întâmplat, se tângui morocănos.

După o scurtă pauză, Freda întrebă cu glas tremurător:

— Nu cumva ţi-au mai furat ceva informaţii...

— Ba da. Mi-au luat tocmai materialul la care lucram şi l-au tipărit în Germania, Turcia şi România şi l-au răstălmăcit atât de bine, încât efectul propagandistic negativ e ireparabil. Ce spui de asta?

O auzi pe Freda suspinând adânc.

— O! Philip, e goaznic...

— Dar asta nu-i tot, Freda. Mai este la mijloc şi o glumă proastă, o glumă a dracului de proastă. Abia am venit de la Sir Eustace. Serviciul special suspectează pe cineva. Cineva din afara serviciului meu, care răstălmăceşte notele furnizate de cineva din birourile mele. Şi pe cine crezi că bănuiesc ei? Pe Bellamy... Nicky Bellamy... beţivul ăla ordinar!

— Dumnezeule! Philip. Şi ce au de gând să facă?

— Au întocmit un plan. La început, nu mi-a plăcut, dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai bun. Am să-ţi explic mai pe larg, acasă. Dar nu pot să vin nici la masă şi nici la petrecerea Carolei. Trebuie să lucrez până târziu în seara asta, din cauza celor întâmplate. Trebuie să revizuiesc tot materialul pe care-l avem.

— Bietul meu Philip, murmură ea încetişor. Apoi: Nu te necăji. Se va aranja totul. Fii sigur că se va aranja. Am să-l rog pe Harcourt să mă conducă, la Carola. Mi-a telefonat că vine să ia un cocteil cu mine.

— Bine. Dar nu lăsa să transpire nimic, nici faţă de el, nici faţă de altcineva, despre Bellamy. Fii foarte

atentă. Controlează-ţi până şi timbrul vocii când pomeneşti numele lui. Totul trebuie ţinut secret până reuşim să punem mâna pe el. La revedere, draga mea.

Aşează receptorul în furcă. Alături, în biroul celălalt, se auzea vocea secretarei care telefona întruna la toate barurile, încercând să-l găsească pe Bellamy.

Capitolul 2

LUNI

O capcană pentru Bellamy

La opt fără un sfert, Vanning intră în braseria restaurantului Berkeley şi se instală la o masă liberă. Ceva mai încolo, Bellamy, îmbrăcat cu un palton cu guler de astrahan, era adâncit într-o conversaţie cu o femeie frumoasă.

Vanning îi urmărea atent. Bellamy, aplecat peste masă, îi spunea o anecdotă, subliniindu-şi povestea cu gesturi expresive. Când termină, femeia, care purta o pălărie verde, elegantă, se lăsă, râzând, o dată cu Bellamy, pe spătarul scaunului. Apoi Bellamy se sculă, îi spuse ceva aplecându-se înainte şi, luându-şi pălăria, veni la masa lui Vanning, salutându-l:

— Noroc, Philip. Fă-mi te rog un serviciu. Am băut ceva cu doamna aceea. Vrei să-l rogi pe chelner să treacă consumaţia pe nota ta de plată?

— O duci chiar aşa de rău, Nicky?

— Da, şi încă mai rău decât crezi. Apoi urmă, vesel: Am avut un dram de noroc azi după-masă. Am câştigat cinci lire jucând la una din maşinile alea de reclamă ale fabricilor de fructe, dar datoram cinci lire la bar, aşa că am fost silit, desigur, să plătesc datoria. Cam greu, nu-i aşa, Philip?

— Totuşi, nu prea ai aerul unui falit. Paltonul ăsta

costă ceva parale.

Bellamy zâmbi şi Vanning se gândi că dacă şi-ar reveni la normal, Bellamy ar fi un bărbat frumos.

— Nu ştiu, pentru că nu-i al meu.

— Îţi pleacă prietena, Nicky.

Femeia care stătuse cu Bellamy se pregătea de plecare. Vanning observă că era o femeie de vreo patruzeci de ani, frumoasă şi foarte bine făcută. Îl salută zâmbind pe Bellamy, care-i răspunse amical, fluturându-şi mâna.

— Cine-i doamna? întrebă interesat Vanning.

— Grozavă femeie! zâmbi Bellamy. Dar n-am cunoscut-o niciodată.

— Dumnezeule, dar asta-i artista Bereley. Vrei să spui că te-ai aşezat pur şi simplu la masa ei şi i-ai oferit un aperitiv?

Bellamy îl privi mirat, ridicând din sprâncene.

— De ce nu? S-a întâmplat să mă aşez la masa ei. Oricum, are simţul umorului şi i-a plăcut povestea mea.

— Sper că a fost o poveste decentă. Bellamy ridică din sprâncene.

— Absolut. Poveştile mele sunt totdeauna decente, spirituale şi nu prea deochiate. Un Haig dublu, te rog. Şi cărei întâmplări îi datorez plăcerea acestei întâlniri?

— Nicky, aş vrea s-o laşi mai moale cu băutura. Ţi-am găsit o slujbă.

— Doamne! Tot n-am scăpat până la urmă. Capăt o slujbă. Ce blestem!

— Vrei să spui că nu te interesa să ai o ocupaţie?

Bellamy zâmbi mieros.

— De când m-ai dat afară de la serviciul tău, Philip, m-am străduit cât am putut să nu capăt altul, dar se pare că nu-i chip să scap. Şi, aplecându-se spre

Vanning: Deci, nu te poţi descurca fără mine. Marea organizaţie secretă – „Biroul C” – nu poate face nimic fără micuţul Nicky.

— Lasă „Biroul C” în pace, Nicky, şi nu uita că organizaţia asta nu e decât firma „Vanning International Trading Corporation Limited”.

— În cazul ăsta propunerea ta nu pare prea atrăgătoare. Dar, în fond, despre ce e vorba?

— Ştiu. Dar vorbeşti prea mult şi dacă te apuci de treaba pe care vreau să ţi-o dau, va trebui să termini cu trăncăneala şi cu băutura.

În timp ce Bellamy se scotocea căutând o ţigară, Vanning se gândea la discuţia avută cu subsecretarul de stat şi observaţia acestuia: „Harbell n-are impresia că Bellamy e un prost, ci dimpotrivă, că e foarte deştept, chiar strălucitor de deştept”. Şi Vanning se întreba dacă Harbell e nebun sau dacă Bellamy e un actor extrem de bun. Era chiar atât de ridicolă ideea că Bellamy ar putea fi capabil să realizeze turul de forţă de a fura informaţiile şi de a le vinde unei puteri străine?

Chelnerul aduse băuturile şi Bellamy îşi găsi în sfârşit tabachera, pe care o deschise şi îi oferi lui Vanning singura ţigară rămasă. Dar acesta refuză dând din cap şi îi întinse tabachera lui, deschisă.

— Ia una de la mine, Nicky. Şi acum ascultă şi nu mă întrerupe. Eşti mai norocos decât ai visat vreodată. Ai posibilitatea să ieşi la suprafaţă.

Bellamy aprobă din cap.

— Te ascult, sunt numai urechi.

Vanning urmă, coborând vocea;

— Mai întâi, vreau să-ţi aminteşti de sfârşitul lui septembrie trecut. Ţii minte că v-am concediat pe tine, pe March şi Mott pe motivul că eram obligat să

fac reduceri de personal? Mi-a părut rău că a trebuit să recurg la asta, pentru că, deşi dezordonat, lucrările tale erau foarte bune, şi-ţi dădeai seama mai bine ca ceilalţi doi de scopul organizaţiei noastre şi de modul cum trebuia să lucrezi. Mi-a părut mai rău de tine decât de Harcourt sau de Ferdie Mott. Aşa că-ţi imaginezi ce mulţumit sunt să te pot anunţa că poţi lucra din nou pentru mine. Dar nu chiar în acelaşi fel.

— Continuă, Philip, mor de nerăbdare.

— Ca să nu mai lungesc vorba de pomană, s-a întâmplat ceva de maximă importanţă la „Biroul C”. În ultima lună am lucrat la un material special de propagandă pentru ziarele româneşti şi turceşti şi una sau două dintre ediţiile balcanice. Era un material bun. Ei bine, Goebbels a reuşit să pună mâna pe el şi – după ce l-a răstălmăcit – a publicat versiunea lui, în ziarele germane, româneşti şi turceşti şi ne-a dat peste cap. Asta, pentru a treia oară. Primul furt de informaţii a fost comis în septembrie şi al doilea în noiembrie.

Bellamy îşi încreţi, gânditor, buzele.

— Nu e-n regulă, Philip. Se pare că aici şi-a vârât dracul coada. Spioni?

— Aşa se pare, răspunse Vanning, golindu-şi paharul. E clar, Nicky, că există cineva din personalul meu, care are acces la fişele de documentare pe baza cărora se întocmesc notele mele – poate că cineva de la serviciul de cercetare – şi care scoate materialele şi le transmite rapid în Germania.

Bellamy aprobă din cap.

— Probabil că prin Olanda, care-i plină de spioni nemţi cu bărbi false. Şi care-i rolul meu în toată afacerea asta?

— Iată-l. *Tu* eşti cel care trebuie să descoperi

drăcuşorul care şi-a vârât coada unde nu trebuie. Erai foarte simpatizat la birou, Nicky. Toată lumea te plăcea, în special femeile. Ai păstrat legătura cu careva?

— Una sau două persoane, răspunse Bellamy evaziv. M-am mai întâlnit cu ele, din când în când.

— E-n regulă. Trebuie să menţii aceste contacte şi să stabileşti altele noi. Mă bazez pe tine ca să descoperi criminalul. Îţi cer să lucrezi exclusiv pentru mine şi să-mi dai mie raportul. Şi, în plus, vreau să lucrezi repede. E o afacere serioasă. „Biroul C” e o organizaţie guvernamentală importantă, asupra căreia nu trebuie să planeze nicio bănuială.

Bellamy aprobă cu emfază.

— E-n regulă. Dar nu cred că pot face mare lucru. Mă apuc să-i întreb pe cei de la birou dacă obişnuiesc să vândă marfa organizaţiei inamicului, însă nu cred că au să-mi răspundă afirmativ, nu? Totuşi, m-am crezut întotdeauna un bun detectiv şi am câteva idei originale pe care aş vrea să le pun în practică. Ai vreo idee?

— Da. Am să-ţi trimit lista completă a personalului care lucrează pentru organizaţie, însoţită de câte o notiţă amănunţită, biografică, iar tu va trebui să verifici fiecare referinţă în partea privind persoana respectivă. Tot personalul a fost verificat de Secţia specială. Tu trebuie să te opreşti asupra celor care şi-au schimbat adresa de când au intrat în organizaţie, care şi-au făcut prieteni noi, au stabilit noi contacte. Şi încă ceva. Poţi fi sigur că cel care face isprava asta e bine plătit. Urmăreşte femeile care-şi fac toalete noi, bărbaţii care cheltuiesc mai mult decât câştigă, sau care şi-au luat o nouă amantă, mai costisitoare, în sfârşit, ceva în sensul ăsta.

— Am înţeles perfect, Philip, şi slujba asta mi se potriveşte ca o mănuşă. Dar ştii bine că e o misiune costisitoare, adăugă şi în ochii săi serioşi se aprinse un licăr de ironie, privindu-l pe Vanning.

— De asta am eu grijă; şi – din buzunarul de la piept – Vanning scoase un plic pe care-l puse în faţa celuilalt, pe masă. Poţi să dispui de orice sumă. Cu o singură condiţie: să te laşi de băutură. Ai de făcut o treabă foarte importantă şi serioasă. Ai să găseşti în plicul ăsta, pentru început, o sută de lire sterline. La sfârşitul săptămânii aştept un raport de la tine. Vreau să-mi dai raportul în fiecare sâmbătă, în scris, raport care să cuprindă toată activitatea ta şi, cu cât suntem văzuţi mai puţin împreună, cu atât mai bine. După ce-ţi întocmeşti raportul, telefonează-i mai bine nevestii-mii. Apoi, Freda poate să fixeze un loc de întâlnire – ca ăsta, de exemplu – unde să ne putem vedea. Oricine poate crede că ne-am întâlnit întâmplător. Şi, oricum, tu tot stai toată ziua prin baruri. Dacă-mi vine vreo idee, îţi las o notă acasă, la portar. De acord?

— Perfect. Dar mai vreau să-ţi spun ceva. E foarte frumos din partea ta, Philip, că te-ai gândit la mine, mai ales că misiunea asta a venit tocmai la ţanc.

— Adică?

Bellamy dădu din umeri:

— Am impresia că logodnica mea, Carola, s-a cam săturat de mine. Că nu mă mai place ca înainte. De fapt, mă aştept, dintr-un moment într-altul, să strice logodna. Slujba asta ar putea rezolva totul.

Vanning aprobă, tăcut, din cap.

— Încă ceva, Nicky. Nu vorbi cu nimeni despre afacerea asta şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu te îmbăta, pentru că, o dată beat, e sigur că n-ai să-ţi mai poţi ţine gura.

— Cred că Freda trebuie pusă la curent. Se duce diseară la serata Carolei?’

— Da. Mi-a spus că l-a chemat pe Harcourt la un cocteil şi că are s-o conducă el. Eu am mult de lucru în noaptea asta. Dacă vrei, ei poţi să-i spui despre ce este vorba.

Bellamy zâmbi larg.

— Freda va fi încântată. Se chinuie de săptămâni întregi să-mi găsească o slujbă. Ca şi când s-ar găsi slujbe pe toate drumurile pentru oameni ca mine, pe vremurile astea. Şi, aplecându-se peste masă: Adevărul, Philip, e că eu sunt prea deştept ca să fac o muncă obişnuită.

Vanning zâmbi mânzeşte.

— După cum vezi, ai căpătat o slujbă neobişnuită, aşa că-ţi poţi pune deşteptăciunea la încercare. Se ridică de la masă şi-i întinse mâna:

— Ei bine, Nicky, îţi urez succes şi nu mă lăsa.

Bellamy îl privi de jos în sus. În ochii săi pâlpâia o licărire ciudată şi lui Vanning, privind dincolo de ochii aceştia, în profunzimile creierului, i se păru că întrezăreşte umbra unui alt personaj. Îşi luă pălăria şi ieşi.

Din Piccadilly, Vanning luă un taxi ca să se întoarcă la birou. Pe drum se gândi la Bellamy, dar dintr-un unghi total opus. Ar fi nostim dacă Secţia specială ar avea dreptate în privinţa lui Bellamy şi anume că el ar fi, într-adevăr, un om deştept şi îndeajuns de inteligent ca să poată transmite inamicului materialul propagandistic britanic.

Ar fi *foarte* nostim. Şi, cu toate acestea, i se părea puţin probabil că Bellamy să posede această capacitate deosebită. Totul în Nicky, începând cu lenea sa înnăscută, cu faptul că umbla beat toată ziua

şi trecea prin viaţă ca un fluture şi sfârşind cu incapacitatea sa de-a trăi cu picioarele pe pământ îndreptăţea crearea unui portret diferit.

Totuşi, Nicky avea ceva deosebit. Avea un tupeu fantastic, îşi aminti incidentul din restaurantul Berkeley Buttery. După toate aparenţele, Nicky intrase în restaurant ca să-l aştepte pe el şi – după ce se aşezase la masa unei femei care era sută la sută o „doamnă", reuşise ca, în câteva minute, să devină aproape intimi. Şi ea nu se mulţumise să asculte, politicoasă şi distrată, ci fusese realmente amuzată şi, mai mult, îi permisese să-i ofere un aperitiv pe care, în momentul acela, nici nu avea cu ce să-l plătească. Trebuie să fii croit dintr-o stofă aparte ca să poţi realiza o astfel de performanţă. Însemna să ai fie o mentalitate de-o naivitate complet idioată, datorită căreia să nu poţi – pur şi simplu – să-ţi dai seama de realitatea relaţiilor sociale, fie o conştiinţă fermă că eşti atât de diferit, sentiment care să-ţi dea o asemenea forţă, încât să-ţi poţi permite orice.

Şi Vanning analiză, în continuare, personajul.

Îşi aminti că Nicky avusese întotdeauna succes la femei. La birou, toate îl plăceau şi-l ajutau să-şi facă treaba, acoperindu-l când greşea mai mult ca de obicei. Chiar nevastă-sa, Freda – care ştia că fusese unul din cei trei funcţionari concediaţi sub pretextul economiilor – îl plăcea. Păruse surprinsă şi chiar îndurerată când îi spusese la telefon că autorităţile îl suspectau pe Nicky de furtul de informaţii.

Vanning îşi aminti de prima „scurgere" de informaţii, după care se debarasase de Bellamy, March şi Mott. Se întreba ce-o fi gândind Nicky despre ceilalţi doi, acum, când „făcea cercetarea" (gândul că Bellamy „făcea cercetări" îi smulse lui Vanning un

zâmbet), având şi bani şi posibilitatea legală de-a arunca bănuielile asupra altora.

Vanning continuă să se joace cu această idee. Îşi imagina cum o să-şi înceapă lucrul Bellamy, luând de bună – bineînţeles – versiunea Secţiei speciale, care afirma că este un escroc şi un criminal. Trebuia să-i dea raportul lui Vanning, în fiecare sâmbătă. Cu alte cuvinte, trebuia să facă ceva, obligatoriu. Dar ce putea să facă? Se părea că n-avea decât o singură posibilitate, aceea de a reacţiona în aşa fel, încât să dea ceva rezultate şi, în acelaşi timp, să se „acopere" pe sine însuşi.

Va începe prin a suspecta pe Harcourt March, ori pe Ferdinand Mott, sau pe amândoi. Va raţiona, normal, că din moment ce fusese dat afară de Vanning odată cu ei şi, totuşi, fusese însărcinat să facă cercetări, trebuia, obligatoriu, să-i supravegheze pe March şi Mott. Va încerca să insinueze că, de vreme ce fuseseră salariaţi ai „Biroului C", cunoşteau, normal, organizaţia şi felul în care se pregătea materialul propagandistic şi puteau deci să organizeze, eventual, furturile de informaţii. N-aveau nevoie decât de un complice în sânul organizaţiei care să cunoască, în linii mari, orientarea materialului propagandistic, iar lui Bellamy i-ar fi fost lesne să sugereze că unul din ei putea, foarte uşor, să pună mâna pe aceste informaţii de bază. N-aveau decât să ia legătura cu una dintre femei, de exemplu din serviciul de documentare. Dacă această femeie era destul de nebună ca să divulge, de pildă, că se lucra la statistica importurilor în Germania, nu era prea greu nici pentru Harcourt şi nici pentru Mott să-şi dea seama că Vannning proiecta un articol în cadrul campaniei despre foametea din Germania, cu două

sau trei luni înainte. Oricare dintre ei putea să-şi dea seama de felul în care ar ataca Vanning subiectul şi să scrie câteva mii de cuvinte pe care să le expedieze apoi în Germania, unde Goebbels putea foarte uşor să facă restul. Ştiind exact data publicării materialului, putea să falsifice textul imitând maniera lui Vanning şi inversând datele statistice astfel ca să dea peste cap tot materialul, la apariţia lui.

Zâmbetul lui Vanning se transformă într-un rânjet larg. Acesta era drumul pe care are să-l urmeze Nicky. Cu cât se gândea mai bine, cu atât aproba mai mult schema Secţiei speciale. „Daţi-i destulă funie şi se va spânzura singur”, spuneau ei. Ei bine, acum Bellamy avea frânghie destulă, un vagon de frânghie.

Tot ce mai avea de făcut era să şi-o încolăcească în jurul gâtului. Restul cădea în sarcina lui Harbell şi a Secţiei speciale.

Bellamy îşi bău paharul de whisky cu sifon şi după ce privi cu atenţie clienţii din local, ieşi în stradă. Era opt şi un sfert.

O luă pe Piccadilly, coti în Half Moon Street şi la jumătatea străzii se opri sub un portal ca să-şi aprindă o ţigară. Apoi, după o scurtă ezitare, intră în casă, urcând până la apartamentul său de la etajul doi. Întâi îşi pregăti baia şi apoi o chemă, din dormitor, la telefon pe Carola.

— Bună, Nicky. Vocea Carolei era rece, reţinută, dar cu un timbru mângâietor. Îi plăcea vocea ei.

— Eşti singură, Carola?

— Nu. Tocmai a venit Vanessa. S-a oprit în drum spre casă. Şi, după o scurtă pauză: Eşti cumva beat, Nicky?

Bellamy zâmbi în receptor.

— Nu cine ştie ce. Sunt în faza în care „te simţi

bine” cum se spune. Am o veste formidabilă, Carola. Am căpătat o slujbă. Lucrez pentru Philip Vanning. Este ceva foarte secret.

— Grozav, povesteşte-mi.

Şi Bellamy se execută, spunându-i absolut tot.

— Extraordinar, Nicky. Ai devenit o persoană foarte importantă. Şi ai să bei mai puţin, nu? Altfel, umblând toată ziua beat, n-ai să fii capabil să-ţi faci datoria. Cred că nu trebuie să-i vorbesc nimănui despre asta. Pot să-i spun, totuşi, cuiva, Nicky?

— Poţi să-i spui Vanessei, dar trebuie să-şi ţină gura. Nu mă deranjează dacă e la curent. Ea nu vorbeşte.

— Bine. Am să-i spun că e ceva teribil de secret. Nicky, mă întreb de ce te-a ales Vanning tocmai pe tine? Te crede un bun detectiv? E cam ciudat, nu-i aşa?

— Deloc, iubito. Am talente ascunse. Ai puţină răbdare şi ai să vezi.

— Ei bine, aş prefera să fii mai treaz. M-am săturat să am un logodnic care umblă aproape tot timpul beat. Şi nu bea, te rog, nimic înainte de-a veni la serată. Şi nu face scene. Şi nu te certa, te rog!

— E-n regulă, şefule. Am să vin pe la nouă şi am să încerc să fiu băiat cuminte. La revedere, Carola. Puse receptorul în furcă.

Se aşeză pe marginea patului desfăcut şi începu să se dezbrace. Apoi, îşi puse un halat vechi şi intră în baie. Pierdu multă vreme spălându-se pe dinţi, dar recupera din timpul destinat băii.

Se îmbrăcă cu o jachetă de seară şi pantaloni reiaţi, costum care, deşi vechi, era foarte bine croit. Numără din nou cele zece bancnote de câte zece lire şi le puse cu grijă în buzunarul de la piept.

În taxiul luat din Piccadilly, se întrebă dacă să se oprească la Hatchett, dar îşi schimbă gândul şi – dând drumul maşiinii – porni pe jos pe Alberle Street şi urcă scările clubului Malayan. Barul era gol. Blonda care servea la bar era cufundată în citirea ziarului de seară. Auzindu-l intrând, îşi scoase nasul din ziar şi-i zâmbi amical.

Bellamy scoase o bancnotă de zece lire şi o aşeză uşor pe tejgheaua zincată a barului, adăugând:

— După câte ştiu, asta-i datoria la patron, iar restul îţi aparţine.

— Aţi câştigat la loterie, domnule Bellamy? îl întrebă fata, îmbujorată de plăcerea bacşişului.

Bellamy zâmbi, iar fata îi admiră dinţii albi, puternici.

— Spune, începu el confidenţial, aplecându-se peste bar, ce părere ai despre doamna care mi-a făcut cinste în seara asta? După părerea mea e foarte drăguţă. Am impresia că se vede des cu domnul March.

— Nu ştiu, vin câteodată împreună.

Bellamy aprobă, vag, din cap.

— Ce-ar fi să tragem o duşcă zdravănă? Pentru mine, ca de obicei.

Fata servi băuturile şi Bellamy continuă:

— Cred că lucrurile merg din ce în ce mai rău. Ai o gură superbă, iubito. Are o formă perfectă şi, pe deasupra, ştii să întrebuinţezi şi nuanţa de ruj cea mai potrivită. E, într-adevăr, o gură minunată. Majoritatea femeilor ar folosi o nuanţă de ruj prea închisă.

— Şi nu-ţi place gustul rujului închis, nu? Apoi, controlându-se în oglindă: Ai un tupeu grozav, domnule Bellamy.

— Din păcate, nu. N-am trecere la nicio femeie. E groaznic.

Fata zâmbi.

— Am să-ţi spun *adevărul*. Am auzit că toate cad ca muştele. Îşi aranjă un cârlionţ. Gândeşte-te la doamna Berington, în seara asta.

Bellamy dădu negativ din cap.

— Aici nu-i nimic de făcut, iubito. Şi chiar dacă mi-ar merge, cum aş putea să mă pretez? Ar însemna să fur femeia unui prieten, a domnului March, care, dacă ar afla, mi-ar tăia gâtul, sau chiar mai rău.

— Cred că e sătulă până peste cap de domnul March, îl întrerupse fata. Sunt sigură că nu-i plac oamenii de nimic.

Cu sprâncenele ridicate, Bellamy o privi mirat.

— Nu sunt de acord cu asta. Are el alte cusururi, dar nu-i un om ieftin, de nimic.

Fata dădu nepăsătoare, dispreţuitor din umeri.

— Bine, bine; nu-i un om de nimic, dacă vrei, dar în orice caz, n-are ce-i trebuie.

— Drace... nu cumva vrei să spui că e la strâmtoare cu banii? Harcourt curăţat... imposibil!

Fata zâmbi cu un aer care părea a spune „Aş putea să-ţi spun multe, dac-aş vrea”.

Bellamy schimbă o bancnotă de zece lire sterline şi începu să joace la una dintre maşinile cu fructe şi reuşi să piardă două lire.

Când se uită la ceas, era nouă şi jumătate.

— Am o idee, iubito. Hai să bem o sticlă de şampanie. Mă simt atât de bine cu tine!

— Eşti formidabil, domnule Bellamy, şi se duse după şampanie.

La prima sticlă, Bellamy îi povesti despre tot felul de oameni care câştigaseră şi pierduseră averi, la a

doua sticlă, după zece minute, fata îi spunea pe nume.

Capitolul 3

LUNI

Un whisky pentru doamna

Când ajunse, în sfârşit, la Carola, Bellamy era făcut bine. Nici chiar drumul parcurs pe jos de la clubul Malayan până în Berkeley nu reuşise să atenueze efectul şampaniei, completată cu rom Bacardi.

Pe drum, se gândea la Carola. Îşi dădea seama cu amărăciune că n-ar fi fost cazul să se ducă la ea în halul ăsta. Ştia că invitase câteva dintre rudele ei cele mai încuiate şi, fiind deja porniţi împotriva lui, starea în care se găsea n-ar fi contribuit cu nimic să le câştige simpatia.

Carola îl primi, zâmbitoare, în hol. Bellamy, care se clătina uşor, în timp ce-i dădea subretei pălăria şi paltonul, observă cu o strângere de inimă cum se topea, treptat, zâmbetul de pe faţa Carolei. Se uitau jenaţi unul la altul.

Carola era de talie mijlocie, iar ovalul feţei sale era minunat încadrat de un păr roşu Tizian. De când se cunoscuseră, Bellamy îşi pierduse multă vreme admirând frumuseţea acestui păr extraordinar. Avea trăsăturile feţei regulate, sculptate delicat, iar ochii, de un albastru adânc, parcă priveau imperturbabil la o lume în care era convinsă că este bine să trăieşti, orice s-ar întâmpla.

Bellamy îşi dădea seama că faţa ei exprima o

inteligenţă ascuţită şi sensibilă. Ştia perfect de bine că majoritatea celor din familia ei se întrebau ce dracu' găsise la el. Zâmbi, în sinea sa, la gândul că era înclinat să fie de acord cu ei.

Chiar şi *el* era conştient că ar fi o ruşine să o facă de râs pe Carola în public şi – în acelaşi timp – era silit să recunoască faptul că punctul de vedere al băutorului nu-i permitea să acorde atenţia cuvenită frumuseţilor esenţiale ale vieţii.

— Eşti beat, Nicky, remarcă rece Carola. Şi ridicând puţin tonul: Te-am rugat să vii treaz.

Bellamy zâmbi vag.

— Nu-i nimic, Carola. Nu sunt chiar aşa de ameţit şi în plus îţi promit să mă port la înălţime. Am să fiu mai cuminte ca un pui de porumbel...

Înainte ca ea să-i poată răspunde, în prag apăru Harcourt March şi în spatele său Bellamy o zări cu coada ochiului pe Iris Berington.

Se coafase proaspăt, iar rochia de seară era discretă şi bine croită. Harcourt îl salută gălăgios:

— Bună, Carola! Noroc, Nicky! Afară-i frig şi plouă şi pe deasupra mai e şi război. Zâmbi absent. I se părea că fusese foarte spiritual.

În timp ce se scotocea căutându-şi tabachera, Bellamy se gândea că nu-i place deloc March. Carola dădu mâna cu Iris Berington.

Bellamy îşi găsi în sfârşit tabachera, îşi alese o ţigară şi-i oferi una şi lui March care – la rândul său – îi oferi foc cu bricheta.

Harcourt March era scund şi predispus la îngrăşare. Tipul de bărbat ale cărui haine erau mult prea bine croite şi – fără să-ţi dai seama de ce – întotdeauna prea strâmte. Bellamy notă cu un vag dezgust că March are gulerul cămăşii cu vreun centimetru mai

îngust şi pielea gâtului se revarsă deasupra.

Avea o faţă rotundă şi pătată şi un nas mare, brăzdat de vinişoare roşii, trădând abuzul de băutură. Spera din toată inima ca nasul lui să nu arate niciodată aşa.

March îşi băgă la loc bricheta cu emfază, pipăindu-şi apoi buzunarul ca să se asigure că e în siguranţă. Aşa făcea întotdeauna. Imprima oricărui fleac un oarecare dramatism, ca şi când ar fi căutat cu tot dinadinsul să atragă atenţia.

Inhalând fumul şi dorind să-i treacă durerea de cap, Bellamy se întreba ce putuse găsi o femeie atât de frumoasă ca Vanessa March la un bărbat ca Harcourt. Era cazul clasic „frumoasa şi bestia”, dar de data asta bestia era mediocră şi lipsită de orice forţă brutală.

Trecură cu toţii în salonul înalt în formă de „T”. Coada „T”-ului era lungă, iar baza era formată din două alcovuri la capătul camerei. Uşa alcovului din stânga dădea în dormitorul Carolei, iar cea a alcovului din dreapta în sufragerie.

Erau mulţi invitaţi. Bellamy, rezemat de tocul uşii care dădea în sufragerie, privea vag la mulţimea de plastroane apretate, cele mai multe purtate de militari bătrâni, care reprezentau majoritatea rudelor Carolei. I se părea că unii dintre ei îl privesc ciudat. Şi-i imagina vorbind între ei i sau cu soţiile lor: „Uite-l pe Bellamy. Iar e beat, fir-ar să fie. Ce naiba a găsit Carola la el?” Plimbându-se prin salonul mare şi strecurându-se printre oaspeţi, Bellamy ajunse la alcovul din dreapta unde, la o masă lungă lipită de perete, se serveau băuturile. Făcu rost de un pahar mare cu whisky şi sifon şi îşi spuse, în timp ce sorbea din pahar, că whiskyul ăsta turnat peste şampanie şi rom Bacardi n-avea un gust prea grozav.

Din locul unde stătea, putea să vadă toată camera: în celălalt capăt, Harcourt March şi doamna Berington erau adânciţi în conversaţie. După toate aparenţele, era vorba de o discuţie serioasă, pentru că – deşi femeia îi zâmbea lui Harcourt din când în când şi privea aparent degajat în jur – se vedea clar că nu poate fi decât o discuţie aprinsă. Iris Berington părea foarte sâcâită de toată afacerea asta.

Exact în partea opusă, putea s-o vadă pe Vanessa, care vorbea cu unchiul Carolei. Din când în când, Vanessa arunca câte o privire spre Harcourt şi Iris. La un moment dat, lui Bellamy i se păru că surprinde pe buzele Vanessei un zâmbet dispreţuitor. Se gândi că nu-i prea plăcut pentru ea să fie obligată să-şi vadă soţul adâncit în conversaţie cu amanta, în casa unei prietene.

Când unchiul Carolei se îndepărtă, Bellamy se instală pe scaunul de lângă Vanessa.

— Bună, Vanessa.

Auzindu-l, femeia se întoarse spre el.

— Bună, Nicky, ce mai faci?

— Bine, mulţumesc. Numai un lucru nu-i în regulă. Dracu’ ştie, dar ori s-a scumpit whiskyul, ori s-au micşorat paharele.

Bellamy se gândea că Vanessa e o femeie foarte fermecătoare. Părul ei negru ca pana corbului alcătuia un fond perfect, care punea izbitor în evidenţă albeaţa pielii catifelate. La asta se adăugau ochii umezi, căprui, delicateţea curburii buzelor şi personalitatea puternică ce se degaja din silueta ei suplă.

Bellamy privi spre Harcourt, sughiţând uşor.

— Să ştii că sunt de-acord cu tine, Vanessa. Vanessa izbucni în râs. Îl întrebă intrigată:

— De acord cu ce?

Bellamy zâmbi larg.

— Sunt „de acord cu ceea ce gândeşti despre Harcourt. Nu-i decât un nebun tâmpit. Ştii, Vanessa, tu eşti o femeie fermecătoare. Cred că am văzut şi eu, ca toată lumea, o mulţime de femei frumoase, dar sunt convins că n-am văzut niciodată una mai fascinantă ca tine. Şi, aşa fiind, cred că Harcourt trebuie să fie un dobitoc de mâna-ntâi ca să se ţină scai de Berington asta. Şi încă ceva, continuă el serios. A avut mult curaj s-o aducă aici. Sunt sigur că n-a fost invitată de Carola.

— Ai să te miri, i-o întoarse Vanessa zâmbind uşor, dar tocmai Carola a invitat-o, la rugămintea mea. Prefer să fie cu ea aici şi treaz, decât în altă parte şi beat turtă.

— Cred că eşti o femeie foarte cumsecade, Vanessa, dacă poţi să suporţi aşa ceva.

— Nicky dragă, răspunse ea punându-i uşor mâna pe genunchi, ăsta nu-i felul tău obişnuit de-a vorbi, şi dac-o faci totuşi, e din cauză că eşti puţin ameţit, nu-i aşa? Nu te porţi ca Nicky cel obişnuit, care-i plin de tact. În fond, nu-mi pasă de Harcourt. Şi la urma urmelor de ce mi-ar păsa? Mă plictiseşte. Mă plictiseşte de mult. E stupid... incapabil... pur şi simplu un dobitoc.

— Ei, aşa trebuie să vorbeşti, râse Bellamy. Aşa-mi place să aud vorbind o femeie. Ştii, Vanessa, dacă nu mi-ar fi atât de dragă Carola, cred că m-ai *interesa foarte mult.*

— Drăguţ din partea ta, Nicky, râse Vanessa. Dar îţi dau un sfat. Dacă o iubeşti pe Carola, n-ar strica să bei ceva mai puţin. E foarte plictisită de beţia ta. Coborî vocea. Mi-a spus că ai primit însărcinarea să

faci nişte cercetări pentru „Biroul C”. În fond, de ce să nu profiţi de ocazia asta, Nicky? De ce n-ai începe o viaţă nouă?

— Ce curios că spui asta, Vanessa! În fiecare dimineaţă, pe la zece, mă hotărăsc să-ncep o viaţă nouă. Dar, efortul e atât de mare, încât pe la douăsprezece obosesc şi o iau de la început. Hei, uite-l pe Ferdie! exclamă el vesel.

Ferdinand Mott apăru în salon, se apropie de Carola dădu mâna cu ea. Era un bărbat înalt şi frumos. Privindu-l, te gândeai fără să vrei la un ofiţer de cavalerie, lucru foarte ciudat de altfel, pentru că Ferdinand nu făcuse nicio zi de armată. Avea maniere alese şi era un companion plăcut, permanent cu zâmbetul pe buze.

— Să-ţi aduc ceva de băut, Vanessa? se oferi Bellamy.

— Nu, mulţumesc, Nicky. Acum nu beau nimic, trebuie să plec.

— Oricum, cel puţin eu am nevoie de un whisky. Scuză-mă, te rog, o clipă. Şi ridicându-se, porni spre bufet urmărit de privirea Vanessei, care admira graţia cu care, deşi beat, se strecura printre grupurile de invitaţi.

La bufet, se întâlni din nou cu Mott, care bea un pahar de whisky şi îşi comandă şi el unul.

— Ce mai faci, Nicky? Cum o mai duci? i se adresă Mott.

— Bine, mulţumesc, Ferdie. Cred că viaţa asta-i foarte grea. Vorbea mai tare ca de obicei. Banii! Asta-i problema cea mai grea care-mi dă de furcă.

— Toată lumea are acum necazuri băneşti.

Mott îi oferi lui Bellamy tabachera deschisă.

Acesta luă o ţigară şi îşi căută bricheta prin

buzunare, uitându-se încruntat la Mott.

— Cum merge clubul tău de escroci, Ferdie? întrebă brusc Bellamy.

Zâmbetul lui Mott deveni cam nesigur.

— Clubul merge bine, Nicky. Dar nu-mi place reclama pe care i-o faci. Nu-i un club de escroci.

— Aa! nu! râse sarcastic Bellamy. Ei bine, află că n-am câştigat niciun ban în clubul tău şi n-am auzit pe cineva care să fi câştigat. Ai câţiva băieţi acolo, care ar face parale frumoase pe scenă ca prestidigitatori...

Bellamy vorbea tare şi când câţiva invitaţi din jur începură să întoarcă intrigaţi capul, Mott mârâi furios printre dinţi;

— Ascultă, Nichy, eşti beat şi n-am să mă cert cu tine aici. Dacă ai impresia că ceva nu-i în regulă la clubul meu, spune-mi-o la birou. Coborând şi mai mult vocea, îi şopti: Şi atunci am să te cârpesc aşa cum meriţi; câine nenorocit şi beţiv!

— Eşti sigur? Şi Bellamy, retrăgându-se un pas, îi azvârli în faţă tot whiskyul din pahar.

— Dumnezeule! strigă cineva.

Vânăt de furie, Mott îşi şterse faţa cu batista. Chelnerul de la bufet privea descumpănit scena, iar cei din jur, mirosind scandalul părăsiră repede barul.

Bellamy rămase, zâmbind stupid către Mott, cu paharul gol în mână. Apoi îl puse binişor pe masă.

În clipa aceea apăru, tăcută, Carola, care-l luă de braţ şi-l conduse în sufragerie.

Bellamy se rezemă de masă în faţa Carolei, care, tremurând de enervare, se oprise în faţa uşii întredeschise.

— Nicky, te rog să-mi faci o favoare. Ia-ţi pălăria şi paltonul. M-am săturat până peste cap de tine!

Apoi îşi scoase inelul de logodnă de pe deget şi-l

întinse lui Bellamy, care-l privea lung, fără să schiţeze niciun gest. Atunci Carola se apropie de el şi-i puse inelul în buzunarul de la piept.

— Am terminat cu tine, Nicky. De câteva luni, mai toţi prietenii şi *toate* rudele mele mi-au repetat într-una că trebuie să fiu nebună să mă logodesc cu un beţiv; că nici măcar nu te poţi purta ca un domn. Mi s-a spus chiar că nu te interesează decât banii mei. Mă săturasem de mult, dar îţi mai dădusem o şansă auzind de însărcinarea pe care ai primit-o.

— Pe dracu! izbucni Bellamy. Dar Carola continuă:

— Când te îmbeţi, devii imposibil. Nu eşti în stare să bei decent şi faci scene! Te rog să pleci. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Bellamy privi spre uşa întredeschisă. În camera alăturată se proiecta o umbră pe covor.

— Da. După câte înţeleg, mă trimiţi la plimbare. Bine, Carola, fă cum vrei. Deşi nu văd ce te supără dacă-i spun lui Mott adevărul despre clubul lui, în care oamenii cinstiţi sunt jecmăniţi de-o bandă de escroci. Dar dacă, mă rog... continuă Bellamy sarcastic.

— Dar dacă ce, Nicky? întrebă Carola şovăielnic.

Bellamy îşi continuă ideea căutându-şi tabachera.

— În fond, de ce nu spui adevărul, dragă? Bănuiam de multă vreme că-ţi place Ferdie Mott – şi arătând uşa întredeschisă – băiatul care, dracu' să-l ia, ascultă chiar acum la uşă.

Dezlipindu-se de masă, Bellamy stătea acum în faţa ei, clătinându-se uşor pe picioare, în timp ce Carola privea nervoasă spre uşă.

— Ce şanse am eu în faţa frumosului, inegalabilului Ferdie Mott? exclamă cu amărăciune Bellamy. Unicul Ferdinand – cadou binecuvântat făcut de Dumnezeu femeilor, care nu se îmbată niciodată, are totdeauna

bani şi nu semnează cecuri despre care ştie bine că vor fi returnate cu menţiunea „fără acoperire”. Ferdinand, pe care te poţi baza totdeauna, cu manierele lui alese şi pe care-ţi face plăcere să-l cunoşti, chiar dacă-i proprietarul unui club deocheat.

Continuă, după ce-şi trase sufletul:

— Foarte bine, dragă. Dacă s-a terminat, s-a terminat şi gata. Şi *mai toţi* prieteni tăi şi toate rudele tale pot să ţopăie de bucurie şi să se felicite că ai scăpat de Nicky, personajul dubios, regele beţivilor, preşedintele cârciumilor şi barurilor care, curând tot intrând şi ieşind atât de des, are să transforme plăcile imaculate de protecţie a clanţelor de la Barul Everard, într-o reclamă pentru cerneala Stephens. Şi, sughiţând: Mi-e inima prea îndurerată ca să mai pot spune ceva. Poate că asta-i cauza, sau poate că e de vină whiskyul băut după romul Bacardi şi şampanie. Aşa că am s-o iau din loc. La revedere, iubito, şi fii cuminte.

Se îndreptă spre ieşire, trecând prin salon.

În urma lui, Mott intră la rândul său în sufragerie, Carola stătea pe un scaun, lângă masă, şi suspina cu capul prăbuşit în palme.

— Nu te necăji, Carola. Ai procedat cum trebuie, draga mea. Bellamy nu merită o fată ca tine. E mai mult decât stupid, e un tip imposibil.

În hol, valetul îl ajută pe Bellamy să se îmbrace, în timp ce-i deschidea uşa, Bellamy îl întrebă:

— Spune-mi, te rog, Soames, doamna March a mai rămas?

— Nu, domnule. A plecat cu domnul March, acum douăzeci de minute.

— Aşa. Dar doamna Berington?

— Şi dânsa a plecat, domnule.

— Foarte rău. Am impresia că trebuie să plec şi eu. Bună seara, Soames.

Bellamy pusese mâna pe clanţă, când fu oprit de subretă:

— Vă caută doamna Vanning la telefon, domnule.

Bellamy se întoarse din drum şi urmă, de-a lungul coridorului, fata până la telefon, unde luă receptorul.

— Alo, Freda. Se rezemă de perete cu ochii închişi.

— Nicky, răspunse Freda, cu o voce cam răguşită, te rog să-mi faci un serviciu. Scuză-mă faţă de Carola, că n-am putut veni, dar sunt foarte răcită. Şi, te mai rog ceva. Te rog să vii până la mine. E ceva foarte important, Ia un taxi şi vino... imediat. Intră pe scara de serviciu. Am să las uşa deschisă. Te rog să nu suni şi să nu vii cumva pe intrarea principală.

— Bine, Freda. Văd că e ceva deosebit şi misterios. Vin imediat.

Se întoarse şovăitor în hol şi se adresă, solemn, valetului:

— Transmite, te rog, domnişoarei Everard, odată cu complimentele mele, că doamna Vanning regretă foarte mult, dar nu poate veni, pentru că e răcită. Iată şi un şiling pentru serviciul dumitale.

— Foarte bine, domnule.

Şi închise uşa în urma lui Bellamy.

Rezemat într-un colţ al taxiului, Bellamy îşi aprinse o nouă ţigară de la chiştocul cel vechi şi, aruncând chiştocul pe fereastră, observă vag că noaptea părea mai întunecoasă ca de obicei şi că ploua în continuare.

Îl durea capul şi se mustra în sinea lui că fusese atât de prost ca să bea Bacardi după şampanie. Toată lumea ştia că ăsta era sistemul cel mai rapid ca să te îmbeţi. Zâmbi răutăcios la gândul că, de fapt, se

îmbătase *intenţionat.*

Taxiul ajunsese în Mont Street. Apartamentul lui Vanning era la câteva sute de metri. Bellamy se gândi la Freda Vanning. Îl interesa povestea asta şi se întreba ce o determinase să-l cheme la ea aşa de urgent. Nu-şi putea imagina nimic care să fie urgent pentru Freda. Era atât de stăpânită, demnă, rece şi în general plină de încredere în ea însăşi. Pentru ea, a mărturisi că are ceva urgent, echivala cu mărturisirea inadmisiblă a unui semn de slăbiciune.

În timp ce se scotocea prin buzunare, căutând mărunţiş ca să plătească maşina, îşi aminti de Carola.

Carola fusese cam dură. Se ţinuse însă bine, în timpul explicaţiei. De altfel, ea se ţinea totdeauna foarte bine în împrejurări grele, când era enervată. Şi, de partea cealaltă a uşii, stătuse tot timpul blestematul de Ferdie Mott, ascultând atent, arătându-şi dinţii albi şi frumoşi, cu zâmbetul lui de circumstanţă şi felicitându-se de norocul care dăduse peste el. Ei bine, ce să-i faci.?... Ferdie câştigase partida şi, în ceea ce-o privea pe Carola, Bellamy ieşise din joc, iar Ferdie n-avea să-şi piardă timpul, ci va încerca să profite cât mai mult de situaţie. O plăcuse întotdeauna pe Carola, iar pe Bellamy îl iubea ca pe sarea-n ochi. Toate erau în favoarea lui Ferdie.

Dar, dacă se gândea bine, Ferdie fusese mereu norocos în cariera lui. Până în 1939 lucrase la un birou de relaţii cu publicul la o firmă internaţională, unde avea un salariu foarte mare, deşi nu era bun de nimic. Şi tocmai când voiau să scape de el, a fost transferat la „Biroul C”, condus de Vanning. Avea un talent special, când era vorba să scrie un articol bun şi de mare urgenţă.

Iar când, în septembrie, ei trei – Bellamy, March şi

Mott – fuseseră daţi afară, Mott a fost singurul dintre ei care a reuşit să se descurce, deschizând un club, Clubul Mott. Şi s-a dovedit a fi, într-adevăr, o idee excelentă.

Ferdie, gândea Bellamy, era un bun psiholog. Ştia foarte bine că la începutul oricărui război lumea e, în general, ca scoasă din minţi. Dar că apoi se plictiseşte, cu timpul, de toată afacerea asta. Apoi, mai ştia că în timpul războiului lumea e mai dispusă să-şi piardă banii la cărţi, decât în timpuri normale. Avea nevoie doar de-o atmosferă plăcută, de-o clientelă selectă şi de câteva fete drăguţe, care să pescuiască fraierii şi să-i aducă la club. Băutura se servea gratis; caniota rămânea baza câştigului. Mott ştiuse, într-adevăr, să-şi organizeze bine clubul.

În plus, avea toate calităţile unui patron de club şi, într-adevăr, toată lumea îl simpatiza. Era bine făcut, zâmbitor la orice oră, gata să facă cinste oricui, vorbea elegant, era manierat şi plăcea femeilor. Cel puţin femeilor care nu erau prea pretenţioase. Mott dădea impresia că e – deşi nu era – de familie bună şi clubul său era frecventat chiar şi de câteva persoane din lumea foarte subţire.

Şi dacă din când în când se mai nimerea câte un personaj care se dovedea a fi cam prea îndemânatic la cărţi, nu era neapărat vina lui Mott şi nici nu era obligat să ştie despre asta. Bellamy zâmbi sarcastic, gândindu-se la felul cum îl jignise pe Mott la petrecerea Carolei şi la faptul că făcuse un gest absolut gratuit. În aparenţă, nu fusese deloc un act necesar, dar Bellamy voise să-l scoată din sărite pe Mott şi reuşise.

Îşi dădea seama cu amărăciune că Mott are să-i facă de acum o curte asiduă Carolei.

Bellamy oftă, ciocăni în geam, opri maşina şi, coborând cam nesigur pe picioare, îşi plăti cursa. La câţiva paşi se înălţa blocul de locuinţe din Hyde, dar amintindu-şi că Freda îl rugase să vină pe scara de serviciu, coti la dreapta pe o stradă laterală şi, prin pasajul dintre blocuri, ajunse la scara de serviciu, unde urcă până la etajul doi.

Apoi o luă de-a lungul coridorului din spatele apartamentului lui Vanning, până la uşa care dădea în studio şi apăsă pe clanţă. Aşa cum îi spuse Freda, uşa era deschisă şi intră în studio, unde ardea lumina; închise încet uşa în urma lui.

Traversă odaia şi, trecând prin sufrageria mare, intră în salon, unde se aştepta s-o găsească pe Freda. Dar ea nu era acolo.

Atunci deschise uşa care dădea în coridorul ce ducea spre dormitoare şi camerele de baie. O chemă de câteva ori pe Freda cu voce tare, dar neprimind niciun răspuns, îşi continuă drumul pe coridor, la capătul căruia se zărea uşa întredeschisă de la camera Fredei. Ciocăni uşor de câteva ori şi, neprimind nici acolo vreun răspuns, intră în cameră.

Întrând, zări îndată piciorul frumos al Fredei, care atârna pe marginea patului, şi observă în treacăt că purta o pereche de pantofi frumoşi, cu toc foarte înalt.

Era clar că dormea şi Bellamy zâmbi la gândul că ar putea-o săruta pe vârful nasului, însă şi la palmele pe care le-ar fi primit. Se îndreptă spre pat, dar brusc se opri la câţiva paşi, privind stupefiat: Freda era moartă.

Năucit, Bellamy fluieră uşor printre dinţi şi mai mult din obişnuinţă, se uită la ceas. Era unsprezece şi un sfert.

Se apropie şi mai mult de pat, continuând să se uite la Freda. N-arată bine deloc, gândi Bellamy, dar se corectă îndată, spunându-şi că nimeni nu poate să arate prea frumos după ce a fost gâtuit, aşa cum părea să fi sfârşit Freda. Bellamy se întoarse şi dezbrăcându-se de palton, îl aşeză împreună cu pălăria, pe un scaun, după care intră în baie. Deschise robinetul de apă rece şi se spălă pe mâini şi pe faţă, ştergând apoi robinetul cu batista. Se întoarse în dormitor şi îşi puse mănuşile.

O privi mai atent pe Freda. Purta o rochie neagră de seară care se potrivea foarte bine cu statura ei înaltă şi atrăgătoare. Rochia era ridicată în partea în care-i atârna piciorul pe marginea patului. Era coafată proaspăt şi purta o capă de hermină care-i căzuse de pe umeri.

Alături, pe noptieră, era pusă o mică şi elegantă pălărie de catifea neagră de felul celor pe care le poartă femeile când ies seara în oraş. Bellamy se uită cu milă la Freda. Scoţându-şi o mănuşă, îşi trecu mâna prin blană, apoi mângâie moarta pe frunte şi îşi trase mănuşa la loc.

Ocoli patul până în partea cealaltă. Veioza era aprinsă, iar între noptieră şi pat zări ceva ce semăna cu o foaie de hârtie, şi un stilou. După ce le ridică, recunoscu stiloul Fredei şi îşi dădu seama că foaia de hârtie era în realitate bloc-notesul ei, în care mai rămăseseră doar două foi nescrise, de culoare gri deschis. Se vedea lămurit că Freda începuse să-i scrie ceva şi citi:

„Dragă Nicky,
Trebuie să te văd urgent. În propriul tău...”

Atât. Se pare că Freda fusese întreruptă din scris, iar bloc-notesul căzuse lângă pat. Bellamy puse la loc stiloul, lângă pat rupse foaia din bloc, o puse în buzunar şi apoi blocul lângă stilou.

Ieşi din dormitor şi se duse în sufragerie. În bufet găsi o tavă de argint cu respectivul serviciu de păhărele. Bellamy puse unul din păhărele pe marginea bufetului, îşi scoase mănuşa şi, luând în mână tava, aruncă jos celelalte două pahare, spărgându-le. Lăsând cioburile pe jos, puse tava la loc, luă o sticlă de whisky, un sifon şi păhărelul rămas şi le duse în dormitor.

Aici, îşi turnă o porţie zdravănă de whisky cu sifon şi – după ce-l bău – se îndreptă spre pat şi vârând paharul între degetele Fredei, le apăsă pe sticla paharului. Apoi introduse marginea paharului între buzele Fredei, asigurându-se că rujul de buze se imprimase pe sticlă.

Aşeză sticla de whisky şi sifonul pe noptieră şi, după ce bău în baie un pahar cu apă rece, spălă şi şterse cu grijă paharul din care băuse.

Se întoarse în dormitor unde, în timp ce-şi trăgea mănuşile, începu să sune telefonul din colţ. Bellamy îşi puse paltonul şi pălăria şi aruncând o ultimă privire spre Freda, ieşi din cameră, lăsând lumina aprinsă. Trecu apoi repede prin sufragerie şi privi studioul lui Vanning; în timp ce închidea uşa de serviciu în urma lui, telefonul continua să sune.

Coborî repede scara şi ieşi în stradă, unde continua să plouă.

Îşi ridică gulerul paltonului şi o porni agale, traversă pasajul, coti pe Shepherd Market şi de acolo în Piccadilly. Se opri un moment ca să-şi aprindă o ţigară, apoi o porni pe jos spre apartamentul său din

Half Moon Street.

Capitolul 4

LUNI

Totul e să ai un alibi

Bellamy, lungit în pat, privea gânditor în tavan. După un timp, dându-şi seama că e frig, se sculă, aprinse radiatorul electric şi îşi puse pe umeri paltonul îmblănit. Trase apoi un fotoliu în faţa radiatorului şi începu să se gândească la Freda.

În cap i se învârtea – ca într-un caleidoscop – tot felul de idei şi imagini. Încerca să pună ordine, analizându-le pe rând, reţinând una, eliminând alta, căutând să ajungă la nişte concluzii logice. Dar nu era uşor.

Ideea predominantă era că Freda nu putea, sub niciun motiv, să fie implicată în niciuna din împrejurările murdare care duc de obicei la crimă.

Şi, totuşi, cineva *o omorâse.*

Sorbind adânc din ţigară şi suflând încet fumul afară, se gândea la femeile care erau asasinate.

Ideea de femei „asasinate” se impunea. Majoritatea femeilor care mureau de-o moarte violentă, pasivă sau activă, era *parţial* răspunzătoare de moartea lor.

Când cauza crimei era gelozia, femeile erau vinovate pentru că dăduseră ocazia să se nască acest sentiment. Când mobilul era un câştig mare, ele trebuiau să posede ceva foarte valoros pentru ca

autorul crimei să-şi asume riscul. Iar cât despre o răzbunare, lui Bellamy îi era imposibil să şi-o imagineze pe Freda în asemenea postură.

Totuşi, paralel cu aceste gânduri, Bellamy îşi dădea seama cât de puţin îi cunoşteam pe cei din jurul nostru. De câte ori era ucis cineva, cei mai nedumeriţi erau tocmai cei mai apropiaţi de victimă, cei care credeau că-i cunosc obiceiurile, gândurile şi modul de viaţă.

Şi tocmai aceştia erau atât de surprinşi de crimă, dovedind prin aceasta că de fapt nu ştiau nimic din viaţa întimă, secretă care prin plasa ei perfid întinsă reuşise să piardă nenorocita victimă.

În orice moarte violentă, adevărul era mai straniu decât orice ficţiune. Scriitorii de romane poliţiste, ca şi cei care le citesc sunt convinşi că o crimă trebuie să fie logică, bazată pe un motiv bine întemeiat şi pe o serie de împrejurări care să ducă la ea.

În realitate, însă, rareori se întâmplă aşa. Aproape invariabil, crimele sunt ilogice, judecând după normele obişnuite, şi sunt adesea comise din motive de iresponsabilitate. Îşi amintea că citise numai cu câteva zile înainte un reportaj despre un individ care, într-un restaurant de noapte, crăpase din senin capul altui client cu o sticlă de şampanie fără ca să-l fi cunoscut vreodată şi fără ca acesta să-l fi supărat cu ceva. Era, desigur, un act complet ilogic şi – descris într-un roman – ar fi părut de-a dreptul ridicol cititorului.

Bellamy nu reuşea să se gândească la nimeni care *ar fi putut* să dorească moartea Fredei, în măsura în care personalitatea ei îi îngăduise s-o *cunoască* cu adevărat. Era o femeie frumoasă, distantă şi rece, totdeauna îngrijită, degajată şi netulburată de nimic şi

de nimeni şi care, *atât cât putea el să ştie,* n-avea niciun fel de dorinţe sau legături ascunse care să poată justifica o crimă.

În plus, părea să fie o femeie fericită. Într-o epocă în care majoritatea femeilor alergau nebuneşte, încercând fie să câştige, fie să se scape de ceva, iubind prea mult bărbaţii sau urându-i, ea reprezenta un caz unic de mulţumire şi linişte totală.

Bellamy era sigur că *nimeni* n-ar fi vrut s-o omoare pe Freda, dar zâmbi sardonic la gândul că poate cineva fusese obligat s-o omoare.

Zâmbetul i se topi de pe buze, când gândul care persista în mintea lui, în subconştient, de la bun început, ieşea – împotriva dorinţei sale – tot mai mult la suprafaţă.

Gândul că, indiferent cine o omorâse pe Freda, acesta aranjase lucrurile în aşa fel încât el, Bellamy, să fie cel suspectat.

Stinse nervos ţigara şi, ducându-se în salon, îşi prepară un whisky mare cu sifon, de care avea într-adevăr nevoie. Se întoarse din nou, aşezându-se în faţa radiatorului. Scoase din buzunar biletul găsit la Freda şi îl reciti:

„Dragă Nicky,
Trebuie să te văd urgent. În propriul tău...”

Biletul era scris cu scrisul citeţ, hotărât şi calm al Fredei. Îl mirau cuvintele „În propriul tău...” Probabil că voise să scrie „În propriul tău interes”. Zâmbi răutăcios. Chiar dacă ar fi fost în interesul lui, tot n-ar fi ştiut niciodată de ce voise să-l vadă.

Ce se întâmplase apoi? Freda începuse să-i scrie biletul. Apoi, dintr-un motiv oarecare, se oprise brusc.

Îşi dăduse oare seama că problema era *atât* de urgentă, încât trebuia să-l vadă imediat şi, ca atare, renunţase la bilet şi-i telefonase la Carola.

Primul lui gând fusese că Freda a fost întreruptă de asasin şi că bloc-notesul îi căzuse din mână în acel moment. Dar ipoteza asta era foarte improbabilă, dacă nu chiar absurdă. Era foarte greu de crezut ca Freda să-i scrie un bilet stând întinsă în pat şi îmbrăcată cu haine de blană. Bellamy îşi aminti că era foarte cald în cameră.

Aprinse altă ţigară, deşi îl ustura gura de atâta fumat. Se duse la fereastră şi, dând draperia la o parte, privi în noapte. Nu se vedea mai nimic, dar putea auzi ploaia care bătea în fereastră. „E noapte sinistră”, gândi el, întorcându-se lângă foc.

După câteva minute se sculă şi formă numărul Clubului Malayan. Recunoscu imediat vocea blondei de la bar. Ţinând o batistă la gură, întrebă:

— Domnul Browing vă deranjează. Spuneţi-mi, vă rog dacă doamna Berington este la dumneavoastră?

— Nu. Nu-i aici.

— Mai vine cumva? Ştiţi, sunt un bun prieten al doamnei.

— Nu, dar a dat un telefon, lăsând vorbă pentru toată lumea că se duce la Clubul Mott.

Mai stătu câteva minute, gânditor, în mijlocul camerei, apoi stinse radiatorul, îşi luă pălăria, coborî şi opri un taxi în Piccadilly, cerându-i şoferului să-l ducă la Clubul Mott.

Bellamy opri taxiul lângă Acacia Road, în cartierul St. John’s Wood. După vreo cincizeci de metri pe strada pustie, coti în pasajul pavat cu dale de piatră ce ducea la Clubul Mott.

Mott îşi amplasase şi aranjase bine localul. Pasajul lung, acoperit şi pavat cu piatră, mărginit cu vase de flori perene, care se sfârşea în faţa unei frumoase uşi albastre, luminate slab, tot în albastru, de-o lanternă marinărească de vânt, dădea un aspect romantic unui simplu tripou.

Deschizând uşa, Bellamy se trezi într-un coridor care trecea prin faţa apartamentului personal al lui Mott. Era acoperit cu un covor, iar pe pereţi atârnau fotografii cu scene de vânătoare. La capătul coridorului era o cabină de sticlă în care păzea intrarea Layton, „gorila” lui de încredere. Cu ţigara în gură, Bellamy înaintă până putu să-l vadă cum îşi punea de-o parte ziarul pe care-l citise.

Intrând în cuşeta portarului, Bellamy zâmbi, amical.

— Bună-seara, Layton, ce mai e nou?

— În ceea ce te priveşte, un singur lucru: barul e-nchis pentru tine şi nu poţi să intri.

Bellamy zâmbea acum cu toată gura.

— Nu mai spune! Ordine noi de la jupân, nu? Dar cred că Ferdie a glumit. Nu poate să-mi interzică mie intrarea. Oricui, dar nu mie.

— Îmi pare rău, dar astea sunt instrucţiunile. Mi-a dat ordin să nu te primesc.

Văzând că Bellamy se îndreaptă spre intrare, se ridică spunându-i:

— Potoleşte-te. Dacă nu, sunt obligat să te azvârl afară.

La care, Bellamy îi răspunse liniştit:

— Nu fi prost, Layton! Ştii foarte bine că nu poţi face scandal. Nu i-ar place deloc lui Mott. Asta strică reputaţia casei.

— Am impresia că Mott nu crede că eşti un client bun şi dacă te dau afară, n-o să se supere nimeni. Nu

fii caraghios şi ieşi afară.

— Crezi?

Vocea lui Bellamy devenise de gheaţă. Făcând un pas înainte şi unul în lături, îl pocni peste gură pe Layton cu o lovitură scurtă.

Layton căzu pe spate, răsturnând scaunul şi când încercă să se ridice, Bellamy îl ridică de guler, îl sculă în picioare şi – înainte ca acesta să-şi revină – îi mai trase un pumn, drept în faţă, şi Layton se prăbuşi ca un buştean. De jos, năucit de lovitură, îl privea cu reproş, aproape respectuos pe Bellamy, care-l admonesta liniştit:

— Potoleşte-te, Layton. M-am săturat de mutra ta şi de reputaţia că eşti tare. Fii cuminte. Dacă nu, am să te nenorocesc în bătaie.

Layton tăcu mâlc şi Bellamy intră în salon. Era o încăpere mare cu un bar într-un colţ, în spatele căruia un individ obosit, îmbrăcat într-o bluză albă, ştergea pahare. Traversând salonul repede, Bellamy deschise uşa din dreapta şi, trecând printr-un coridor, intră în biroul lui Mott.

Mott fuma aşezat la biroul lui, iar alături, într-un fotoliu, şedea Carola, cu blana pe umeri. Mott ridică mirat din sprâncene şi aruncă ţigara. Carola îl privi fix şi ostil pe Bellamy, cu ochii ei albaştri.

— E-n regulă, Ferdie, fii liniştit. Nu sunt beat şi n-am de gând să fac niciun fel de scandal. Dimpotrivă... Privi peste umăr la Layton, care apăruse în cadrul uşii, frecându-şi falca.

— E-n regulă, Layton, îl opri Mott. Am eu grijă.

Bellamy îşi scoase tabachera şi se adresă lui Mott:

— Trebuie să-mi cer scuze de la amândoi. Şi continuă, aprinzându-şi o ţigară: M-am purtat groaznic la Carola, Ferdie. Nu ştiu ce m-a apucat. Ştii

foarte bine că nu credeam o iotă din tot ce-am spus. Apoi, privind la Carola: Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, Carola. Pur şi simplu nu ştiu ce m-a apucat în seara asta. Am băut şampanie şi pe deasupra şi rom. Un amestec foarte nefericit. Sunt gata să fac orice ca să mă iertaţi, dacă e posibil, bineînţeles.

Mott începu să zâmbească.

— În ce mă priveşte, totul e-n ordine, Nicky. Dar ştii că dai multă bătaie de cap prietenilor tăi. Niciodată nu ştie omul la ce se poate aştepta de la tine şi, mai mult, uneori poţi fi şi teribil de nepoliticos.

— Ştiu. Ştiu că sunt al dracului. Nenorocirea e că mă leg totdeauna de cei care mă interesează, în loc să văd de alţii, care nu-mi spun nimic. Sper că ai să mă ierţi, Carola?

Carola dădu din umeri.

— Te iert, Nicky, spuse ea încet, dar între noi totul s-a terminat. Cred că-ţi dai seama. *Eu,* cel puţin, sunt sigură de asta. Pur şi simplu nu te mai pot suporta.

— Nu ştiu dacă am dreptul să te acuz, Carola. Dar am prea puţini prieteni ca să-mi pot permite să pierd vreunul dintre ei.

— Hai să uităm totul, interveni Mott zâmbind prietenește. Desigur că m-a supărat când ai afirmat că ţin un club dubios, dar ştiu că nu credeai în ce spuneai.

— Te-am iertat, Nicky, spuse Carola ridicându-se, dar în ceea ce priveşte prietenia *mea,* e încă în faza de probă. Mă duc să-mi încerc norocul la ruletă, Ferdie.

Şi ieşi pe uşa laterală, în salonul central.

Bellamy se aşează în fotoliul de lângă perete. Părea complet distrus. Mott se ridică şi scoase dintr-un bar

mic o sticlă de whisky, un sifon şi două pahare.

— Bea ceva, Nicky. Ştii foarte bine că nu-ţi port niciun fel de ranchiună. Dar prea îţi baţi joc de tine însuţi.

Bellamy zâmbi amar.

— Adevărat că mi-am bătut joc de mine. Am pierdut-o pe Carola, exact când mi s-a oferit o situaţie atât de bună...

Mott aprobă din cap.

— Ştiu. Mi-a spus Carola în mare secret şi fii sigur că n-am să suflu o vorbă. Eşti un mare caraghios, Nicky. Oricât ai încerca să te prefaci, ştii prea bine că eşti un om deştept şi probabil că Vanning te apreciază mult ca să-ţi încredinţeze o misiune ca asta. O misiune atât de importantă, care-ţi poate deschide atâtea perspective. E o lovitură grea pentru Vanning. „Biroul C” reprezintă totul pentru el. Numai ideea că s-ar fi putut întâmpla asta şi i-ar fi sfâşiat inima.

— Într-adevăr, aprobă Bellamy, e foarte şocat de toată afacerea asta, deşi în ceea ce mă priveşte, nu ştiu ce aşteaptă de la mine. Într-un caz ca ăsta, nici nu ştii de unde să-ncepi.

— Nu cred că-i aşa de greu, Nicky. Pariez că-i vorba de-o femeie. Se ridică şi-i dădu paharul lui Bellamy continuând: Totdeauna m-am mirat că nu sunt mai multe cazuri de scurgeri de informaţii din organizaţiile guvernamentale, acum, în timp de război. Gândeşte-te numai la felul cum au procedat în cazul „Biroului C”. Cineva a avut ideea strălucită de a-l înfiinţa. Apoi, bineînţeles că au trebuit să-şi aleagă oameni. În fruntea organizaţiei au pus un om capabil şi absolut sigur ca Vanning, om pe care au trebuit să-l caute mult până să-l găsească. Ulterior, au angajat restul

personalului, personal care trebuia, desigur, să se compună numai din experţi. Dar nu şi-au dat destulă silinţă să verifice personalul angajat. Atâta vreme cât cel angajat avea calificarea cerută, nu i-a mai interesat dacă avea şi atributele morale şi patriotice necesare. Astea au fost considerate ca existând de la sine.

— Scutură agale scrumul.

— Din motive pe care nu le pricep, cei de la putere îşi imaginează că toţi salariaţii lor sunt deasupra oricărei bănuieli. Şi chiar dacă ar fi aşa – toţi patrioţi şi cinstiţi – trăncănesc prea mult. Conducerea rareori îşi dă seama că, în general, oamenii sunt vanitoşi şi vor să-şi dea importanţă şi de-abia aşteaptă să se laude în faţa primului venit cu slujba lui „extrem de secretă", lăsând să se înţeleagă cât de importante sunt informaţiile pe care le deţin. Stinse ţigara în scrumieră. Ăştia sunt cei care trădează „accidental" secretele de stat, chiar dacă nici nu le-ar trece prin cap aşa ceva. Ştii cum se-ntâmplă... Persoana respectivă lucrează undeva în aparatul de stat şi la un moment dat are o discuţie în contradictoriu cu cineva care afirmă un lucru; la care, omul nostru ridică ironic din sprâncene, zâmbind compătimitor, cu aerul că spune: „Ce naiv eşti, domnul meu, şi – dacă aş putea – aş avea multe de spus", fără să-şi dea seama că numai prin acest gen a trădat *ceva* ce poate fi folositor inamicului...

— Ai dreptate, Fredie. Ai foarte multă dreptate. Bellamy îşi bău paharul de whisky şi se ridică. Noroc la cărţi, ghinion în dragoste, cită el. Vreau să verific proverbul. Şi, uitându-se în sala de joc: Ce se joacă astă-seară, Fredie?

— Ruletă. Iar Harcourt March vrea să facă un

pocher. De altfel, vin şi eu în câteva minute.

Pe când se îndrepta spre uşă, Ferdie îl opri din drum.

— Un moment, Nicky.

Bellamy se opri, privindu-l zâmbind pe Mott, care începu, cam stingherit

— Ştii, în legătură cu Carola. Sunt nebun după ea de luni de zile. Desigur că ea n-a ştiut nimic. Nu sunt omul care să fure iubita altuia. Dar, după cele întâmplate în seara asta şi după plecarea ta, am stat de vorbă cu ea şi i-am mărturisit tot. Înţelegi, nu?

Bellamy aprobă din cap, răspunzând scurt:

— Da, ştiu.

— Nu cred că am prea multe şanse, dar se pare că nu-i sunt chiar indiferent. De fapt, spunea că, oricum, şi-a dat seama de mult că voi nu aveţi nimic comun. Se ridică şi, întorcându-se cu spatele spre cămin, îl privi lung pe Bellamy cu mâinile în buzunare.

— Desigur că nu-i nimic stabilit, dar Carola mi-a dat a înţelege că după un timp oarecare s-ar putea să ne logodim. Nu mi-a mers prea rău cu clubul şi am intenţia să-l vând şi să mă stabilesc undeva la ţară.

După o pauză, continuă:

— Am crezut de datoria mea să-ţi spun, Nicky. Cred că-i mai bine să ştii.

Bellamy ridică din umeri.

— Mulţumesc, dragă. Îmi pare bine că mi-ai spus. Într-un fel e mai bine, pune definitiv punctul pe „i”. Suspină adânc: Ai un noroc chior, Ferdie! Noroc la cărţi, ghinion în dragoste, rânji el. Şi în cazul ăsta trebuie să sparg banca în noaptea asta.

Când intră în sala de joc, vreo opt-nouă persoane erau adunate în jurul mesei de ruletă. Carola juca şi în faţa ei stătea Iris Berington. Prin uşa deschisă ce

dădea spre bar îl putea vedea pe Harcourt, care bea amărât, de unul singur.

În timp ce se apropia de masa de ruletă, Iris Berington îşi ridică ochii spre el şi, când îi întâlni privirea, lăsă complice şi cochet genele în jos.

Bellamy îi zâmbi.

Crupierul tocmai arunca bila. Era un tânăr înalt, palid şi tuberculos pe care Ferdie îl pescuise dintr-unul din cluburile selecte din Mayfair. Arăta plictisit şi obosit. Se adresă lui Bellamy:

— E trecut de douăsprezece şi jumătate. Trebuie să plătiţi o amendă de două lire, domnule Bellamy.

Bellamy se execută şi miză o bancnotă de cinci lire pe negru, în timp ce crupierul aruncă bila şi anunţă că „nimic nu mai cade”.

Bila se opri pe negru. Luându-şi banii, Bellamy se adresă Carolei, zâmbind maliţios: „Noroc la cărţi, ghinion în dragoste”. Carola îi răspunse cu un zâmbet rece, abia schiţat.

În timp ce jucătorii, mizau din nou, Bellamy se îndreptă spre bar. Harcourt March era la al patrulea whisky cu sifon.

— Ce mai faci, Harcourt?

March îi zâmbi amar.

— Prost. Prost de tot. Banii parcă au intrat în pământ. Urăsc războiul ăsta şi pe deasupra mai am şi rosături la degetele mici de la picioare. Mai e nevoie de altceva?

— Asta-i tot? Aşteaptă să vezi cum e când ai bătături!

Bellamy comandă barmanului un whisky cu sifon.

— Ce să spun, Nicky, te-ai dat straşnic în spectacol la Carola astă-seară, nu? N-au o părere prea bună despre tine. Ar fi trebuit să-l auzi pe bătrânul

Renifrew, unchiul Carolei, enumerându-ţi toate păcatele în faţa unei asistenţe selecte adunată într-un colţ după plecarea ta. Ce să spun, ştiu că te îmbeţi, nu glumă!

— Ştiu, zâmbi Bellamy. Am rupt-o cu clanul Everard. Ce să-i faci! Nu ştii? „Când eşti ciocan, loveşte; când eşti nicovală, rabdă.”

Harcourt răspunse morocănos:

— Femeile sunt nişte draci împieliţaţi. Dacă n-ar fi femeile, ar mai putea omul să trăiască.

Bellamy continuă să zâmbească.

— Vrei să spui, de fapt, că dacă n-ar exista o anumită femeie, omul ar putea să se distreze al dracului de bine cu un vagon de femei. Ai o ţigară, Harcourt?

March îi oferi o ţigară din tabachera lui frumos ornată, punând-o apoi la loc, în buzunar; cu acelaşi gest emfatic, spuse:

— Ciudată mai e şi problema asta a femeilor! Cred că, într-o oarecare măsură, ai dreptate. Bărbaţii luptă din greu ca să cucerească o *anumită* femeie şi, după ce au reuşit, se gândesc cu regret tot timpul, cât de bine s-ar distra cu o mulţime de alte femei dacă n-ar exista ea.

Bellamy suflă uşor un rotocol de fum.

— Eşti înţelept ca Solomon, Harcourt, şi ai nevoie de un păhărel.

După ce barmanul prepară un whisky mare, la semnul lui Bellamy acesta îi dădu paharul lui March, care începu să-l bea cu înghiţituri scurte.

— Viaţa e aşa cum ţi-o alcătuieşti singur, continuă Bellamy. Roma n-a fost clădită într-o singură zi. Vorba proverbului: „Cine se scoală de dimineaţă, departe ajunge”. Şi continuă, rezemându-se de bar:

Nenorocirea e, Harcourt, că viaţa ar fi admirabilă dacă toate lucrurile ar fi la locul lor. Dar nimic nu-i la locul său, niciodată evenimentele apar cu o regularitate care n-ar fi atât de supărătoare dacă băutura s-ar vinde pe gratis.

Harcourt aprobă din cap. Se clătina uşor pe picioare.

— Tu eşti un filosof, Nicky, un adevărat filosof.

— Absolut, aprobă Bellamy. Sunt omul care ştie întotdeauna să aştepte. „Cel ce ştie să aştepte, cu timpul obţine totul”. Toate lucrurile pe care nu le doreşte nimeni! Şi, scuturând scrumul ţigării: Nu viaţa-i de vină, ci oamenii, care nu-s niciodată mulţumiţi cu ce au şi vor mereu mai mult şi dacă ceva e perfect construit, se grăbesc imediat să dărâme această perfecţiune. Buturuga mică răstoarnă carul mare. Zâmbi, amintindu-şi de ceva. Mi-aduc aminte de un accident stupid care a dus la moartea unui om. În ’32, când eram în Oklahoma, mă opream din când în când la un bufet mic din capătul oraşului, plasat pe marginea şoselei naţionale, proprietatea unui tip pe care-l chema Joe, un băiat bun.

Jos era nebun după o femeie care trecea pe la el seara să mănânce crenvurşti şi să bea cafea. Era o femeie din lumea bună şi se distra grozav bătându-şi joc de Joe, care se uita la ea cu nişte ochi ca de taur îndrăgostit. Şi arăta într-adevăr ca un taur.

Joe îşi bătuse mult capul ca să-şi picteze o firmă pe care o montase, la vedere, chiar în marginea şoselei şi care glăsuia: „Bufetul Joe. Cele mai alese mâncăruri. Intraţi cu curaj”.

Într-o noapte, trecând prin faţa bufetului închis, cucoanei i-a venit o idee grozavă. Cred că era cam pilită în seara aia. S-a întors în oraş, a angajat un

pictor de firme cu care a revenit la bufetul lui Joe şi l-a pus să adauge câteva cuvintele pe firmă. A doua zi – era o zi mohorâtă – când vine să deschidă prăvălia, Joe îşi citeşte maşinal firma, şi... ce să vadă? „Bufetul Joe. Cele mai alese mâncăruri. Intraţi cu curaj. O să aveţi nevoie!”

— Bună, comentă Harcourt. Şi ce-a făcut Joe?

— S-a împuşcat. Lui nu i s-a părut deloc nostimă ideea. Pentru el, a fost ultima picătură care a umplut paharul.

— Pariez, remarcă Harcourt, că ea s-a distrat foarte bine şi că s-a considerat foarte deşteaptă când l-a împins pe nefericitul ăla la sinucidere. Dar, care-i morala? Pentru că povestea trebuie să aibă şi o morală.

— Ştiu, răspunse Bellamy rece. M-am întrebat şi eu adesea care a fost morala. Tu n-ar trebui să te plângi de femei, Harcourt. Gândeşte-te la femeia pe care ai dorit-o. Trebuie să cauţi mult până să găseşti o femeie ca Vanessa, care are toate calităţile: frumuseţe, inteligenţă şi înţelegere.

March înghiţi în sec.

— Dar cunoaşte ar dracului de bine bărbaţii... Privi în jur şi, coborând vocea, continuă în şoaptă. Mi-e greaţă de Vanessa. Şi, imitându-l pe Bellamy: E frumoasă, inteligentă şi înţelegătoare cu bărbaţii... Aiurea!

Îşi bău restul de whisky şi bătu cu paharul în bar cerând un altul.

Bellamy rìse domol.

— Bine, bine. Foarte bine. Oricum, trebuie să admiţi că deşi acum nu te mai dai în vânt după Vanessa ea îţi lasă mână liberă şi nu face paradă de asta şi nici nu clipeşte din ochi, când te afişezi în faţa

ei cu frumuşica aia mititică, Berington.

— Absurd! De ce i-ar păsa că umblu cu Iris? Oricum, Iris e la fel ca toate. Nimic altceva decât o blestemată de femeiuşcă ce vânează numai bani. Cu ea, totul e în regulă atâtă vreme cât ai bani; dacă nu, s-a isprăvit. M-am săturat până-n gât de toate femeile astea. Prefer să joc cărţi şi făcându-i cu ochiul lui Bellamy, se îndreptă gânditor spre sala de joc.

Ferdinand Mott, March şi alţi trei parteneri se lansară într-o partidă de pocher la trei lire sterline deschiderea, o miză foarte ridicată după părerea lui Bellamy, care urmărea partida de lângă masa de ruletă. I se părea că de câte ori se uita la Carola, ea căuta să-i evite privirea. Îi zâmbi pentru ultima oară. Dar ea nu-i răspunse şi Bellamy se îndepărtă de masa de ruletă şi se aşeză ceva mai departe pe un scaun din spatele mesei de pocher. Cartea fusese pasată de câteva ori şi potul se ridicase la aproape cincizeci de lire sterline.

Harcourt deschise cu zece lire. Bellamy se ridică şi apropiindu-se în spatele lui văzu că deschisese cu doi valeţi. După ce schimbă trei cărţi, nu-i intră nimic; totuşi, Harcourt ceru zece lire...

Bellamy se întoarse, la locul său de unde putea să vadă, cu coada ochiului, cărţile lui Mott, care avea patru dame. Ceilalţi trei parteneri aruncară cărţile şi, când îi veni rândul, Mott aruncă şi el cartea. Harcourt arătă deschiderea, doi valeţi, şi strânse potul care se ridicase la şaptezeci şi cinci de lire.

Bellamy fluieră încetişor printre dinţi. Se întreba de ce aruncase Mott cărţile când era practic, imposibil să piardă. Exista o singură explicaţie. Că îl lăsase în mod deliberat pe March să câştige!

Bellamy se relaxă în scaunul său închizând ochii.

Părea că doarme. După o jumătate de oră se sculă şi se duse din nou la masa de pocher.

March era congestionat la faţă. Câştigase aproape două sute de lire sterline.

Bellamy se îndreptă spre bar şi, în drum, trecu pe lângă masa de ruletă. Prinzând privirea lui Iris, îi făcu un semn aproape imperceptibil arătând spre bar. Barmanul moţăia pe un scaun în dosul tejghelei. Bellamy îi comandă un whisky cu sifon. După un minut, intră şi Iris Berington în bar, iar Bellamy i se adresă degajat:

— Iris, aş vrea să-ţi arăt un tablou interesant. Hai să-l vezi.

Traversară împreună camera oprindu-se în faţa unei acuarele.

Bellamy rosti încetişor:

— Iris, trebuie să-ţi vorbesc. Undeva unde să putem fi singuri. E într-adevăr foarte urgent.

Ea râse uşor.

— Chiar aşa de urgent, Nicky? Ei bine, eu plec acasă în câteva minute. Acum e unu şi jumătate. Aşteaptă-mă acasă la mine, locuiesc în blocul Clarendon Mansions, pe Brook Street. Voi fi acolo la două fără un sfert. Ne întâlnim jos în hol.

— Mulţumesc.

Iris se întoarse în sala de joc, iar Bellamy în biroul lui Mott ca să-şi ia paltonul şi pălăria. Trecând prin sala de joc observă că Iris juca din nou la ruletă şi murmurând un salut adresat tuturor, ieşi din sală.

Merse pe jos vreo zece minute şi apoi luă un taxi până în Brook Street. În maşină se tolăni relaxat pe pernă, obosit dar destul de mulţumit. Se gândea la March.

Capitolul 5

LUNI

Iese din scenă Carola şi intră Iris

Bellamy fuma o ţigară în holul rece şi pustiu al blocului Clarendon Mansions aşteptând-o pe Iris Berington.

Se gândea la plăcerea ascunsă şi satisfacţia ce se reflecta pe faţa lui Ferdie Mott când vorbea de logodna sa cu Carola. Bellamy rânji cinic. Încercă să şi-l imagineze pe Ferdie după lichidarea clubului, în chip de moşier, făcând eforturi să-şi joace cât mai bine rolul. Şi-l imagina plimbându-se pe câmp într-un costum de călărie impecabil, purtând cizme de cavalerie şi o jachetă de vânătoare prea ţipătoare şi prea strânsă pe talie.

Gândurile lui se întoarseră la partida de pocher. *De ce îl lăsase Mott în mod intenţionat pe March să câştige câteva sute de lire?* Bellamy, care urmărise pe sub gene jocul, îşi dăduse seama că ceilalţi trei parteneri nu contau prea mult. De câte ori aceştia erau în joc, Mot juca normal, dar de câte ori ieşeau din joc şi câştigarea potului urma să se decidă între el şi March – care în momentul acela era foarte beat şi destul de inconştient – Mott aruncase cartea, deşi Bellamy ştia că avea cărţi mai bune.

Când se deschise uşa de la intrare se înfioră o clipă sub rafala de vânt rece ce pătrundea în hol o dată cu

intrarea lui Iris Berington înfăşurată strâns în blană.

O privi dintr-o altă perspectivă, întrebându-se ce aşteaptă ea, în fond, de la viaţă. Ştia că nu e decât o demimondenă în goană după aur şi gata să profite de orice situaţie. Aflase toate astea de la blonda care servea la barul Malayan Club, după al treilea pahar de şampanie. Dar ce-l interesa mai mult era legătura dintre Iris şi Harcourt, chiar dacă această legătură se apropia de sfârşit.

Se gândea, de asemenea, la starea materială a lui March. Harcourt era un prost jucător şi n-avea nicio profesie. Era adevărat că Vanessa avea venitul el personal dar, ca în cazul tuturor, acesta scăzuse simţitor din cauza războiului. Era clar că ea nu nutrea nicio simpatie pentru Harcourt şi nu putea fi deci dispusă să-l ajute băneşte.

Aşa stând lucrurile, de unde proveneau banii pe care-i avusese din belşug şi de ce, dacă afirmaţia chelneriţei de la Malayan Club era adevărată, veniturile lui Harcourt încetaseră subit?

— Bună, Iris, e foarte frumos din partea ta să-ţi baţi capul cu necazurile mele la ora asta.

— Credeam că noaptea e timpul cel mai potrivit ca să-ţi baţi capul cu bărbaţii, răspunse Iris zâmbind răutăcios şi cu subînţeles. Hai să mergem sus; e groaznic de frig aici. Vocea lui Iris era caldă şi plină de promisiuni.

Porniră spre ascensor. Nicky deschise şi închise uşa şi o dată intraţi Iris apăsă pe butonul etajului trei spunând:

— Despre ce-i vorba, Nicky? Oricum, nu pot fi decât două cauze.

Nicky ridică din sprâncene.

— Ştiam că eşti deşteaptă, Iris, dar nici chiar aşa, şi

adăugă zâmbind: Deci, nu pot exista decât două cauze?

Iris aprobă din cap zâmbind şi etalând un şirag de dinţi aproape perfecţi.

Liftul se opri la etajul trei şi, ieşind, Bellamy o urmă pe Iris de-a lungul coridorului. Întreaga atmosferă trăda luxul şi Bellamy constată în treacăt că chiria trebuie să fi fost foarte mare.

Iris deschise uşa şi intrară în apartament. Bellamy îşi lăsă paltonul şi pălăria în hol şi o urmă în salon. Camera era plăcută şi bine mobilată; chiar prea bine mobilată; iar în cămin ardea un foc zdravăn.

— Ei bine, Iris, aş vrea să ştiu ce necaz mă paşte, după părerea ta.

Iris îşi aruncă întâi, neglijent, haina de blană pe un scaun şi scoţând din bufet o sticlă de whisky, un sifon şi două pahare, răspunse:

— Dragul meu, viaţa m-a învăţat că bărbaţii au, invariabil, două motive principale de supărare: banii sau femeile şi, când există câte unul *foarte* ghinionist, poate suferi chiar din ambele motive.

Bellamy zâmbi larg.

— Cred că ambele cauze sunt strâns legate una de alta şi că decurg chiar una din alta.

Îi aduse paharul şi, ţinându-l neglijent pe al ei, îl privi zâmbind.

— Nu cred că eşti tu omul care să sufere din ambele motive deodată, murmură ea. Nu te văd supărat din cauza unei femei, Nicky.

— Nu? De ce nu? ridică el mirat din sprâncene.

Iris traversă camera, aşeză paharul pe placa şemineului, se întoarse la el şi, luându-l în braţe, îl sărută lung, lipindu-se strâns de el. Apoi exclamă, slăbindu-l din strânsoare şi strâmbând jucăuş şi

satisfăcută din nas:

— Mi-am dorit sărutul ăsta din prima clipă când te-am văzut. Te amuză?

— Aş fi vrut să te fi cunoscut mai de mult, Iris, răspunse zâmbind Bellamy. Pe de altă parte, abia mi-ai spus că nu mă vezi suferind din cauza femeilor. Zâmbi şi mai amuzat. Ei bine, se pare că de-acum încolo o să am mari neplăceri.

— Nu-ţi face griji, Nicky. N-o să ai niciun fel de necazuri. Eu sunt dintre femeile din pricina cărora nu poţi să ai neplăceri.

Bellamy sorbi din pahar, iar Iris se duse lângă cămin, îşi luă paharul şi i se adresă înclinându-se şi ducând paharul la buze:

— În sănătatea ta, Nicky, şi... a mea!

La care Bellamy răspunse râzând:

— Tu trebuie să fii o femeie unică, Iris, dacă poţi să afirmi că n-ai dat niciodată dureri de cap unui bărbat.

Iris se aşeză picior peste picior într-un fotoliu mare, lângă cămin. Avea picioare frumoase, cu glezne fine. Răspuse gânditoare:

— După câte îmi amintesc, n-am făcut rău decât unui singur bărbat. Unul singur. Dar care a avut, într-adevăr, mult de suferit.

Bellamy trecu şi el în partea cealaltă a căminului.

— Şi dacă am să presupun că bărbatul acesta era domnul Berington, greşesc?

Iris aprobă din cap.

— Ai ghicit, murmură ea. Dar nici lui nu i-am făcut prea mult rău. N-am făcut decât să divorţez. Se pare că asta nu i-a făcut deloc plăcere.

— Aha, zâmbi Bellamy, eşti, deci, şi o mică vânătoare de pensii alimentare;

— Dacă vrei, Nicky. Dar un vânător prea puţin

norocos, mi-e teamă că, într-o viaţă destul de agitată, căsătoria asta a fost cea mai mare greşeală. Şi continuă, privindu-l cu un aer răutăcios: Eram cam prea tânără când l-am luat pe Berington. Credeam că are mai mulţi bani decât avea în realitate şi din cauza asta pensia alimentară nu-i chiar aşa cum ar trebui să fie.

— Trist, Iris, dar cred că, în ceea ce te priveşte, balta continuă să aibă destul peşte.

— Crezi? Şi, devenind brusc serioasă: Nu mă judeca greşit, Nicky. Ai impresia că nu sunt decât o femeie interesată dar, chiar dacă sunt, asta nu te poate afecta pe tine. Tu n-ai prea mulţi de dat, nu? Şi chiar dacă îmi place să fiu interesată, ţin să te anunţ, domnule, că există mai multe feluri de femei interesate.

Bellamy izbucni în râs.

— Eşti grozav de nostimă, Iris. Şi foarte dulce. Se duse să-şi ia o ţigară de pe bufet şi, revenind, îi spuse în treacăt: Când ai apărut pe uşă, în seara asta, arătai splendid şi mi-a plăcut enorm felul cum vântul îţi înfăşură rochia în jurul picioarelor. Eşti plină de graţie şi cred că poţi fi foarte atrăgătoare. Şi, aplecându-se deasupra ei, o sărută pe vârful nasului.

— Dacă întâmplător nu ştii, gura e chiar dedesubt.

— Nu-mi distrage atenţia, Iris. Aş vrea să terminam problema. Mi-ai spus că există mai multe categorii de femei interesate. Aş vrea să ştiu în ce constă diferenţa şi căreia dintre categorii îi aparţii tu, Iris.

— Există o serie de femei ahtiate după bani, care nu-mi plac deloc. Acelea pentru care bărbatul nu reprezintă decât un fel de mină de aur şi când găsesc un astfel de om, încep să sape cu zel ca să extragă insul respectiv, asta nu-mi place, pentru că nu-i deloc

estetic.

— Da, înţeleg. Tu eşti pretenţioasă şi ceri mult mai mult de la bărbatul ales. Terenul aurifer prospectat de tine trebuie să aibă şi anumite atribute.

— Exact, în afară de aur vreau ca bărbatul să fie cel puţin interesant.

Bellamy zâmbi.

— Pot să mai beau un pahar?

— Poţi avea tot ce vrei, Nicky, confirmă ea zâmbind. Şi poate-mi dai şi mie un păhăruţ. Unul mic.

Bellamy aduse băuturile. Iris îl întrebă:

— Te mai interesează persoana mea acum, Nicky?

— Mai mult ca oricând. Pentru că în calitatea ta de femeie interesată şi pretenţioasă sari peste cal câteodată.

— Adică, domnule?

— Adică mă surprinde faptul că prospectând aur în diferite concesiuni interesante te-ai apucat să-l extragi dintr-o mină ca Harcourt March. Şi ridicând ochii în tavan: Nu-mi pot închipui că există, privit din optica unei femei, un om mai insipid, păgubaş, neinteresat şi groaznic de plictisitor ca Harcourt March.

Iris răspunse încet, privind la foc:

— Sunt de acord că Harcourt posedă toate „calităţile” astea. Dar a fost un caz special.

— A fost? ridică mirat Bellamy din sprâncene.

— Da, a fost! repetă ea râzând fermecător. Nu sunt atât de nebună ca să mă joc în acelaşi timp cu doi bărbaţi atât de diferiţi ca temperament, caracter şi aspect ca tine şi Harcourt. Am terminat-o cu Harcourt.

— Şi acum te joci cu mine, zâmbi cinic Bellamy. Mă faci să mă simt ca un vânat în bătaia puştii.

— Nu fii caraghios, Nicky! Cred că eşti dintre puţinii

oameni din lume cu care nu te poţi juca. Cred că n-am cunoscut niciodată un bărbat care să intuiască atât de repede o femeie.

— Ia uite! Acum am şi instinct!

— Te cred că ai şi încă al dracului de mult. Tu eşti un om mult mai deştept decât cred alţii. M-am gândit de multe ori la tine, întrebându-mă cum reuşeşti să supravieţuieşti şi cum faci rost de bani.

Bellamy îşi luă un aer comic, speriat.

— Începe să-mi fie frică de tine, Iris.

— Nu-ţi fie teamă, Nicky. Nu sunt prea curioasă. Nu întreb, totuşi, de unde faci rost de bani.

— Atâta vreme cât am, zâmbi Bellamy.

— Nu *asta* mă interesează. Şi se lăsă pe spate în fotoliu, punând mâinile sub cap.

— Eşti frumoasă, Iris. Mai ales când stai în poziţia asta.

— Ştiu. Altfel n-aş sta aşa.

Râseră amândoi.

— Poţi să mă crezi, sau nu, Nicky, dar nu mă interesează nici cât negru sub unghie dacă ai sau nu bani. Îmi placi, Nicky. Ai ceva în tine care mă face să-mi pierd capul. Două lucruri mă atrag la tine.

— Care anume?

— În primul rând că eşti un bărbat foarte atrăgător şi, în al doilea rând, că instinctul meu de femeie îmi spune că eşti nestatornic şi teribil de periculos şi femeilor le plac bărbaţii nestatornici şi periculoşi, chiar dacă ei nu recunosc că-s aşa.

— Nu sunt periculos şi nu fac nimănui niciun rău.

— Nu. Dar eşti capabil de multe. Când am spus că eşti periculos, am vrut să spun prin asta că eşti tipul de bărbat de care o femeie ca mine se poate îndrăgosti nebuneşte.

— Poate. Dar cred că te poţi înfrâna oricând, draga mea. Nu-i aşa?

— Poate că nu-i chiar aşa de uşor, răspunse Iris tristă. Apropo, continuă ea, discuţia asta atât de intimă ne-a îndepărtat de subiectul principal. Mi-ai spus că vrei să mă vezi urgent pentru ceva. Despre ce-i vorba?

Bellamy deveni serios.

— Uite ce-i, Iris. Când am vorbit cu tine aseară mi-am dat seama că aş putea avea neplăceri. Felul în care mi-ai vorbit până acum ar putea fi în avantajul meu sau, dimpotrivă, să-mi strice. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat. Dacă aş fi o femeie ca tine n-aş vrea să am prea mult de-a face cu un om ca mine. E ca şi când ai amesteca sulf cu clorat de potasiu: explodează. Adevărul e că am nevoie de un alibi.

— Ce captivant! Cum s-ar zice, film de aventuri. Despre ce e vorba? Cred că e la mijloc o femeie. Dar poate că n-ar trebui să te întreb. De ce alibi ai nevoie, Nicky?

— Aseară ai plecat de la Carola cu câteva minute înaintea mea. Unde ai fost?

— Parcă ai fi un anchetator, dragul meu. Ei bine, domnule, dacă vrei să ştii, am venit acasă să-mi schimb rochia înainte de a mă duce la clubul lui Mott.

— Te-a văzut cineva venind încoace?

— Nu m-a văzut nimeni. Portarul era sus şi am urcat singură cu liftul.

— Şi te-ai dus apoi direct la club?

— Da. Am plecat de-aici pe la douăsprezece fără un sfert.

— Bine. Ai putea să spui, dacă aş avea neplăceri, că am fost la tine şi-am băut ceva pe la unsprezece şi douăzeci şi că am rămas până la plecarea ta?

— De ce nu?! Şi, stingându-şi ţigara, continuă: Totul pare foarte misterios. Am impresia că ai nevoie de ajutorul meu ca să nu fii citat ca martor suspectat de complicitate.

— Ceva în genul ăsta. Deci, mă interesează ajutorul tău. Să mă acoperi spunând că am stat la tine de la unsprezece şi un sfert până când ai plecat la clubul lui Mott.

— E-n regulă, Nicky. Am s-o fac cu plăcere. Şi îl învălui prelung într-o privire caldă. Dar aştept o recompensă, încheie ea cu un zâmbet.

Bellamy zâmbi şi el.

— Mă şantajezi, deci. Mă dau pe mâna ta. Dar te porţi ca un stăpân nemilos.

Iris se ridică în picioare.

— Ei bine, Nicky, dacă vrei să te pui în postura fetişcanei virgine de la ţară, atunci pregăteşte-te de pe acum să-ţi aperi fecioria. Totuşi, prima mea cerere nu e prea greu de satisfăcut.

— Şi care-i dorinţa?

— Vino mâine să luăm împreună masa de prânz, Nicky. Vreau să stăm de vorbă. Am să-ţi ofer la masă homar şi multă înţelegere feminină. Vii?

— Desigur, şi încă din toată inima. Îmi place homarul, mor după înţelegerea femeilor. Nu mă pot sătura niciodată de ea.

Iris izbucni în râs.

— Dacă pot pretinde că ştiu ceva despre tine, aş zice că eşti prea clarvăzător şi, pentru numele lui Dumnezu, nu mai bea atâta. Ai făcut-o lată la serata Carolei.

Bellamy ieşi în hol şi Iris îl ajută să-şi îmbrace paltonul.

— Mă întreb de ce ţin toate femeile să mă aducă pe

calea cea bună. Nu-i cinstit.

— *Eu* nu încerc să te cuminţesc. Nici nu vreau să te schimbi. Vreau numai să bei ceva mai puţin, asta-i tot. Şi se ridică, pentru a fi sărutată.

— Noapte bună, Casanova. Vezi ce faci şi nu întârzia la masă.

Iris se întoarse în cameră şi rămase încă multă vreme trează, privind gânditoare la foc.

Bellamy mergea încet spre casă. Ploaia încetase şi acum sufla un vânt tăios de la răsărit. Îşi ridică înfrigurat gulerul de astrahan al paltonului. Se gândea la alibiul său şi se întreba dacă Iris Berington e suficient de tare ca să-şi menţină declaraţia după ce o să afle ce s-a întâmplat în timpul când se presupunea că fusese la ea.

Se întreba, de asemenea, dacă se descoperise cadavrul Fredei Vanning. Probabil că da. Orice s-ar fi întâmplat, Philip Vanning se întorsese, desigur, pe la miezul nopţii, pentru că rareori lucra mai târziu. Îşi spuse că telefonul care suna în momentul când ieşise din apartament era dat, probabil, de Vanning. Poate că telefonase mai întâi Carola şi aflase că Freda n-a venit la petrecere, din cauza răcelii. Şi când Freda nu-i răspunsese la telefon, Philip a vrut, probabil, să-şi dea seama despre ce este vorba.

Se gândi apoi la Iris, care putea să reprezinte o problemă dificilă în viitorul apropiat. Nu era ea femeia naivă îndrăgostită subit, cu pasiune, de o cunoştinţă oarecare. Desigur că voia să facă o afacere. Şi când o femeie ca Iris se îndrăgostea de un bărbat, se îndrăgostea de-a binelea şi nu se lăsa cu una, cu două. Îşi imagina, probabil, că-l iubeşte sau era chiar îndrăgostită şi ar fi fost în stare să facă un scandal

monstru dacă şi-ar fi dat seama că doar „o dusese cu preşul”.

Noaptea asta nu conta. Un sărut în plus sau în minus nu însemna nimic. Dar dacă ar fi continuat, şi se părea că trebuie să facă aşa din cauza alibiului, era obligat să joace cinstit sau cel puţin să-i dea ei impresia asta.

Se întreba, în acelaşi timp, de ce se hotărâse, la clubul lui Mott... să-i ceară ajutorul. O cunoştea prea puţin şi risca foarte mult. Dacă-l lăsa în pană cu alibiul, lucrurile puteau să ia o întorsătură foarte urâtă, în caz că poliţia nu descoperise între timp un alt suspect, cineva pe care împrejurările să-l acuze mai mult ca pe el.

Oftând, dădu colţul în Piccadilly şi se îndreptă spre Half Moon Street. Viaţa şi moartea depindeau de nişte fleacuri din astea. Dacă Freda nu i-ar fi cerut să vină în apartament pe scara de serviciu, ar fi intrat, normal, prin faţă şi ar fi fost văzut de portar, şi atunci Bellamy ar fi putut da telefon îndată ce ar fi descoperit cadavrul Fredei şi totul ar fi fost în ordine.

Şi chiar în acest caz, îşi dădea seama că explicaţia lui ar fi fost şubredă, pentru că era foarte improbabil, dat fiind firea Fredei, ca ea să vrea să vadă urgent pe cineva la unsprezece noaptea.

Fără să vrea, Bellamy se trezi asociindu-l pe Harcourt March cu acest mister. Vanning îi spusese că March urma să ia un cocteil cu Freda şi să o conducă apoi la Carola. De ce descoperise Freda subit că e răcită şi că nu mai poate să vină la petrecere? Nu ştia că e răcită când îi telefonase, mai devreme, la birou lui Vanning?

Ce păţise Freda aseară? Ceva se întâmplase. Ceva îndeajuns de important ca să-i schimbe felul ei

obişnuit de a fi şi, în loc să meargă la Carola, să-l cheme pe el, rugându-l să vină în cea mai mare taină şi cât mai repede posibil.

Să fi simţit ea pentru prima dată în viaţa ei rece şi impersonală că se află în pericol şi că e nevoie de cineva care s-o ocrotească? În acest caz, de ce nu-i telefonase lui Philip?

Credea că la întrebarea asta va izbuti să dea un răspuns. Nimic în lume n-ar fi putut-o determina pe Freda să-l deranjeze din lucru pe Vanning. Dacă ea crezuse că e o chestiune care necesită numai prezenţa unui bărbat şi nimic altceva, nu şi-ar fi deranjat soţul, iar Bellamy era exact omul pe care-l puteai chema oricând în ajutor, omul pe care femeile îl roagă totdeauna să le facă servicii. Era, într-adevăr, cel mai potrivit.

Coti în Half Moon Street şi scoase cu chiu, cu vai cheia de la intrare din buzunarul pantalonilor. Tocmai când se pregătea să bage cheia în broască, o siluetă se desprinse din umbra intrării apartamentului vecin şi se opri lângă el. Omul îşi ţinea mâinile în buzunarele hainei de ploaie şi purta o gambetă înclinată într-o parte. Era un tip voinic, între două vârste, cu ochi vii ce priveau dintr-o faţă rotundă cu o expresie blândă.

— Ce doriţi, vă rog?

Omul scoase mâna din buzunar şi-i înmână lui Bellamy o legitimaţie din piele protejată cu o placă de celuloid. Bellamy aprinse lanterna şi citi: era legimtiaţia detectivului-inspector Meynell de la Brigada de criminalişti.

Bellamy îi înapoie legitimaţia zâmbindu-i amabil.

— Dacă nu vă deranjez, aş vrea să stăm puţin de vorbă, domnule.

— Ce s-a întâmplat? Şi îşi căută, maşinal, tabachera.

— E vorba de o crimă, domnule. A fost omorâtă o doamnă, Freda Vanning, în Hyde Apartaments şi suntem informaţi că v-a telefonat la domnişoara Everard în seara asta pe la unsprezece. Ne-am gândit că ne-aţi putea da unele informaţii folositoare.

— Dumnezeule! Ce grozăvie! Sărmana Freda! Deschise uşa poftindu-l pe detectiv să intre: Mai bine pofteşte înăuntru, inspectore.

Îi făcu loc să treacă şi în timp ce închidea uşa văzu maşina poliţiei, care trăgea fără zgomot în faţa intrării.

Îl aşteptaseră.

Capitolul 6

LUNI

Demascarea mincinosului

Bellamy îşi conduse oaspetele în salon, aprinse radiatorul electric şi trase mai aproape un fotoliu invitându-l amabil pe detectiv.

— Ia loc, inspectore. Trebuie să fii foarte îngheţat după atâta aşteptare.

— Meseria noastră e foare rece, domnule Bellamy, şi pot afirma că prefer să lucrez vara.

— Vrei să bei ceva? întrebă Bellamy indreptându-se spre bar.

— Nu, domnule, mulţumesc; nu beau în timpul serviciului.

Bellamy îşi prepară un whisky şi, trăgând un alt fotoliu, se aşeză pe partea cealaltă a focului. Îşi sorbea încet whiskyul privindu-l curios, pe deasupra paharului, pe Meynell. Făcea impresia unui om zdravăn şi nu prea deştept, dar în acelaşi timp îşi dădu seama că prima impresie putea fi greşită.

Erau foarte puţini detectivi-inspectori proşti la Scotland Yard şi deşi viaţa şi preocupările lui Bellamy nu-l aduseseră în contact cu oamenii de la Brigada de criminalişti ştia că poliţia engleză e foarte eficace. Cei din Brigada de criminalişti erau nişte tipi teribil de liniştiţi, modeşti, amabili şi foarte săritori. Şi mai erau capabili şi foarte tenaci. Nu ameninţau, nu erau duri

şi nici nu aplicau, sub niciun fel de formă, aşa-numitul „grad trei” la anchetă. Dar tenacitatea lor, felul minuţios cum examinau cel mai mic detaliu, întrebările aparent nevinovate dar bine calculate, constituiau o armă mai periculoasă decât „gradul trei”.

Bellamy îşi puse paharul pe placa şemineului şi îşi aprinse o ţigară oferind, în acelaşi timp, tabachera poliţistului, care însă refuză dând din cap.

— E groaznic, vorbi încet Bellamy. Eram prieten cu doamna Vanning şi am lucrat în birourile soţului ei. Îmi pare rău de el. Ce ghinion tâmpit!

Detectivul aprobă din cap.

— E distrus, domnule. A fost, desigur, o lovitură groaznică pentru el. Am impresa că domnul Vanning e un tip tare, dar e cam greu să rezişti când ţi se spune din senin că soţia ta a fost gâtuită.

— Dumnezeule! exclamă Bellamy. Gâtuită... Groaznic. Şi totuşi, pare aproape imposibil. Sunt sigur că doamna Vanning n-avea niciun duşman pe lumea asta. Nici n-ar fi putut avea. Nu era genul de femeie care să poată avea duşmani.

Detectivul-inspector întrebă liniştit:

— Ce fel de femeie era, domnule Bellamy?

Bellamy răspunse după un timp de tăcere:

— Există anumite tipuri de femei despre care nu eşti prea surprins aflând că au fost omorâte. Ştii, desigur, la ce fel de femei mă refer, inspectore. Nu sunt neapărat din categoria infractorilor. Unele sunt chiar destul de cumsecade, dar au anumite defecte evidente sau chiar virtuţi. Putem să ne imaginăm, de exemplu, că o femeie se poate lăsa – fără să-şi dea seama, desigur – omorâtă pentru că fost atât de drăguţă încât n-a putut spune „nu” la timp. Pot să-mi

imaginez o femeie care poate fi „asasinabilă” pentru că – poate în felul ei inocent chiar – e prea curioasă sau prea geloasă. Fumă un timp în tăcere, apoi continuă. Orice femeie nefericită poate deveni o victimă posibilă când o persoană mai mult sau mai puţin normală, nefericită, încearcă să-şi aline durerea. Dacă e femeie începe să-şi caute consolarea în bărbaţi. Dacă-i bărbat, îşi caută fireşte salvarea în femei. E o formă normală de evadare. Dar Freda Vanning nu era aşa. Nu era numai fericită, ci şi deplin mulţumită. Nimeni n-ar fi putut s-o aibă la mână cu ceva pe Freda. Şi nici s-o ameninţe. Era prea cinstită, prea dreaptă, prea stăpână pe sine. Avea atâtea resurse în ea încât ar fi găsit oricând mijlocul să scape din orice situaţie neplăcută ivită peste noapte. Avea cărţile pe care le iubea, un cămin fericit şi o mie de prieteni la-ndemână. Nu era femeia care să intre în angrenajele unei vieţi care duce până la urmă la crimă. Nu era, pur şi simplu, tipul ăsta de om.

Îl privi pe detectiv şi începu să zâmbească. Iar Meynell se gândi că, zâmbind, Bellamy seamănă cu un şcolar ştrengar şi asta îl surprinse cam neplăcut.

Bellamy continuă, cu o grimasă ironică:

— Conferinţa următoare va avea loc în amfiteatrul principal joia viitoare, când se va face şi o colectă. Şi dădu drumul, cu superioritate, unui colac de fum.

Meynell zâmbi mustrător.

— E curios, domnule, dar asta spun toţi oamenii după asasinarea unui cunoscut de-al lor. Nimeni nu crede că un om oarecare – nu mă refer la escroci, trişori sau prostituate, ci la cei obişnuiţi, normali – poate avea duşmani şi totuşi, din nefericire, are. Şi, cu o expresie de amărăciune: Oricum, doamna Vanning a avut un duşman.

Bellamy negă clătinând din cap.

— Totuşi, îmi vine foarte greu să cred că cineva ar fi vrut s-o omoare pe Freda Vanning. Şi scuturând scrumul ţigării în cămin, continuă: Spune-mi, inspectore, ce s-a întâmplat?

Meynell, care-şi ţinuse până atunci gambeta în mână, o aşează cu grijă pe podea, între picioare, şi se lăsă pe speteaza fotoliului.

— Desigur, domnule, ştim încă foarte puţin. Iată faptele. Se pare că doamna Vanning era încă în viaţă la ora unsprezece seara, pentru că l-a căutat la ora aceea pe soţul ei la birou şi a vorbit cu secretara. Domnul Vanning, care era în alt birou, într-o clădire vecină, a intrat în birou tocmai când secretara închidea telefonul. Domnul Vanning n-a chemat-o imediat la telefon pentru că, la asigurarea secretarei că domnul Vanning îi va telefona îndată ce se va întoarce, doamna Vanning îi spusese că preferă să fie chemată la unsprezece şi jumătate. Asta i s-a părut cam curios domnului Vanning. Nu înţelegea motivul.

Bellamy aprobă din cap.

— Trebuie să fi existat un motiv foarte puternic ca să nu vrea să fie chemată înainte de unsprezece şi jumătate.

— Exact, domnule. Aşa m-am gândit şi eu. Face impresia că doamna Vanning aştepta pe cineva între unsprezece şi unsprezece şi jumătate. Aşa ar fi putut să fie, deşi putea să aibă foarte bine şi un alt motiv.

Bellamy ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— La unsprezece şi treizeci, continuă Meynell, domnul Vanning, care-şi terminase lucrul la ora aceea, a rugat-o pe secretară să-i dea legătura cu doamna Vanning. Există un fir direct între biroul său şi casă – telefonul e în salon – şi desigur că secretara

s-a folosit de această linie. Telefonul a sunat, dar n-a răspuns nimeni. Aşa că, după un timp, s-a folosit de legătura obişnuită cu Hyde Apartments prin centrala de la poartă. Portarul de noapte i-a dat legătura – telefonul ăsta e în dormitor – dar nici de data asta n-a răspuns nimeni. Îngrijorat, domnul Vanning l-a rugat pe portar să urce sus şi să vadă despre ce-i vorba. Portarul s-a dus şi, după ce a intrat în apartament cu cheia de rezervă, a găsit-o pe doamna Vanning întinsă pe pat, strangulată.

Bellamy ridică iar dintr-o sprânceană.

— Se pare că aştepta pe cineva între unsprezece şi unsprezece jumătate, inspectore, murmură el, şi se pare de asemenea că acel cineva nu s-a purtat frumos cu ea.

— Deloc, aprobă Meynell.

Bellamy aruncă chiştocul ţigării în cămin şi aprinse alta, ultima, apoi adăugă pe un ton neutru:

— Şi care-i rolul meu în toată afacerea asta?

— În realitate, domnule, n-aveţi niciun amestec în cazul respectiv, dar ne-am gândit că s-ar putea să ştiţi ceva. După ce a descoperit cadavrul doamnei Vanning, portarul de noapte l-a chemat pe soţul ei la birou şi l-a rugat să vină imediat, pentru că se întâmplase o nenorocire. Apoi a telefonat la 991; serviciul nostru de informaţii a recepţionat apelul şi m-am dus imediat acolo.

— Şi n-ai nicio idee, inspectore?

— Nu încă, domnule. Fotograful şi cei ce se ocupă de amprente nu şi-au terminat încă treaba. S-ar putea să obţinem câteva indicii... Adevărul e că, după ce l-am întâlnit pe domnul Vanning şi şi-a mai revenit din şocul primit, mi-a spus că înţelesese dintr-o conversaţie telefonică anterioară cu doamna Vanning,

că aceasta urma să se ducă la o serată dată de o anumită domnişoară Carola Everard. Se pare că s-a răzgândit şi nu s-a mai dus. Am pornit la domnişoara Everard, gândindu-mă că poate doamna Vanning a dat un telefon acolo. Am vrut să verific totul cât mai amănunţit, oricât de mici ar fi fost şansele. Ajuns acolo, valetul mi-a spus că, imediat după unsprezece, doamna Vanning a telefonat cerând să vorbească cu dumneavoastră. M-am gândit, domnule, conchise el scuzându-se, că ne-aţi putea spune ceva ce ne-ar fi de folos.

— Aş fi vrut şi eu. Doamna Vanning mi-a telefonat într-adevăr, şi ora indicată e aproximativ corectă. Era, cred, imediat după unsprezece. Mi-a spus că e răcită şi că nu poate veni la serată, rugându-mă în acelaşi timp să o scuz faţă de domnişoara Everard, care e logodnica mea. Am transmis mesajul doamnei Vanning înainte de a pleca.

— Sigur, răspunse încet Meynell. Bănuiesc că n-aţi mai văzut-o pe doamna Vanning după ce aţi plecat?

Bellamy ridică surprins din sprâncene.

— De ce aş fi văzut-o? Şi, după un moment de ezitare: Ştiu, desigur, inspectore, că trebuie să verifici totul şi că telefonul primit de mine de la Freda Vanning la serata domnişoarei Everard te obligă să controlezi tot ce am făcut, mai ales că ea trebuie să-mi fi telefonat aproape imediat după ce-a vorbit cu biroul lui Vanning. Apoi, pe un ton confidenţial: Vreau să fiu corect cu dumneata, inspectore. Şi ridicând din umeri, continuă: De altfel sunt obligat să fiu. Dar sper că tot ce am să vă spun va rămâne absolut numai între noi. Zâmbi jenat şi continuă ezitând: Vezi dumneata, inspectore, e vorba despre o altă femeie.

Meynell zâmbi înţelegător.

— Ei bine, domnule, meseria noastră ne cere să ne îndeplinim cu succes misiunile, dar fără a-i creea nimănui neplăceri. Nu vrem nimic altceva decât să descoperim cine a ucis-o pe doamna Vanning. Nu pot face, desigur, niciun fel de promisiune, dar puteţi să mă credeţi că Scotland Yard-ul n-are interes să difuzeze informaţii despre o femeie atâta vreme cât acest lucru nu e, oficial, necesar.

Bellamy aprobă din cap.

— Desigur! Dar partea proastă e că am fost logodnicul domnişoarei Everard până în seara asta, când ea a rupt logodna. Ca să fiu cinstit, m-am dus cam ameţit la serată şi, din cauza asta, ne-am certat. Desigur că, zâmbi amar Bellamy, nu mi-a făcut prea mare plăcere. În plus, am mai băut câteva pahare de whisky şi cred că asta, fiind ultima picătură, a rupt logodna. Când am plecat, m-am întâlnit cu o prietenă.

Meynell dădu din cap aprobator.

— Cred că înţeleg foarte bine, domnule. E exact ceea e ar fi făcut orice bărbat. Pariez că nu vă simţeaţi prea bine. Domnişoara Everard e o femeie foarte frumoasă, adăugă el evaziv. Şi, după un moment: Vedeţi... în fine... scuzaţi-mă! Dar cum se numeşte doamna cu care v-aţi întâlnit? Nu vă supăraţi, dar trebuie să verificăm, să ne facem datoria.

— Desigur. E vorba de doamna Iris Berington. Locuieşte la etajul doi în blocul Clarendon, pe Brook Street. Şi, după un moment ele gândire, adăugă: N-aş putea să vă spun precis, dar cred că aş izbuti să reconstitui faptele. Doamna Vanning mi-a telefonat la Carola pe la unsprezece şi trei, patru minute. Se pare că am plecat pe la unsprezece şi cinci şi m-am îndreptat spre blocul Clarendon mergând repede din

cauza frigului. Cred că mi-au trebuit zece-cincisprezece minute şi cred că am ajuns acolo între unsprezece şi zece, unsprezece şi un sfert.

Detectivul aprobă din cap.

— Înţeleg. Şi bănuiesc că nu v-aţi întâlnit cu doamna Vanning între timp? Că n-aţi văzut-o în niciun fel după ce aţi plecat de la serată?

— Dumnezeule! Sigur că nu! răspunse Bellamy surprins. Cum aş fi putut s-o întâlnesc? Doar ştiţi că l-a rugat pe Vanning să nu-i telefoneze înainte de unsprezece jumătate, pentru că aştepta pe cineva. De ce ar fi ieşit undeva?

— Iată un punct foarte interesant. Există un fapt care trebuie luat în consideraţie, domnule, şi cred că veţi fi de acord că-i ceva cam ciudat. V-am mai spus că există două telefoane în apartamentul lui Vanning. Linia particulară, care face legătura directă cu biroul, şi cealaltă, care trece prin centrala din biroul portarului. Ei bine, doamna Vanning n-a folosit niciuna din linii când l-a chemat pe soţul ei la ora unsprezece. De obicei, când voia să vorbească cu el la birou se folosea de linia directă. Ceea ce, de data asta, n-a făcut şi nici de linia cealaltă nu s-a folosit, pentru că portarul de noapte, care a intrat de serviciu la unsprezece fără un sfert, ne-a spus că nu a vorbit nimeni pe circuitul care trecea prin centrală. Deci n-ar fi *putut* să-l folosească fără ca portarul să ştie.

Bellamy aprobă din cap.

— Aşadar, a ieşit din casă ca să telefoneze?

— Exact, domnule. Probabil că a ieşit din casă şi în privinţa asta avem o ipoteză. Există şi o intrare de serviciu, iar uşa nu era încuiată cu cheia. La intrarea în pasajul care duce la scara de serviciu există o cabină telefonică. După părerea mea, din motive pe

care nu le cunosc doamna Vanning a ieşit şi a vorbit de la acest telefon întâi, cu soţul dânsei, apoi cu dumneavoastră. Ştiu de la portar că niciunul dintre cele două telefoane n-a fost dat prin centrală şi mai ştim, de asemenea, de la secretara domnului Vanning, că nu s-a folosit de linia directă. Aşa că trebuie să fi ieşit afară şi că a fost imediat după aceea omorâtă... Cel puţin aşa cred eu.

— Şi ce te face să crezi asta?

— Pentru că era îmbrăcată cu blana, domnule. A fost omorâtă înainte de a se fi dezbrăcat, iar pălăria era acolo unde o aruncase pe noptiera din dormitor. Nu putea să stea cu blana pe ea în dormitor, pentru că era foarte cald acolo. Desigur că ar fi putut fi asasinată de un individ oarecare, intrat în apartament în timp ce doamna Vanning vorbea din cabina telefonică de la capătul pasajului. Ar fi putut s-o vadă ieşind pe uşa de serviciu şi ducându-se la cabina telefonică şi ar fi putut uşor să urce pe scara de serviciu până la etajul doi. În speranţa că ar putea ciupi ceva şi ar putea descoperi că uşa de la apartamentul lui Vanning e deschisă. Se poate presupune că, intrând, a fost surprins de doamna Vanning şi a omorât-o. Bineînţeles, asta nu e decât o teorie. Toate astea *s-ar fi putut* întâmpla.

Bellamy aprobă.

— Dar nu pui prea mare bază pe teoria asta, nu?

— Ca să fiu cinstit, domnule, nu. Aş vrea să ştiu de ce a fost doamna Vanning obligată să iasă din casă pentru ca să-i telefoneze soţului ei şi dumneavoastră? Asta-i ceea e aş vrea să ştiu şi, din păcate, probabil că n-am să ştiu niciodată, pentru că doamna Vanning nu ne mai poate spune nimic. Zâmbi destul de trist. Totuşi, vreţi să-mi spuneţi şi povestea

dumneavoastră, domnule?

— Am discutat, la un pahar, cu doamna Berington la ea acasă. Fusese şi ea la serată şi plecase cu puţin înaintea mea ca să-şi schimbe rochia înainte de a se duce la un club. Am stat de vorbă vreo zece, douăspreceze minute şi am plecat împreună. Ea s-a dus la clubul lui Mott, iar eu m-am întors aici, acasă. Mă simţeam foarte descumpănit şi destul de nefericit. Mă obseda ideea că m-am făcut de râs la Carola. Până la urmă, m-am hotărât să mă duc şi eu la clubul lui Mott şi să mă întorc cu doamna Berington. Mă simţeam prea singur. Aşa că am luat un taxi şi m-am dus la Mott.

— Şi v-aţi întors cu doamna Berington?

— Nu. Nu *împreună* cu ea. Ar fi fost o prostie. Vezi dumneata, erau prea mulţi oameni acolo care ne cunoşteau. Aşa că am plecat primul şi am aşteptat-o la blocul Clarendon, iar ea a venit după mine.

— Înţeleg, domnule, şi e frumos din partea dumneavoastră că aţi fost atât de cinstit. E inutil să vă spun că tot ceea ce mi-aţi spus rămâne strict confidenţial.

Bellamy zâmbi recunoscător.

— Mă bucură. În fond, doamnei Berington nu i-ar face plăcere.

— Exact, îl întrerupse Meynell. Bineînţeles, nu vrea ca toată lumea să ştie că aţi vizitat-o. Dar cred că nu trebuie să vă faceţi griji din cauza asta, domnule Bellamy.

Meynell începu să-şi tragă pe mâini o pereche de mănuşi vechi.

Bellamy îşi deschise tabachera. Era goală. În timp ce o închidea, Meynell o scoase pe a sa, o tabacheră veche de argint.

— Serviţi una de la mine, domnule. Sunt aceeaşi marcă.

Îi întinse tabachera lui Bellamy, care-şi luă o ţigară. Meynell se ridică să plece.

— Desigur că n-aveţi niciun fel de idee asupra acestei crime, domnule? Cineva care să fi avut interesul să scape de doamna Vanning, de exemplu? Adică cineva pe care ea îl cunoştea foarte bine. Cineva care, cunoscând-o suficient de bine, să-i fi telefonat mai devreme – s-au dat destule telefoane, dar nu i-am putut identifica pe cei care au telefonat – şi care să-i fi dat o întâlnire în oraş?

Bellamy negă din cap.

— Cunoştea multă lume. Dar nu ştiu pe nimeni care ar fi vrut s-o ucidă. Era o femeie sigură pe ea şi fericită în căsnicie. Îşi iubea foarte mult soţul şi nu cred că era femeia care ar fi putut avea o aventură. Am spus nu cred, pentru că dumneata, inspectore, ştii la fel de bine ca şi mine că poţi cunoaşte o femeie ani de zile şi să n-o cunoşti, totuşi, cu adevărat, mai ales când e vorba de dragoste.

Detectivul aprobă dând din cap, îşi luă pălăria şi se ridică în picioare.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule. Şi oftă: Am impresia că afacerea asta are să fie afurisit de grea. Ca poliţist am fost învăţat – încă de pe vremea când îmi făceam cei patru ani de stagiu pe stradă – să caut un mobil. Şi nu cred că am dat vreodată peste un caz ca ăsta, în care să nu existe niciun fel de mobil, măcar aparent. Meynell se îndreptă spre uşă. Noapte bună, domnule, şi mulţumesc. Îmi pare rău că v-am reţinut atâta vreme la ora asta.

— Nu face nimic, inspectore.

Îşi conduse oaspetele până jos la intrare şi rămase

în cadrul uşii până ce maşina poliţiei plecă. Apoi închise încet uşa şi se întoarse în casă.

Se opri un timp privind lumina focului. Apoi, luând din dormitor cartea de telefon, formă numărul blocului Clarendon şi rugă portarul de noapte să-i dea legătura cu doamna Berington. Portarul îi spuse, însă, că are şi număr direct şi după ce i-l dădu, Bellamy telefonă din nou, fără să primească însă vreun răspuns.

Puse la loc receptorul în furcă şi rămase aşa privind zâmbitor aparatul. Deci, Iris ieşise în oraş.

Bellamy bănuia chiar unde se dusese.

Se întoarse în salon şi stătu îndelung, proptit cu mâinile de placa şemineului, privind la foc şi reflectând adânc.

Se gândea la Iris Berington, la Harcourt March şi la inspectorul Meynell. Detectivul fusese foarte cinstit în toată povestea asta. Prea cinstit. Bellamy ştia destule despre Brigada de criminalistică să-şi dea seama că aceştia n-ar discuta toate ipotezele posibile, într-un caz de asasinat, cu oameni dubioşi ca el, fără să aibă un motiv.

Scoase din buzunarul pantalonilor chiştocul rămas de la ţigara pe care-o luase de la Harcourt March, la clubul lui Mott.

Îl privi din nou lung. Purta încă marca: „Etat Maroc”, un sort de ţigări fabricate dintr-un amestec de tutun turcesc şi cipriot foarte rar. Era ţigara favorită a lui March.

Bellamy scoase din biroul din colţ un plic, puse chiştocul înăuntru şi-l încuie într-un sertar. Apoi plecă să se culce.

Detectivul-inspector Meynell opri maşina poliţiei în

Cannon Row, se dădu jos, îi spuse şoferului că e liber pe ziua de azi şi traversă încet curtea Scotland Yard-ului.

În drum spre biroul său privi încruntat la ceas. Era patru şi jumătate. Se gândea că viaţa unui ofiţer de poliţie nu este în fond un drum pavat cu trandafiri şi că, oricum, va avea de furcă cu afacerea asta.

Ca majoritatea anchetatorilor, Meynell era cel mai fericit atunci când cerceta un caz în care exista un mobil mai mult sau mai puţin clar. Ajunsese, vag, la concluzia că asasinatul doamnei Freda Vanning avea poate să fie un alt „caz nerezolvat”. Nu-şi dădea prea bine seama de ce gândea aşa, totuşi nu-şi putea alunga acest gând şi i se părea un ghinion că i se dăduse pe mână un astfel de caz.

Meynell intră în birou. Grees, adjunctul, care „făcea bucătăria” pentru Meynell, stătea la biroul său şi căsca de-i trosneau fălcile.

Meynell se opri în faţa propriului birou şi îşi scoase tabachera cu mâna încă înmănuşată.

— Ceva nou?

Greers dădu aprobator din cap.

— Au developat fotografiile şi au găsit o mulţime de amprente, domnule Meynell. V-am aşteptat. M-am gândit că poate vreţi să le vedeţi chiar în noaptea asta.

Meynell se scotoci în buzunarul vestonului şi scoase o bastistă curată în care înfăşură tabachera.

— Du-o jos, Greers, şi roagă-i să compare amprentele astea cu cele găsite la locul crimei. Amprentele de pe tabachera asta aparţin toate domnului Nicholas Bellamy. Am şters tabachera bine şi apoi i-am oferit o ţigară... vechea şmecherie.

Greers îi luă tabachera din mână.

— Am să aştept, Greers. Spune-le celor de la laborator să mă cheme după ce-au terminat verificarea.

Adjunctul ieşi din birou.

Meynell îşi scoase pălăria şi paltonul, îşi aprinse luleaua şi, aşezându-se la birou, începu să fumeze aşteptând cu răbdare.

Capitolul 7

MARŢI

Adevărul şi numai adevărul

Era unsprezece dimineaţa când femeia de serviciu îl trezi din somn pe Bellamy. Acesta se ridică între perne şi îşi bău ceaiul citind prima pagină a ziarului de dimineaţă.

Se sculă din pat şi se duse la fereastră privind în Half Moon Street. Era o zi rece şi însorită. Lui Bellamy îi era cam frig în pijamaua de mătase roşie. Se întoarse şi se aşeză pe marginea patului rămânând adâncit în gânduri vreo cinci minute. Apoi se duse la şifonier şi îl deschise. Înăuntru se înşira, pe umeraşe, o colecţie stranie de costume. Cele din stânga erau noi şi bine croite. Şi cu cât avansau spre dreapta îşi pierdeau din calitate şi croială. Iar ultimele erau vechi şi ponosite.

Bellamy căscă şi alese un costum cu dungi subţiri, îl aruncă pe pat şi, luând receptorul, formă numărul Carolei.

— Bună dimineaţa, iubito. Cred că mă urăşti de moarte! Ce secătură pot să fiu! Nu-i aşa că mă ierţi?

Vocea îi suna rugătoare.

— Eşti oribil, Nicky! Tocmai stăteam de vorbă cu mătuşa mea şi-mi spunea ce om imposibil eşti şi mă felicita că am scăpat de tine. Dar i-am spus că am să te mai accept în preajma mea în chip de motan

îmblânzit. Ştii că există în tine anumite lucruri foarte drăguţe.

— Ştiu. Câteodată reuşesc şi eu să mă plac un pic. Dar sunt sigur, cu certitudine, de un singur lucru: că prefer să fiu un motan îmblânzit în preajma ta decât favoritul reginei din Sabba. Pot să te mai văd, sau ai de gând să mă excluzi din tagma vânătorilor de fiare sălbatice? Cred că asta-i soarta aspiranţilor concediaţi!

— Poţi să mă vezi, dar n-aş vrea să-ţi iei nasul la purtare. Îmi plac prea mult leii şi probabil că tu ai reuşi să găseşti un sistem oarecare să-i înşeli. Totuşi, am să fiu la Buttery Berkley, la ora douăsprezece. Mă întâlnesc acolo cu Vanessa la un cocteil. Dacă vei fi şi tu întâmplător pe-acolo...

— Te cred că am să fiu, şi încă cum. Am un costum nou şi am să încep o viaţă nouă şi ce viaţă! Nici nu-ţi trece prin gând!

— Bine, bine, Nicky. Vezi ce faci.

Bellamy întrebă blând:

— Carola, simţi într-adevăr ceva pentru Ferdie Mott? Sunt sigur că nu poţi fi îndrăgostită de manechinul ăla. Ce spui?

Vocea ei era foarte afectată când îi răspunse:

— Vedeţi-vă de treburile dumneavoastră, domnule Bellamy, şi nu vă mai ocupaţi de ale mele. Dacă nu, adio cocteiluri băute împreună. La revedere!

Şi închise telefonul.

Bellamy îşi aprinse o ţigară şi începu să danseze prin cameră, oprindu-se numai când îşi dădu seama că îi îngheţaseră picioarele.

La ora douăsprezece fix Bellamy intră în Buttery Berkeley. Carola şi Vanessa stăteau la o masă într-un

colţ. În timp ce se îndrepta spre ele, se gândea că nu văzuse niciodată o pereche mai frumoasă de femei. Vanessa purta o haină din picioare de astrahan şi o pălăriuţă asortată. Părul ei negru era frumos pieptănat şi ochii îi străluceau.

— Bună-dimineaţa, fetelor. Am o afacere grozavă pentru voi în dimineaţa asta. Ciorapi de mătase indeşirabili, de numai doi şilingi perechea, plus o pereche de jartiere gratis la fiecare pereche cu condiţia ca să fie puse de vânzător.

Vanessa râse arătându-şi dinţii foarte albi.

— Eşti nebun, Nicky.

— Bună-dimineaţa, Nicky, îl întâmpină Carola. Credeam că ai venit să-ţi ceri umil scuze şi când colo te văd foarte mulţumit.

Bellamy se aşeză, chemă chelnerul şi se adresă Carolei cu o mutră spăsită:

— Uite ce-i, iubito. Nu mai vorbi de asta. Sunt un tip imposibil şi nu-ţi poţi imagina cât de ruşinat mă simt pentru tot ce-am făcut aseară. Şi, uitându-se spre Vanessa: Tu mă înţelegi, nu? Trebuie să mă înţelegi. Ştii foarte bine că te ador din prima clipă când te-am văzut. Sunt înnebunit după formele tale.

Vanessa îi răspunse zâmbind:

— Spune-mi un lucru, Nicky. Ai întâlnit vreodată o femeie căreia să nu-i faci curte?

— Absolut sigur nu, interveni Carola. Deşi, Nicky e cel mai prost curtezan din lume. Nu cred că a întâlnit vreodată o femeie – indiferent ce femeie – fără să nu-i spună că o iubeşte.

— Adevărat, Nicky? întrebă Vanessa. Dacă-i aşa, cred că te-ai izbit de un număr imens de refuzuri.

— Aşa e. Dar am avut şi mult succes şi, cântărind bine, cred că balanţa înclină în favoarea mea. Sunt un

tip atrăgător... prin constituţie, adăugă el gânditor.

Vanessa se uită la Carola spunând:

— Am impresia că e cam obraznic, nu? Şi nu-mi pot da seama ce-ai putut găsi la el.

— Nici eu. Cred că am făcut-o din milă, pentru că de fapt e pe jumătate nebun.

Bellamy răspunse:

— Detest compătimirea şi în plus, sunt un om splendid şi toate femeile simt automat cât sunt de bun.

Vanessa ridică disperată braţele, exclamând:

— Dumnezeule!

Chelnerul aduse cocteilurile iar Bellamy îşi continuă vorbăria:

— Aseară am câştigat cinci lire. Am fost prost că n-am mai jucat. Cred că aş fi câştigat o grămadă de bani.

— De ce? întrebă Carola.

— Când ai ghinion în dragoste, ai noroc la cărţi, explică Bellamy cu un zâmbet trist. În mod normal, fiindcă m-ai părăsit aseară, Carola, şi pe deasupra ai mai şi rupt logodna, ar fi trebuit să câştig o avere. În schimb, am băut nişte whisky cu Harcourt şi m-am mulţumit să-l privesc câştigând pe el. Poate n-ai să crezi, Vanessa, dar bătrânul tău a ciupit ceva bani aseară.

— Într-adevăr? Oricum, tot nu-mi pasă.

— Mai interesant e că majoritatea banilor i-a câştigat de la Ferdie şi *credeam* că Ferdie *ştie* să joace pocher.

Vanessa strânse dispreţuitor din buze.

— Nu ştiu dacă Ferdie e sau nu un jucător bun, dar ştiu precis că Harcourt joacă foarte prost. De altfel Harcourt nu-i bun, în general, de nimic.

Carola interveni împăciuitoare:

— Vanessa, am impresia că eşti cam dură cu Harcourt.

Vanessa îi privi prelung pe rând, iar ochii ei frumoşi, cenuşii, erau foarte duri.

— Crezi că nu merită, Carola? Apoi, consultându-şi ceasul: E douăsprezece şi un sfert şi trebuie să plec. Sunt invitată la masă. Vă las. Ce-ar fi să vă împăcaţi?

Bellamy se sculă o dată cu Vanessa.

— Şi nu uitaţi, adăugă ea, că puteţi fi foarte buni prieteni chiar şi nelogodiţi.

— E-n regulă, amice. Du-te direct acasă şi fii atentă.

Vanessa o salută din cap pe Carola.

— La revedere, draga mea. Nicky, eşti un prost.

Şi ieşi.

Bellamy se aşeză şi îşi bău paharul cu whisky adresându-se apoi Carolei:

— Ai observat, scumpa mea, pictura aceea splendidă pe care au agăţat-o în pasajul ce duce în restaurant?

— Nu. De ce?

— Aş vrea s-o vezi. E minunată. Haide.

Şi se sculă în picioare. Dând din umeri nedumerită, Carola îl urmă. Bellamy o conduse traversând braseria în pasajul ce ducea spre restaurant şi care era pustiu; se opri la mijloc şi privi atent o pată pe perete.

— Aşa că-i frumos tabloul, draga mea?

— Nu fi măgar, Nicky, nu vezi că nu există niciun fel de tablou?

— Ce tot îndrugi acolo? se miră Bellamy. Trebuie să fii nebună!

Când Carola se-ntoarse întrebător spre el, Bellamy

o strânse în braţe iar ea nu se zbătu deloc, în timp ce o săruta îndelung. Când îi dădu drumul, Carola îl admonesta încetişor.

— Nebun. Nebun de-a binelea!

Bellamy îi răspunse cu un zâmbet cinic.

— Pariez că n-ai să-i spui nimic lui Ferdie, iubito. Hai să mai bem un cocteil. Pe urmă trebuie să plec. Sunt invitat la masă la o doamnă.

Se întoarseră în braserie. Abia se reaşezaseră, când Carola observă:

— Ia uite-te, Nicky. Se-ntoarce Vanessa!

Bellamy se răsuci pe scaun. Vanessa tocmai intra pe uşă cu un ziar în mână şi părea foarte tulburată. Se îndreptă direct spre masa lor şi se prăbuşi pe-un scaun exclamând:

— Doamne! Ce grozăvie! Freda a fost asasinată.

Şi întinse pe masă ediţia de prânz a lui *Evening News*. Bellamy observă dintr-o privire articolul.

Se priviră stupefiaţi, iar Bellamy exclamă:

— E imposibil! Nu, nu pot să cred aşa ceva! Şi aruncându-i o privire rapidă Carolei, continuă: Sărmanul Philip! O să-l dea gata. Mă întreb cine ar fi putut să facă una ca asta?!

Vanessa aprobă maşinal din cap.

— Mă duc acasă; mă simt groaznic. E ceva îngrozitor. Ceva m-a îndemnat să cumpăr ziarul şi când am văzut titlul în prima pagină aproape că am leşinat.

Bellamy interveni.

— Cred că ar trebui să mai luăm un rând, ca să ne venim în fire.

— Nu, se opuse Carola. Vanessa nu se simte bine şi am s-o conduc acasă. Mi-am parcat maşina chiar după colţ.

— La revedere, Nicky.

Bellamy se ridică în picioare.

— La revedere.

Privi după cele două femei ce plecau şi mai comandă un cocteil.

Bellamy se îndrepta gânditor, mergând încet, către Clarendon Mansions. Se întreba dacă Iris Berington citise ziarele de prânz şi dacă aflase de asasinarea Fredei. Oricum, chiar dacă nu văzuse ziarele, se gândea el, se găsise probabil, cineva care să-i telefoneze noutatea.

Aşa stând lucrurile, Iris îşi va da repede seama că alibiul pe care acceptase să-l creeze lui Bellamy noaptea trecută acoperea exact perioada de timp în care fusese, probabil, comisă crima. Asta o să-i sară imediat în ochi. Ea îşi va da seama că nu se pune problema să-l scutească de a fi luat ca martor sau de vreo încurcătură cu o femeie. Era vorba de o crimă şi, aşa stând lucrurile, va fi silită să-i spună lui Bellamy că nu-l mai poate acoperi.

Traversând Berkeley Square, Bellamy îşi dădu seama că Iris nu-i va mai sprijini alibiul. Era o femeie interesată şi chiar dacă se arătase a fi drăguţă, tot interesul rămânea profesia ei de bază. Îşi dădea seama că pensia alimentară pe care o primea de la soţul ei era mică şi că trebuia să aibă pe cineva care să-i plătească întreţinerea.

Având o situaţie materială atât de nesigură, nu-şi putea permite să aibă încurcături cu poliţia. Femeile din categoria lui Iris nu-şi puteau permite niciodată asta. Nu se simţeau în siguranţă decât atâta vreme cât legăturile lor nu erau de domeniul public. Şi nu le plăcea să fie amestecate în afaceri criminale. Se

întreba cum se va scuza că nu-l mai poate ajuta. Şi dacă ştia că întrevederea lor va fi interesantă, scuza pe care o va invoca ea va fi şi mai interesantă.

Iris îl primi zâmbitor. Scăldat în lumina zilei, apartamentul era şi mai frumos. Trecând prin faţa uşii deschise de la sufragerie remarcă masa aşezată pentru prânz. O urmă în salon şi se instala în faţa căminului aprinzându-şi o ţigară apoi o urmări pe Iris cum se duce la bufet întorcându-se cu câte un cocteil în fiecare mână. Le aşeză cu grijă pe placa căminului, se întoarse spre el şi, prinzându-i faţa în palme, îl sărută prelung.

— E oribil, Nicky! Nu?

— Dimpotrivă, cred că a fost foarte plăcut. „Despre ce lucru oribil o fi vorba?" se întrebă.

Iris luă un exemplar din *Evening News* de pe canapea şi i-l dădu să citească.

— Freda Vanning a fost asasinată. Nu ştiai?

Bellamy nu-i răspunse la întrebare ci exclamă:

— E într-adevăr oribil!

Ştia că în timp ce se prefăcea că citeşte articolul ea îl urmărea îndeaproape.

— N-ai cunoscut-o pe Freda Vanning, nu?

Iris neagă din cap.

— Era o femeie încântătoare. Încântătoare şi frumoasă. Sărmana Freda. Îi întinse un cocteil şi îl bău pe al său. Continuând pe un ton egal: Asta demonstrează că vorba poetului: „suntem morţi în plină viaţă".

Iris se sculă şi se duse la fereastră, de unde privi în jos pe Brookstreet. Bellamy zâmbea. Se apropie momentul, gândea el, când va ataca. După un moment, Iris se întoarse de la fereastră îşi luă o ţigară din cutia de pe masă, o aprinse şi, scoţând un colac

de fum, îl urmări plutind în lungul camerei.

— Dragă Nicky, am avut o dimineaţă foarte interesantă. Îl privi un timp serios, ca apoi colţul buzelor să-i tremure zâmbind. Mă întreb dacă te-ar interesa să-ţi povestesc.

— Desigur, mă interesează tot ce consideri tu interesant. Spune-mi ce s-a întâmplat. Sunt numai ochi şi urechi.

Iris îşi continuă pe un ton cam rece povestirea:

— Azi-dimineaţă, pe la douăsprezece, m-a vizitat un anume Meynell, detectiv-inspector de la Brigada de criminalişti a Scotland Yard-ului.

— Bun băiat, Meynell, exclamă Bellamy.

Iris se aşează punându-şi un picior peste celălalt.

— Şi *mie* mi s-a părut simpatic, Nicky. Şi continuă, privindu-l răutăcios. Persoana ta îl interesează foarte mult.

— Da? se miră Bellamy pe un ton indiferent. Şi ce voia de la tine?

— Destule. Mi-a spus lucruri foarte interesante. Mi-a povestit tot ce ştia el despre asasinarea doamnei Vanning, Ştia, de asemenea, că ea te-a chemat la telefon la Carola imediat după unsprezece şi că fusese asasinată între această oră şi unsprezece treizeci şi cinci. Mi-a explicat că sunt obligaţi să verifice totul, indiferent cât de puţină legătură ar avea cu crima amănuntele respective şi voia deci să ştie ce am făcut în răstimpul acela. Mi-a vorbit de afirmaţia ta că ai fost aici. Toate acestea mi le-a citit din carnetul său de notiţe.

— Înţeleg, spuse Bellamy. Şi zâmbind: Şi tu ce i-ai răspuns?

Iris râse înfundat:

— Desigur, Nicky, că am confirmat ceea ce ai

declarat tu. În fond, aranjasem cu tine încă de aseară ce trebuie să spun, nu? Şi ridică uşor din sprâncene.

— Şi părea mulţumit de povestea ta?

— Da şi nu. Mi-a pus o mulţime de întrebări, dar i-am răspuns, cred, satisfăcător la toate. Apoi a scos o coală de hârtie albă din buzunar şi m-a întrebat dacă sunt dispusă să dau o declaraţie şi s-o semnez, adăugând că pot să chibzuiesc cât vreau înainte de a scrie declaraţia. Iris se ridică şi se lipi de el. I-am răspuns că nu am de ce să chibzuiesc, Nicky, şi că atunci când spui adevărul n-ai nevoie să te gândeşti de două ori. Aşa că m-am aşezat la măsuţa de colo şi am dat declaraţia pe care mi-a cerut-o în legătură cu vizita ta, întărind cele afirmate de tine. După ce am semnat declaraţia, a plecat mulţumit.

Bellamy oftă uşurat, adăugând:

— A fost foarte frumos din partea ta, Iris. A fost teribil de frumos gestul tău.

Iris zâmbi privind în sus la el şi murmură:

— Deci am fost o fată bună, Nicky?

— Cred că ai fost o fată grozav de bună, răspunse Bellamy zâmbind.

— Atunci e foarte bine, domnule. Acum poţi să mă săruţi şi după aceea putem să mâncăm. Sper că nu ţi-a pierit pofta de mâncare şi că te gândeşti cu aceeaşi plăcere la homar.

Bellamy zâmbi şi, luând-o în braţe, o sărută lung. Apoi răspunse:

— Nimic nu mă poate face să-mi pierd pofta de mâncare. Hai să vedem ce-i cu homarul ăla.

Se făcuse ora trei. Bellamy stătea într-un fotoliu din salon, iar Iris se cocoţase pe genunchii săi şi îi încolăcise gâtul cu braţele, sărutându-l din când în

când. Bellamy comenta în gând arta deosebită cu care Iris ştia să sărute şi felul amuzant în care vibra la fiecare sărutare.

— La ce te gândeşti, Nicky? Eşti îngrijorat de ceva?

Bellamy dădu negativ din cap.

— În general nu-mi prea fac griji, ripostă el vesel. Nu ajută la nimic.

— *Mie* îmi spui? Şi îl sărută din nou. Nu prea te văd pe tine în chip de om supărat sau preocupat de ceva. Nici măcar de mine. Şi făcu un botişor nostim, ca o fetiţă supărată.

Bellamy îşi strecură o mână sub picioarele ei şi, sprijinind-o cu cealaltă de umeri, se ridică din fotoliu cu Iris cu tot. Apoi o aşeză încet pe canapeaua din faţa căminului şi rămase în picioare cu spatele la foc, privind-o. Iris zâmbi.

— Eşti mult mai puternic decât pari. Eşti un om ciudat.

Bellamy aprobă din cap.

— Sunt o combinaţie de Hackenschmidt şi Clark Gable, răspunse el cu un zâmbet ironic în timp ce-şi aprindea o ţigară. Cred că ar trebui să mâncăm în oraş. Tu ai să-ţi pui o rochie frumoasă, iar eu, deşi suntem în plin război, am să-mi îmbrac fracul în onoarea ta. O să mâncăm bine, la Savoy, unde se petrece totdeauna admirabil. Bem o sticlă de şampanie bună, dansăm şi ne spunem verzi şi uscate. Şi-apoi...

Bellamy se opri privind-o cu o sprânceană ridicată.

Iris izbucni, încântaţă, în râs.

— Şi apoi...? îl imită ea. Ei bine, vom avea noi grijă de acest „şi apoi...” la timpul potrivit. Vii să mă iei?

— Am să fiu aici la opt. Şi, privind la ceas: Acuma trebuie să plec.

Iris se ridică repede, cu mişcări iuţi şi feline.

— E cazul să-ţi perii pudra de pe reverele hainei, se oferi ea ironic. *Ar trebui* să te las să pleci aşa, dar s-ar putea ca lucrul ăsta să nu-i placă următoarei. Îi zâmbi peste umăr şi ieşi din cameră.

La trei, sună telefonul în biroul detectivului-inspector Meynell Greers ridică receptorul şi răspunse. Apoi se adresă inspectorului.

— Inspectorul-şef Harbell de la Secţia specială. Vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Meynell apucă mirat receptorul.

— Meynell la telefon, domnule.

— Bună-ziua, Meynell. Îmi pare rău că trebuie să mă amestec în treburile dumitale, dar am un motiv foarte întemeiat. Ai descoperit ceva nou în cazul Vanning?

Meynell ridică mirat din sprâncene. De ce dracu se interesează Secţia specială de ancheta unei crime?

— Destule, domnule Harbell. Aseară am stat de vorbă cu un anume domn Bellamy. A primit un telefon de la doamna Vanning imediat după ora unsprezece. Individul neagă că ar fi văzut-o. Mi-a dat o declaraţie verbală şi un alibi. A fost, spune el, cu o prietenă. I-am văzut, prietena azi-dimineaţă şi mi-a confirmat toată povestea.

— Văd, aprobă Harbell.

— Dar, continuă Meynell, alibiul e fals, domnule. Am găsit amprentele lui Bellamy în apartamentul lui Vanning. I-am găsit amprentele pe paharul din care a băut, pe sticla de whisky şi pe sifon. Ştiam că Bellamy n-a trecut mai devreme pe-acolo, aşa că e clar că alibiul a fost aranjat cu prietena sa.

— Mulţumesc, Meynell. Ai intenţia să iei imediat

vreo măsură drastică... să lansezi vreun mandat de arestare, ceva?

— Ca să spun drept, domnule... începu Maynell.

— Uite ce-i, Meynell, îl întrerupse inspectorul-şef. Ar fi mai bine să dau cărţile pe faţă, ca să nu te miri de ce îşi bagă nasul Secţia specială în afacerile dumitale. Adevărul e că suntem şi noi interesaţi de persoana lui Bellamy, dar dintr-un punct de vedere mult mai important: de importanţă naţională, şi deci are prioritate faţă de-o simplă crimă.

— Înţeleg. Înţeleg foarte bine, domnule.

— Aşa că aranjează procesul şi caută să obţii o amânare de circa o săptămână şi lasă-l pe Bellamy în pace. După ce vom fi terminat noi cu el, poţi să iei ce mai rămâne. Dacă va rămâne ceva. Înţelegi?

— Am înţeles, domnule. Am înţeles foarte bine. Şi închise telefonul. Apoi, adresându-se încruntat lui Greers: Aşa-i viaţa, Greers. Dau peste un caz interesant şi, mai mult, aproape că îl şi rezolv şi, când colo, vin blestemaţii ăştia de la Secţia specială, îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala şi îmi interzic să fac vreo mişcare. Ei, ce să-i faci... Dând neputincios din umeri, se opri în faţa ferestrei cu mâinile în buzunare, adăugând: Aş fi lichidat cazul ăsta în două zile.

Iar Greers răspunse:

— Aţi avut ghinion, domnule Meynell, Dar, aşa fiind, abia că o să fie mai plăcut când o să puneţi mâna pe el.

La ora patru Bellamy intră pe poarta Scotland Yard-lui. Întrebă de detectivul-inspector Meynell şi trei minute mai târziu era introdus în biroul acestuia.

La intrarea lui Bellamy, Meynell îşi fuma pipa aşezat la birou. Se ridică zâmbind amabil.

— Luaţi loc, domnule. Ce vreme păcătoasă şi deprimantă!

Bellamy îşi aprinse o ţigară, iar Meynell se aşează din nou la birou privind stăruitor sugativa din faţa sa. Bellamy se mută cu scaunul mai aproape şi îşi aşează pălăria moale, de fetru, pe colţul biroului.

Trase un fum adânc şi-l suflă încet printre buzele întredeschise.

— Am impresia că sunt o mulţime de oameni care se fac caraghioşi când sunt puşi să dea declaraţii în legătură cu o crimă, inspectore.

Meynell zâmbi.

— Nu ştiu, domnule. N-am avut treabă cu prea multe crime. De fapt, ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că am fost un caraghios. Nu-i nimic adevărat în toată povestea aia pe care v-am îndrugat-o noaptea trecută când am pretins că am fost cu doamna Iris Berington în blocul Clarendon. N-am întâlnit-o pe doamna Berington decât mai târziu, la Clubul Mott.

— Înţeleg, răspunse Meynell încetişor. Se ridică, se duse la fereastră şi privi afară, cu spatele întors spre Bellamy. De fapt, ce vreţi să-mi spuneţi, domnule Bellamy?

— Caut să vă fac să înţelegeţi că sunt un imbecil de prima clasă şi încerc să-mi repar greşeala spunându-vă adevărul; adevărul gol-goluţ.

Meynell se întoarse la biroul său.

— Mă bucură, domnule. Vedeţi, eu ştiam că v-aţi dus s-o vedeţi pe doamna Vanning noaptea trecută. Am găsit peste tot amprentele dumneavoastră. Dacă vreţi să retractaţi tot ce-aţi declarat noaptea trecută, domnule, eu sunt de acord. Şi dacă vreţi să faceţi o nouă declaraţie, vă ascult cu plăcere. *Dacă vreţi.* Aş

vrea să vă fac să înţelegeţi că, dând acum o nouă declaraţie, aceasta e *voluntară.* Eu nu vă oblig s-o daţi şi dacă doriţi să staţi mai întâi de vorbă cu avocatul dumneavoastră... nu mă supăr.

— Mulţumesc, inspectore. Vreau să vă povestesc ce s-a întâmplat noaptea trecută şi sunt gata să dau şi declaraţia respectivă, rugându-vă, însă, să-mi faceţi mai întâi o favoare.

Meynell îl privi întrebător, ridicând din sprâncene.

— Da. Am stat de vorbă cu dânsa azi-dimineaţă şi mi-a confirmat alibiul dumneavoastră, domnule Bellamy.

— Fir-ar să fie! Ce idiot am fost amestecând-o şi pe ea în toată afacerea asta!

Meynell zâmbi.

— Nu-i nimic, domnule. Înţeleg foarte bine. Şi, deoarece prin asta n-a împiedicat mersul cercetărilor, n-are nicio importanţă. Desigur că nu ne plac cei care vor să-şi bată joc de noi, dar dacă îşi dau seama la vreme de greşeala făcută şi încearcă să repare lucrurile – aşa cum se pare că vreţi să faceţi şi dumneavoastră acum – înainte ca să încurce serios cercetările noastre, nu înţelegem să luăm nicio măsură neplăcută împotriva lor.

Bellamy oftă uşurat.

— E foarte frumos din partea dumneavoastră. V-am mai spus că doamna Berington mă place. Am rugat-o să-mi confirme alibiul şi trebuie să precizez că la ora aceea ea nu ştia nimic despre crimă. Am impresia că a crezut tot timpul că alibiul îmi e necesar pentru un soţ gelos. Asta-i tot.

Meynell îşi scutură pipa privindu-l pe Bellamy cu un licăr de ironie în ochi.

— Sunt foarte multe femei, domnule Bellamy, care

sprijină alibiuri false şi o fac totdeauna pentru bărbatul pe care îl plac. Dar nu trebuie să vă faceţi griji din pricina doamnei Berington, cel puţin... *nu pentru moment.*

Sună şi Greers apăru imediat.

— Greers, domnul Bellamy vrea să dea o declaraţie în cazul Vanning. Ar fi mai comod dacă ai stenografia declaraţia dânsului.

Greers se aşeză la biroul său şi deschise bloc-notesul, în timp ce Meynell i se adresă lui Bellamy:

— Povestiţi-mi ce s-a întâmplat, domnule.

Bellamy dădu aprobator din cap.

— Aseară, imediat după ora unsprezece, când tocmai mă pregăteam să plec de la domnişoara Carola Everard, mi-a telefonat doamna Vanning şi m-a rugat s-o scuz faţă de domnişoara Everard că nu poate veni pentru că e răcită. Totodată m-a mai rugat să mă duc urgent s-o văd.

Am luat un taxi şi m-am dus. Am intrat pe scara de serviciu, aşa cum mă rugase doamna Vanning. În salon nu era nimeni. Când am strigat-o, mi-a răspuns din dormitor, rugând-mă să mă duc acolo. Stătea întinsă pe pat şi era îmbrăcată cu o haină de blană.

Am stat de vorbă puţin. M-a mustrat că beau prea mult şi că prin asta îmi micşorez şansele de a mă căsători cu domnişoara Everard. Apoi am propus să bem ceva. Mă plictisea morala ei. M-a rugat să aduc whiskyul din sufragerie. M-am dus şi umblând neatent cu tava am spart două dintre pahare, care au căzut pe covor. N-a mai rămas decât un pahar. Aşa că am dus sticla de whisky, sifonul şi paharul în dormitor şi am preparat un whisky. După ce l-am băut, ea m-a rugat să-i prepar şi ei unul, adăugând că poate să bea din acelaşi pahar cu mine. Apoi a început din nou să-

mi facă morală şi i-am spus că nu mai suport. Băusem cam mult toată seara, aşa că mi-am luat pălăria şi am plecat pe acelaşi drum. Am lăsat-o întinsă în pat, cu paharul în mână. În timp ce ieşeam, mi-a urat noapte-bună. Asta-i tot ce ştiu.

Meynell interveni.

— Un moment, domnule Bellamy. La ce oră aţi ajuns la doamna Vanning? Căutaţi să precizaţi cât mai bine ora. Şi, de asemenea, ora la care aţi plecat.

Bellamy se gândi un moment, apoi răspunse:

— Trebuie să fi ajuns acolo cam pe la unsprezece şi zece şi am plecat precis la unsprezece şi douăzeci cu o aproximaţie de un minut sau două.

Inspectorul dădu din cap.

— Notează timpul aproximativ, Greers. Apoi adăugă, privindu-l pe Bellamy: Îmi pare bine că aţi venit, domnule, îmi pare foarte bine. Tot ce ne-aţi povestit e confirmat, în mare măsură, de amprente. Am găsit cioburile paharelor sparte şi amprentele dumneavoastră şi ale doamnei Vanning pe paharul folosit.

Meynell oftă.

— E un caz ciudat, domnule. Dacă aţi lăsat-o în viaţă pe doamna Vanning la unsprezece şi douăzeci, înseamnă că a fost omorâtă între această oră şi unsprezece treizeci şi patru, pentru că portarul de noapte a găsit-o moartă la unsprezece treizeci şi cinci. Şi... n-aţi întrebat-o pe doamna Vanning de ce poartă haina de blană?

Bellamy dădu negativ din cap.

— V-am spus că-eram cam ameţit.

Meynell se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule. Oricum, noua dumneavoastră declaraţie e folositoare.

Bellamy întrebă:

— Credeţi că veţi mai avea nevoie de mine?

— Astăzi nu, domnule. Dacă va fi nevoie, vom lua legătura cu dumneavoastră. Desigur că nu plecaţi din oraş. Nu?

— Nu, nu plec din oraş.

— Excelent, Ei bine... la revedere, domnule.

— La revedere.

Bellamy îi zâmbi lui Meynell şi ieşi.

Când se închise uşa în urma lui, Greers îl privi pe Meynell, care zâmbi ironic şi începu să-şi umple pipa.

Capitolul 8

MARŢI

Concedierea lui Iris

Bellamy stătea în fotoliu în timp ce bărbierul îi masa faţa.

Îi plăceau masajele faciale. Putea să se gândească în voie şi cât timp faţa îi era împachetată în prosoape bărbierul nu putea vorbi cu el şi nici nu era obligat să-i răspundă, deşi vorbăria frizerilor nu-l deranja. Se pot afla multe de la bărbieri şi în special de la cel care îl masa acum. Mondell era într-adevăr un frizer bun.

Când îi scoase prosopul rece de pe faţă, frizerul îşi continuă povestea de unde o lăsase.

— I-am spus că asta n-o mai înghit, domnule Bellamy, că e o fufă ordinară şi dacă n-o ia din loc, o pocnesc de-i merg fulgii. Şi, credeţi-mă, asta a întors-o pe dos şi a încercat, chipurile, să mă pună la punct luându-şi un aer de cucoană şi vorbind ca Greta Garbo:

„Cum?... Ai fi în stare să dai într-o femeie?”

„Bineînţeles. Tu m-ai pocni dacă ai putea?”

După ce a rumegat bine ideea, mi-a răspuns:

„Sigur că da. Dacă n-aş fi o doamnă, aşa aş face. Dar sunt într-adevăr o doamnă şi n-am să ţin seama de insultele tale jignitoare. Şi am să-ţi spun eu şi cine eşti”.

„E-n regulă, dă-i drumul.”

„Ei bine, dacă vrei să ştii, nu eşti decât un bastard ordinar.”

„Bine, doamnă. Deci sunt un bastard ordinar. Bineee! Acuma ştiu cum stăm şi pe ce picior dansăm. Aş vrea să-ţi spun un lucru. Dacă tu te-ai născut dintr-o căsătorie legală, ei bine, în cazul ăsta sunt *fericit* că sunt copil din flori. Ce părere ai?”

„Musiu Mondell, poate ai pretenţia că eşti un domn? Ei, bine, m-ai chemat pretextând că vrei să-mi faci o ondulaţie cu apă pe gratis şi în schimb mi-ai făcut o curte nebună şi când ţi-am spus că nu pot azi, m-ai ameninţat că ai să-mi torni vopsea pe permanent. Şi mai ai şi obrăznicia să scrii, cu litere de aur, pe firmă că eşti «Furnizor al Curţii Regale»”.

Şi a continuat, aruncându-şi trufaş capul pe spate:

„Aşteaptă până se-ntoarce prietenul meu, domnul Jules Delarouche, din concediu. Ai niţică răbdare. Am să-l aduc aici şi am să te pun să repeţi tot ce mi-ai spus. Toate insultele. Şi dacă n-are să-ţi tragă o mamă de bătaie soră cu moartea, să-mi spui mie cuţu. Şi tare m-aş mira să nu se întâmple aşa”.

„Dacă vorbind de «prietenul» tău Jules Delarouche te gândeşti la Jimmy Mack – pentru că ăsta-i numele lui adevărat – ai să te miri al dracului aflând că Jimmy a fost «săltat» noaptea trecută din vizuina lui din Maddox Street de Brigada de moravuri a Scotland Yard-ului. Şi nu cred că are să se întoarcă din «concediul» pe care au să i-l dea băieţii de la Yard decât după câţiva anişori şi în timpul ăsta spălatul cu şampon Henne de trei ori pe săptămână o să-ţi folosească la fel ca o picătură de grăsime pe un bigudiu. Nu-ţi mai rămâne decât să-ţi decolorezi şi să-ţi vopseşti părul în albastru şi să pretinzi apoi că maică-ta a fost o marchiză franţuzoaică.”

După asta, s-a sculat în picioare şi mi-a spus:

„Bine, Mondell. Am încercat să mă port cu tine ca o doamnă şi tu n-ai fost în stare să fii la înălţime. Ce mă interesează – continuă ea vorbind de sus – dacă l-au umflat pe Jimmy?! Am eu alţi prieteni. Prieteni cu mare trecere". Şi a adăugat dispreţuitoare, îndreptându-se spre uşă: „Recunosc că am greşit şi am plătit scump. Trebuie să-ţi mulţumesc, musiu Mondell, că mi-ai dat o lecţie bună. Niciodată n-am să mai fac favoruri unui frizer păduchios numai pentru şase masaje faciale şi câteva şampoane cu Henne". Şi, zicând asta, a şters-o.

Mondell oftă din rărunchi:

— Veselă fată şi foarte nostimă, domnule Bellamy.

— Probabil, aprobă Bellamy.

La urechile sale ajungea vag zgomotul hotelului.

Frizerul îi stropea părul cu apă de colonie.

— Ascultă, Mondell... Ce s-a ales de tripoul ăla de destrăbălaţi pe care îl ţineau, în Jermyn Street, Lily Purcella şi bărbatul ei? Tot al lor e?

— Dacă mai e al lor? Cred şi eu că e! Numai că s-au mutat cu club cu tot în Knightsbridge, fără „şmen" şi tot ce vrei. Spre ziuă să-l vedeţi, când sunt toţi încinşi. Zâmbi. Cred că nu vreţi să intraţi la apă, domnule Bellamy?

Bellamy zâmbi şi el.

— S-ar putea. Am un prieten care are nişte bani de pierdut. Îi place „şmenul".

— Dacă-i aşa, domnule, formaţi Knightsbridge 78654, interior 2 şi întrebaţi de Lily. Am să vorbesc şi eu cu ea şi o anunţ că s-ar putea să veniţi. Are ea grijă de dumneavoastră... şi de prietenul dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Bellamy se sculă, îi dădu frizerului o liră, îşi puse paltonul şi pălăria uşor pe-o sprânceană şi ieşi. Luă liftul până la salonul de sus şi de acolo telefonă, dintr-o cabină, la clubul Malayan şi întrebă de March. Blonda de la bar îi răspunse că e acolo şi Bellamy se interesă de starea în care se afla.

— După părerea mea, cam amărât. Dă impresia că a păţit ceva. Vreţi să vorbiţi cu el?

— Da, te rog.

După un moment veni şi March la telefon.

— Noroc, Harcourt. Nicky la telefon. E frig al dracului, nu-i aşa?

— D-aia mi-ai telefonat, ca să-mi spui că e frig?

Bellamy începu să râdă.

— Nu chiar. Mă întâlnesc cu o prietenă ca să luăm masa împreună şi aş vrea să te văd după aceea. De mult vreau să te văd, Harcourt. Trebuie neapărat să stăm de vorbă.

După o scurtă pauză, March răspunse:

— Trebuie, într-adevăr? Bine... am să fiu aici pe la unsprezece.

— E-n regulă. Am să vin. Şi închise telefonul.

Stătu un timp în faţa cabinei aprinzându-şi o ţigară. Zimbea.

În drum spre restaurant două femei bine făcute şi elegante îi aruncară o privire. Una dintre ele îi spusese celeilalte:

— Ăsta-i Nicky Bellamy, un bărbat foarte atrăgător dar teribil de periculos.

— Chiar aşa de periculos, dragă? murmură cealaltă Şi cum ai aflat asta?

Bellamy şi Iris Berington stăteau la o masă laterală, în fundul sălii cu ring de dans a restaurantului Savoy.

— Îmi place la Savoy, exclamă Iris. Îmi place orchestra şi oamenii care vin aici. Sunt fericită. Sunt fericită pentru tine, Nicky.

Bellamy zâmbi.

— Eşti chiar fericită, Iris? Şi făcu semn chelnerului să mai aducă o sticlă de şampanie. După ce chelnerul umplu paharele o întrebă: Dacă ai văzut filme cu gangsteri, probabil că ai învăţat ce înseamnă a „face plata”, nu-i aşa?

Iris zâmbi.

— Cred că da, Nicky. Asta se întâmplă când unul dintre ei e „scos definitiv din circulaţie”, sau dat pe mâna poliţiei, sau călcat „accidental” de tren, sau i se fură iubita pentru că a trădat banda, sau vrea să se răzbune pe el un altul. Corect?

— Exact. Aşa că o să terminăm sticla asta de şampanie, care-i... „plata” ta, Iris.

Şi o privi pe deasupra paharului. Zâmbea, dar ochii săi erau absenţi.

— Ce-ţi veni, Nicky? Vorbeşti cam dramatic. Era într-adevăr mirată.

— Iris dragă, eşti în pom. Complet în aer, şi s-ar putea foarte bine să te scot basma curată, după cum s-ar putea, la fel de bine, să n-o fac. Totul depinde de tine, de felul cum ai să te porţi.

Iris îl privi şi mai mirată.

— Ce dracu vrei să spui, Nicky?

— Că n-aş vrea să-ţi imaginezi, nici măcar o secundă, că ai reuşit să mă duci de nas, Iris. Cunosc mai bine decât îţi închipui categoria de femei din care faci şi tu parte, draga mea. Eşti mai dură ca oţelul şi de un egoism feroce. Sunt ferm convins că n-ai făcut în viaţa ta un gest altruist şi nici n-ai ajuta pe nimeni. Bellamy îşi bău paharul de şampanie. Iris tăcea. Ţi-ai

imaginat, am impresia că am crezut toată povestea asta că te-ai îndrăgostit de mine. Tu, draga mea, nu te-ai îndrăgostit de nimeni niciodată. Eşti prea dură şi mult prea egoistă ca să-ţi pierzi vremea cu o pasăre călătoare lipsită de importanţă ca mine.

Iris îl privea cu asprime.

— Şi ce-i cu asta? Şi aş mai vrea să ştiu de ce sunt în pom?

— De ce? Din cauza alibiului pe care ai fost atât de amabilă ca să-l confirmi în faţa lui Meynell când a trecut să te vadă. Cred că ai fost cam imprudentă când te-am rugat să declari că am fost la tine în timp ce criminalul era ocupat cu gâtuirea Fredei Vanning. Uitasem complet că-mi lăsasem peste tot amprentele în apartamentul lor. Şi, după o pauză, continuă: Pentru că după ce am plecat de la Carola Everard am fost la Freda.

Iris privea îngrozită spre ringul de dans.

— Dumnezeule... Ce porc îngrozitor poţi fi, Nicky... Şi-acum, ce-au să-mi facă...?

Bellamy dădu nepăsător din umeri.

— Dacă vor, pot fi foarte duri. S-ar putea să te implice în proces ca complice la crimă. Au să se gândească, desigur, că mă cunoşti foarte bine ca să-ţi poţi permite să-mi creezi un alibi fals şi că ştiai, desigur, că fusesem în apartamentul lui Vanning în jurul orei când s-a comis crima. Bellamy îşi aprinse o ţigară şi continuă în timp ce-i oferi o ţigară şi după ce i-o aprinse: Dacă vor, pot fi foarte duri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce mă fac?!

— Îţi spun eu imediat. Dar mai întâi aş vrea să-ţi vorbesc de motivul real care te-a făcut să-mi confirmi alibiul şi de ce ai fost atât de grăbită să le spui poliţiştilor că în momentul crimei eram cu tine. Vrei?

— Dă-i drumul.

Iris îl privea ţintă, stăruitor.

— De fapt, n-ai crezut niciun moment că eu aş fi putut fi la Vanning în casă. În schimb, te-ai gândit, totuşi, că a fost *altcineva.* Şi acest altcineva a venit îndată după înfăptuirea crimei să te vadă. Erai atât de sigură că acel altcineva a fost în apartamentul lui Vanning şi a omorât-o pe Freda încât te-ai repezit la ocazia oferită de a-mi procura mie un alibi care să dovedească faptul că ai fost cu mine. Înţelegi?

— Da, văd...

— Şi acum, ascultă-mă mai departe, draga mea. Sunt gata să fac un târg cu tine. Bineînţeles, îmi dau seama că sunt şi eu într-o situaţie foarte proastă; dar cred că am să mă descurc şi, dacă eşti gata să te porţi cum trebuie, te scot şi pe tine din cauză...

Iris stinse ţigara.

— Contra cost, bineînţeles, nu?

— Desigur.

Iris stinse ţigarea.

— Şi... care-i preţul?

— Preţul e adevărul. Vreau să-mi spui de ce ai fost gata să-mi furnizezi alibiul şi de ce ai continuat să mă acoperi chiar în faţa lui Meynell când a venit să te vadă şi când ştiai prea bine că pe el îl interesa felul cum mi-am petrecut timpul exact în perioada când a fost omorâtă Freda Vanning.

— Presupunând că am să-ţi spun tot ce te interesează, ce garanţie am eu că ai să poţi aranja lucrurile şi pentru mine cu poliţia?

— Dacă ai să-mi spui adevărul şi dacă ai să-mi răspunzi cinstit la ce te-am întrebat, spunându-mi absolut tot adevărul şi numai adevărul, în acest caz de aici mă duc direct la Scotland Yard şi am să le

spun că am fost în apartamentul lui Vanning şi că te-am convins să-mi furnizezi alibiul şi că la ora când vorbeai cu Meynell n-ai ştiut că e vorba de o crimă.

Iris îşi bău paharul cu şampanie şi chelnerul care se învârtea prin apropiere i-l umplu din nou.

Îl privi mult timp, stăruitor, pe Bellamy şi i se adresă într-un târziu:

— Ai putea să-mi dai o ţigară.

Bellamy se execută.

— Am să-mi încerc norocul. Sunt între ciocan şi nicovală, aşa că am să încerc cu ciocanul. Am să-ţi spun tot ce te interesează. Dar dacă nu-mi aranjezi situaţia la poliţie...

Bellamy o întrerupse ridicând mâna.

— Fără ameninţări, Iris. Ţi-am spus că o să am grijă de tine dacă te porţi cum trebuie.

Iris trase adânc din ţigară şi spuse:

— Harcourt March a fost la mine acasă la unsprezece şi jumătate.

Bellamy o întrerupse din nou.

— De ce începi cu noaptea trecută, Iris? De ce să nu ne întoarcem puţin în urmă şi să-mi spui povestea de la început? Şi continuă, zâmbind ironic: Mi-ai spus cândva că Harcourt March nu era favoritul tău, că nu te interesa în mod deosebit şi că aveai un motiv special să faci rost de bani de la alţii. Ei bine, aş vrea să cunosc motivul ăsta.

— Ai dreptate. Cu bani, Harcourt era suportabil. Iris râse răutăcios şi continuă: Dar fără bani era un blestem pe capul omului.

Bellamy zâmbi.

— Mai mult ca sigur că voi doi formaţi o frumoasă pereche de păsărele îndrăgostite, dar am impresia că de la o vreme vă cam certaţi.

Iris aprobă din cap.

— Eu voiam să termin şi el se împotrivea. În felul lui, ţine destul de mult la mine. Acum două zile – când m-am dus cu el la serata domnişoarei Everard – ne-am certat fiindcă i-am spus, pe şleau, că nu-mi pot pierde vremea cu el dacă nu face rost de bani. Iar el mi-a răspuns că are să facă rost de nişte bani. I-am spus că nu-l cred şi că mă poartă cu vorba de vreo trei săptămâni.

— Aha! Şi ce ţi-a răspuns?

— Că de data asta e sigur că are să obţină nişte bani. Că o să-i capete chiar a doua zi.

Bellamy dădu aprobator din cap, zâmbind.

— Nu l-ai întrebat, din întâmplare, de unde spera să-i capete, Iris?

Iris tăcu un timp privindu-l.

— Ba da. Mi-a spus.

Bellamy, ridică mirat dintr-o sprânceană.

— Devine interesant. Şi de unde spera March să facă rost de bani?

Iris răspunse jucându-se cu piciorul paharului de şampanie.

— Mi-a explicat că trebuia să se ducă ieri seară pe la nouă să bea un cocteil cu Freda Vanning, urmând ca apoi s-o însoţească la serata domnişoarei Evevard şi afirma că o să ia bani de la ea în mod sigur.

Bellamy ridică mirat din sprâncene.

— Asta e, într-adevăr, *foarte* interesant. Şi... a făcut rost de bani?

Iris dădu negativ din cap.

— Nu, şi ăsta-i motivul pentru care a mers cu mine la serată.

— Şi tot ăsta-i motivul pentru care vorbeaţi atât de serios acolo. M-am gândit imediat că se petrece ceva

între voi.

— Desigur că eram plictisită. Crezusem că într-adevăr are să obţină bani de la Freda Vanning. Şi mai era şi furios pe ea.

— Cred şi eu. Chiar şi în zilele lui bune Harcourt rămâne violent. Şi ce s-a mai întâmplat apoi?

— Mă săturasem de toată povestea asta, aşa că am plecat. Credeam că are să plece acasă cu nevastă-sa.

— O turnură interesantă, nu? Apropo, Iris, ce părere ai de doamna March?

Iris zâmbi.

— N-am nicio idee. N-o cunosc deloc şi, în fond, de ce m-ar interesa? Nu mi-am pierdut vremea gândindu-mă la nevestele bărbaţilor cu care am trăit.

— Ai dreptate. A fost o întrebare stupidă. Deci, Harcourt a plecat şi el o dată cu nevastă-sa acasă.

— Urma să plece. Dar n-a fost aşa. Când a venit la mine la unsprezece şi jumătate era ud leoarcă. Mi-a povestit că rătăcise, la întâmplare, prin ploaie. Că atunci când au plecat de la Carola s-au certat la ieşire şi că ea a plecat singură cu un taxi acasă iar el a pornit pe jos ca să se poată gândi în linişte. Te rog crede-mă că arăta groaznic.

— Da. Şi tu nu l-ai crezut.

Iris strivi cu răutate ţigara în scrumieră.

— Ca să fiu sinceră, nu l-am crezut. Tăcu un moment apoi. Îl priveam cum stătea acolo, în hol, şi mi-am dat deodată seama că se dusese din nou la doamna Vanning şi că, se întâmplase ceva grav acolo. Asta se vedea şi după felul cum arăta la faţă. Apoi, m-am gândit că asta e o idee idioată şi-am alungat-o din minte. M-a întrebat ce fac, dacă am de gând să mă duc undeva. I-am spus că vreau să mă duc la clubul

lui Mott, iar el m-a întrebat dacă n-aş fi de acord să-l aştept până se schimbă şi că s-ar întoarce să mă conducă el la club. Iris dădu din umeri. I-am spus că n-am nimic împotrivă. Şi, într-adevăr, a plecat, s-a schimbat şi ne-am dus apoi la Mott. Bellamy aprobă din cap.

— Şi a avut noroc aseară. L-am văzut câştigând două sute de lire. Şi continuă zâmbind: Probabil pentru că nu avea noroc în dragoste.

Iris zâmbi cinic.

— Terminasem cu el. Îl şi ştersesem, în gând, de pe listă. Apoi ai venit tu şi mi-ai spus că vrei să mă vezi urgent. Ei bine, eram curioasă. De altfel eram de mult atrasă de tine şi deşi ştiam că n-ar putea să iasă nimic din asta, nu mă puteam opri. Când mi-ai cerut să-ţi creez alibiul am crezut că e vorba de ceva obişnuit, vreo încurcătură cu un soţ gelos sau ceva asemănător. Aş face oricând un astfel de serviciu unui om care-mi place. A doua zi, când am văzut ziarele de prânz, mi s-a făcut, frică. Mi-am dat seama că avusesem dreptate cu o seară înainte, când am bănuit că Harcourt s-a întors la doamna Vanning, că s-a certat cu ea şi că a omorât-o. Ştiam că e în stare s-o facă. Am fost încântată când m-ai rugat tu să spun că am fost cu tine. N-aveam chef să fiu amestecată în nicio afacere necurată. Abia terminasem de citit ziarul când a venit inspectorul. Atunci m-am speriat de-a binelea. Credeam că a venit să mă întrebe de Harcourt. Imediat ce mi-a spus despre ce e vorba, m-am hotărât să-ţi sprijin povestea cu venitul tău la mine la ora unsprezece şi un sfert. Şi m-am menţinut pe poziţie.

Ce-i drept, am fost surprinsă, continuă ea, când a început să vorbească despre tine, să-mi spună că te-a

văzut. Dar tot nu-mi păsa. De data asta eram convinsă că Harcourt a fost acolo. M-am gândit că Meynell încearcă, poate, să mă prindă cu minciuna. Aşa că mi-am menţinut povestea. Şi ce proastă am fost. Pentru că se pare că Harcourt n-a fost acolo. Se pare că tu eşti cel care a fost la ea.

— De unde ştii că Harcourt n-a fost acolo? Harcourt a plecat înaintea mea de la Carola, iar eu am plecat după unsprezece şi n-am stat cu Freda decât câteva minute; şi când am plecat, era încă în viaţă. Harcourt avea timp berechet să... – făcu o pauză – intre şi să ajungă apoi la unsprezece treizeci la tine.

Iris răspunse cu răutate:

— M-am săturat de Harcourt şi de tine. M-am săturat de toată afacerea asta.

— Cred şi eu. Şi nu eşti numai sătulă de toată afacerea asta, cum spui tu, ci şi foarte speriată. Şi, aplecându-se peste masă spre ea: E-n regulă, Iris. Cred că ai spus adevărul şi cred că după ce am să le spun povestea mea la poliţie n-au să te plictisească prea mult. Dar aş vrea să-ţi dau un sfat. Evită-l pe Harcourt March. Cred că e periculos, foarte periculos.

— Mie-mi spui? Deci, Harcourt e periculos. Binee... Dar să mă ia dracu dacă poate fi la fel de periculos ca tine.

Bellamy zâmbi.

— Dacă nu mă înşel, spuneai, nu de mult, că tocmai asta te atrăgea la mine, Iris. Deci, ţi-ai schimbat părerea, nu?

— Da, Mi-am schimbat-o şi încă defintiv. În ceea ce te priveşte mi-am făcut datoria, cred.

— Desigur. Oricum, ţi-ai băut sticla de şampanie şi după ce am să te sui într-un taxi, ai să te duci acasă, să poţi reflecta în linişte la lipsa de echitate a

bărbaţilor şi în special a celui de faţă.

— Nu-i nevoie să mă sui în niciun fel de maşină. Pot s-o fac şi singură. Bună-seara, domnule Bellamy. Şi n-am de ce să-ţi mulţumesc pentru nimic şi dracu să te ia! Se ridică brusc şi, înfăşurându-se nervoasă în pelerină, ieşi repede din restaurant.

Bellamy o urmări din ochi şi îşi aprinse o altă ţigară.

Abia trecuse de unsprezece când Bellamy sosi la clubul Malayan. Harcourt March stătea la o masă din fundul sălii, chiar lângă sobă. La masa lui mai stătea un bărbat slab, fără nimic deosebit în el, şi o femeie bine îmbrăcată.

Femeia era suplă şi frumoasă. Stătea graţios şi avea picioare frumoase. Părea o doamnă foarte obosită şi cam plictisită.

Bellamy îi făcu cu ochiul blondei de la bar şi se duse la masa lui March, pe care-l salută vesel.

— Noroc, Harcourt. După cum vezi, sunt punctual.

March mormăi ceva în barbă. Era în smoching şi îşi pătase reverele cu brandy. Lui Bellamy i se păru îmbătrânit, obosit şi foarte întors pe dos. Îl privea pe Bellamy cu ochii tulburi, iar capul începuse să-i cadă în piept de prea mult alcool. Izbucni:

— Ei... ce dracu-i cu toată povestea asta cu punctualitatea? Spune-mi ce importanţă are punctualitatea, Bellamy?

Bellamy zâmbi larg.

— Nu ştiu... Punctualitatea e singura mea virtute şi de asta fac atâta caz de ea. Privind spre femeie, continuă: Prietenul meu Harcourt uită câteodată să fie băiat bun şi să facă prezentările. Mă numesc Bellamy, bună-seara.

Femeia îi zâmbi.

— Îmi pare bine. Eu sunt Fenella Roque şi dumnealui – şi arătă către tipul din partea cealaltă a mesei, e domnul Lancelot.

Domnul Lancelot răspunse pe un ton obraznic:

— Ei şi?!

Fără să-i dea nicio atenţie, Bellamy se aşeză jos, adresându-se lui Lancelot:

— Bună-seara, domnule Lancelot. Ce spuneţi de un păhărel? Şi privi întrebător spre bar.

La care Lancelot răspunse:

— Stăteam de vorbă. O conversaţie *particulară.*

Bellamy se ridică imediat scuzându-se.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt, începu el.

— Nu fi caraghios, Lance... ştii foarte bine că nu vorbeam nimic deosebit. De ce eşti atât de nepoliticos cu toată lumea? interveni Fenella.

Bellamy îi zâmbi, iar ea remarcă, în gând, că are dinţi sănătoşi şi o gură frumoasă.

— N-am vrut să vă stric petrecerea, îşi urmă ideea Bellamy pe un ton egal; dar trebuia să stau de vorbă cu Harcourt şi voiam, în mod special, să înţeleagă bine ce-i spun. Şi zâmbi amabil spre March, care-l privea morocănos.

— Ai de gând să mă înveţi pe mine cât trebuie să beau, Nicky? întrebă March. Şi dacă ai de gând să faci asta, poţi s-o ştergi de aici. Nu permit nimănui să-mi spună când trebuie să mă opresc.

Lancelot interveni şi el:

— Asta-i marfa care le trebuie, Harcourt! Şi îl privi pe Bellamy cu nişte ochi răi, injectaţi.

Bellamy zâmbi vesel.

— Cred că nu vrei cu adevărat să plec, Harcourt, nu-i aşa?

Îşi aprinse o ţigară şi-l privi pe Harcourt prin flacăra brichetei.

Lancelot interveni sarcastic:

— Cred că e foarte clar ce a vrut să spună. Încă de pe vremea când mergeam la şcoală, şterge-o de-aici însemna tot şterge-o de-aici.

La care Bellamy răspunse:

— Deci, ai apucat să mergi şi la şcoală? Şi fără să mai aştepte răspunsul lui Lancelot, se întoarse spre Fenella: E clar că băieţii vor să stea singuri de vorbă. Ce-ar fi să mergem să bem ceva la bar?

— Minunat.

Se ridică şi porni spre bar, iar Bellamy se întoarse şi îi zâmbi peste umăr lui Lancelot. Se aşezară pe scaunele înalte de la bar şi comandară de băut. După ce blonda le servi băuturile, Bellamy ridică paharul privind-o pe Fenella.

— În sănătatea dumitale, doamnă Roque. Acum câţiva ani am cunoscut în America o femeie care semăna foarte mult cu dumneata. Era teribil de frumoasă şi de atrăgătoare...

Ea începu să râdă.

— Cred că ai un tupeu de prima clasă, domnule Bellamy. Aşa faci totdeauna, domnule Bellamy? Dai buzna peste oameni şi le răpeşti, în plină petrecere, singura femeie de la masă?

Bellamy îi zâmbi şi, răsucindu-se cu scaunul, se uită la Lancelot, care îi urmărea cu privirea în timp ce vorbea cu March.

— Ai impresia că n-o să-i placă domnului Lancelot? întrebă.

Fenella îşi schimonosi buzele a dispreţ.

— Lance nu mă interesează în mod special. De fapt, mă cam plictiseşte...

— Curios. Femeia de care-ţi vorbeam – asta se petrecea în Florida – era şi ea cam plictisită de un bărbat. Era un tip grozav de supărător, în special când se îmbăta, şi pe deasupra mai avea şi obiceiul să spună într-una: „Ştii...” Cred că chestia asta i-a pus capac. Într-o noapte, continuă Bellamy, când băuse mai mult ca de obicei şi spusese de-o mie de ori „ştii...” ea l-a invitat să facă o baie. I-a spus că găsise un loc foarte plăcut. Era o noapte fierbinte şi cred că ideea unei băi în apa rece l-a tentat. Aşa că şi-au pus costumele de baie şi s-au dus în golful despre care-i vorbise ea. Când au ajuns, el s-a aruncat imediat în apă. Ea uitase să-i spună că golful mişuna de mocasini, nişte şerpi teribil de veninoşi. Dacă apucă unul din ăsta să te muşte, ţi se face capul de două ori mai mare...

Fenella se scutură de groază.

— Şi s-a zis cu el... Se pare că nu era o femeie prea drăguţă!

— Nu, cred că nu, răspunse Bellamy. Nu era deloc drăguţă, dar îţi făcea plăcere să stai de vorbă cu ea...

Lancelot răsări în spatele lor şi se răsti la Bellamy:

— Nu ţi-a spus nimeni până acum că eşti de prisos aici?

Bellamy îşi bău paharul şi se adresă femeii:

— Mă-ntorc imediat.

Se ridică, ieşi din sală, coborî scările până la primul etaj şi intră în garderobă. Camera era goală.

Lancelot îl urmă şi i se adresă închizând uşa:

— Ascultă. Nu ştiu cine naiba eşti şi nici ce dracu învârteşti. Dar îţi spun un singur lucru...

Bellamy mârâi şi îl apucă de braţ.

— Nu. N-ai să-mi spui nimic, şi îi trase o palmă zdravănă.

Laneelot începu să respire repede şi, făcând un pas înapoi, îşi repezi cu furie pumnul, pe care Bellamy îl pară cu mâna stângă pocnindu-l fulgerător, lateral, în falcă cu dreapta. Se auziră oasele trosnind. Laneelot se înmuie, alunecând pe podea.

— Du-te acasă. Nu te-ngriji, de doamna Roque. Am eu grijă de ea. Cred că-i o fată drăguţă. Şi nu discuta Lancelot. Dacă încerci, te bat măr... şi cred că mi-ar face mare plăcere.

Laneelot se ridică clătinându-se, încercând să-şi scuture de praf hainele, dar mâinile îi erau nesigure şi moi.

Bellamy se îndreptă spre uşă adăugând:

— Există o staţie de taxiuri în capătul străzii. Ia un taxi şi du-te acasă. Ai nevoie de somn. Şi trebuie să pleci chiar *acum*. Dacă te mai văd în bar, te bat acolo, înţeles?

Lancelot mormăi ceva neînţeles. Bellamy îl urmări cum mergea împleticit spre uşă, de unde coborî scările şi ieşi în stradă. Apoi Bellamy îşi aprinse o ţigară şi se întoarse la bar.

Fenella Roque îl privi ştrengăreşte, în timp ce el se gândea că are o figură frumoasă şi ştie să se îmbrace şi, mai ales, să poarte o rochie.

— Deci, Laneelot nu se mai întoarce?

Bellamy comandă două Martini foarte tari şi îi zâmbi, îndreptându-şi cravata.

— Nu se simţea prea bine. Era, de fapt, chiar foarte bolnav, aşa că s-a dus acasă şi m-a rugat să-l scuz.

Fenella aprobă din cap, iar buzele ei se luptau să nu zâmbească.

— Îmi pare rău că nu se simte bine, domnule Bellamy, şi cred că v-aţi julit pumnul deschizând uşa, nu? Şi privi insistent la mâna lui dreaptă.

— Aa, asta... Da, m-am lovit de uşa garderobei, din neatenţie.

Blonda le aduse băuturile şi-i aruncă o privire şireată lui Bellamy, iar doamna Roque remarcă:

— Pare să te placă, nu?

— Viu foarte des pe-aici. Dar dumneata mă placi?

Fenella începu să râdă.

— Eşti foarte reconfortant, domnule Bellamy, şi îţi admir tehnica.

— Mulţumesc. Îl cunoşti de mult pe Harcourt March?

— L-am întâlnit în treacăt pe ici, pe colo. Harcourt e un om ciudat; ca şi Lancelot, de altfel. Şi dădu din umeri. Toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut în societate sunt cam ciudaţi, completă ea cu un zâmbeţ vag.

Bellamy îşi bău paharul.

— Am o propunere. Hai să-l luăm şi pe Harcourt şi să mergent să facem o partidă de cărţi la clubul pe care-l conduce doamna Lily Purcella în Knightsbridge. Cred că sub influenţa dumitale binefăcătoare şi cu ajutorul unei partide de cărţi am să reuşesc să-l trezesc. Ce părere ai?

Fenella aşează paharul pe placa de marmură a barului şi, răsucindu-se pe scaun, îl privi lung şi cu mare atenţie pe Bellamy. Apoi se privi în oglinda din spatele barului şi îşi aşează la loc un cârlionţ rebel.

— De acord. Mi-a plăcut întotdeauna aventura.

— Eram convins că ţi-ar place. Iar mie îmi plac fetele aventuroase. Şi uneori capătă şi câte o bancnotă de cincizeci de lire, când sunt şi foarte ascultătoare.

Fenella oftă adânc.

— Ştiam că am să te plac de când te-am văzut, Nicky, murmură ea.

Iar el comandă două Martini.

Capitolul 9

MARŢI

Chemin-de-fer de lux

Noaptea era neagră ca păcura. Taxiul condus cu greu de şoferul care, aplecat peste volan, scruta cu mare atenţie drumul, se târa pe partea stângă mergând pe Bond Street, de unde coti în Bonton Street şi se îndreptă încetişor spre Berkeley Square cu douăzeci de mile pe oră.

Bellamy stătea împreună cu Fenella Roque în spate şi din când în când îi ajungea la nări parfumul ei pe care-l recunoscu imediat. Se numea „Vers Mon Coeur", şi costa o groază de bani.

Bellamy se gândea la Fenella şi se întreba dacă e omul care-i trebuie. Avea impresia că da...

Harcourt March şedea cocoţat în faţa lor pe strapontină, cu spatele spre şofer. Aerul rece al nopţii îl dăduse gata. Era destul de beat. Se sprijinea cu un braţ de marginea geamului ce-i despărţea de şofer, capul căzut i se bălăngănea la fiecare mişcare a maşinii iar ochii i se închiseseră aproape de tot.

Fenella se feri uşor când Harcourt aproape că îi căzu în poală. Bellamy îl împinse la loc.

— Uşurel, Harcourt. Ai să te dregi imediat. Ai niţică răbdare. Stai liniştit şi destinde-te.

March se mulţumi să mormăie ceva.

— Pare un băieţel ciudat, comentă Fenella.

Aproape patetic, nu-i aşa? Sau tu nu crezi că cineva poate fi patetic?

Bellamy zâmbi în întuneric.

— Nu ştiu. Nu prea mă pricep la patos.

— Nici eu. Ştiam pe vremuri. Dar m-am vindecat Patosul e atât de patetic! Izbucni în râs şi continuă: A fost o glumă tâmpită.

— Deloc, răspunse Bellamy întorcându-se spre ea. Cred, dimpotrivă, că a fost o replică bună, ca în filme... Deci, ai impresia că Harcourt e patetic?

Genunchii li se atingeau în întuneric.

— Cred că e într-adevăr patetic. Altfel, e un prost ca toţi bărbaţii; bineînţeles, persoanele de faţă sunt excluse, nu-i aşa?

Bellamy îşi imagina zâmbetul ei în întuneric.

— Adevărul e că nu-i genul de bărbat care-mi place mie. Nu-mi spune nimic... Şi vocea ei uşor răguşită, dar atrăgătoare, se pierdu, lăsând fraza neterminată.

Maşina ieşi din Berkeley Square şi coti pe Charles Street, Bellamy se uită la ceasul său cu cadran fosforescent. Era douăsprezece şi jumătate.

— Şi care sunt, de fapt, preferinţele tale, Fenella?

Fenella râse înfundat.

— Nu pot să-mi dau seama decât după ce am făcut proba. Şi luă o ţigară din tabachera oferită de Bellamy. În lumina brichetei, Bellamy putu să-i vadă linia rotundă a bărbiei şi nările sensibile, frumos arcuite. Îl observă, dintr-o ochire, şi pe Harcourt stând în faţa lor cu bărbia prăbuşită în piept.

Bellamy se gândi la chiştocul ţigării pe care i-o dăduse Harcourt la clubul lui Mott şi pe care îl păstrase şi se odihnea acum într-un plic în sertarul biroului său din Half Moon Street.

Fenella începu deodată să vorbească din nou:

— În fond, despre ce-i vorba? încep să mă simt ca X42, spioana misterioasă care avea acces la toate documentele secrete din toate ambasadele de pe continent şi care reuşea, ca prin minune, să scape până la capitolul douăzeci nesedusă.

Bellamy izbucni în râs.

— Nu-i nimic din toate astea. Nimic atât de romantic. Şi singura persoană cu care va trebui să lupţi pentru onoarea ta e Harcourt.

Fenella oftă.

— Tocmai de asta îmi era teamă. Nu-mi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar mă interesează să ştiu despre ce e vorba, mai ales că, deocamdată, se pare că joc şi eu un rol important, chiar dacă-i atât de anost. Mai precis, aş vrea să ştiu ce urmează.

— E foarte simplu. Adevărul e că Harcourt are câteva sute de lire, pe care le-a câştigăt aseară la pocher. Harcourt *plus* două sute de lire nu mă interesează. Mie îmi trebuie un Harcourt *fără* două sute de lire... înţelegi?

— Nu prea bine. Trebuie să înţeleg oare că scopul acestui complot drăgălaş, dar sinistru, e ca cineva să-l uşureze pe Harcourt de două sute de lire sterline?

— Mai mult sau mai puţin. Vezi, tu, Fenella, înainte de a pleca de la clubul Malayan am vorbit la telefon cu o anumită doamnă Lily Purcella, care conduce tripoul destul de select unde mergem noi acum. Ea va aranja o partidă liniştită de „şmen” într-un salon particular. În partida asta vor juca Lily şi amantul ei, un domn numit Tony – cred că n-a avut niciodată alt nume – tu şi cu mine. Aşa cum arată Harcourt acum, e numai bun ca să poată fi jumulit într-o oră. Şi atunci are să-şi revină din stupoarea asta alcoolică şi are să treacă la acte nesăbuite şi, cu ajutorul telegrafului

bine manevrat cu pantofii, vom avea grijă să primească la momentul potrivit cărţile cele mai proaste. E clar?

— Da, înţeleg... Şi asta-i tot?

Părea cam decepţionată.

— Nu chiar. După ce are să-şi piardă toţi banii, Harcourt va fi aproape treaz. Şi atunci, în timp ce voi ceilalţi o să mâncaţi ceva şi o să beţi un păhărel, am să stau niţel de vorbă cu el. Bellamy scutură scrumul ţigării şi urmă: După ce-am să termin de vorbit cu el, cred că va fi cam deprimat şi-o să vrea să se ducă acasă. Tu vei câştiga şaizeci, şaptezeci de lire, iar madam Purcella vreo sută şi ceva.

— Începe să devină interesant.

— Până aici totul e clar. Ei bine, după asta, dacă-l cunosc bine pe Harcourt, va simţi nevoia unei consolări feminine. Te-aş sfătui să-l laşi să priceapă că nu-ţi este chiar indiferent şi să mergi chiar până acolo încât să te duci cu el în apartamentul său din Conduit Street, unde s-a mutat de când nu mai locuieşte acasă, sau la un club oarecare.

Fenella oftă din nou.

— După câte observ, cred ca am să mă distrez foarte bine, nu?

— Oricum, cred că spre ziuă Harcourt are să ajungă din nou în obişnuita lui stare de tremurătură şi beţie şi probabil că va sfârşi prin a adormi pe canapea.

— După care presupun că mă pot duce acasă ca o fetiţă cuminte, nu?

Bellamy o contrazise pe un ton egal:

— Nu... e exact ceea ce n-ai să faci. Dimpotrivă, ai să-i percheziţionezi apartamentul de sus până jos, în timp ce are să doarmă. Vreau să reţii lucrul ăsta cât se poate de bine, fără să omiţi nimic. Nici coşurile,

nici scândurile suspecte, nimic. Crezi că eşti în stare?

— În ceeea ce mă priveşte, sunt de părerea ta, răspunse ea veselă. Dă-i drumul... Începe să devină într-adevăr *interesant!* Şi ce trebuie să caut?

— Nişte documente. Orice articole, note sau hârtii legate de propagandă. Orice hârtie legată de propagandă. S-ar putea să găseşti ceva, dar eu nu cred.

— Ştii că sunt convinsă că tu eşti X42? Cred că ai şi o pereche de favoriţi falşi în buzunare. Sper că n-ai să mă percheziţionezi şi pe mine în permanenţă.

— Nu.

Fenella oftă iar.

— Şi de asta mi-a fost teamă, murmură ea.

— Nu-s X42, răspunse Bellamy. Aş fi preferat să fiu. Nu fac altceva decât să încerc să ies dintr-o încurcătură gravă, asta-i tot, înţelegi?

— Nu, nu înţeleg. Dar n-are nicio importanţă. Ei bine, ce mai urmează apoi?

— Ai să mă chemi la telefon mâine la prânz. Mă găseşti în carte. Ai să-mi spui dacă ai găsit ceva sau nu. În orice caz, e bine să aranjezi cu Harcourt să vă întâlniţi din nou, mâine. Trebuie să te ţii scai de el toată ziua şi să ai grijă să bea tot timpul, ca să stea liniştit. Apoi, mâine seară ai să-l duci acasă, pe la ora nouă, iar eu te chem acolo. Am să completez la ceea ce ai să câştigi în seara asta diferenţa până la o sută de lire sterline. Facem târgul?

— S-a făcut. Sunt grozav de fericită că nu trebuie să ascund vreun cadavru sau să omor pe cineva pentru banii ăştia.

Bellamy îi răspunse solemn şi sentenţios:

— Pentru o crimă plătesc totdeauna mai mult, iubito.

Taxiul se opri, cu o smucitură, la marginea trotuarului. Harcourt March deschise ochii şi întrebă, cu limba împleticită ca toţi beţivii:

— Unde dracu suntem? Credeam că mergem să jucăm un „şmen”.

Când Bellamy aprinse lumina, se uită cu ochi tulburi la ei, apoi începu să clipească trecându-şi limba peste buzele uscate.

În timp ce Bellamy cobora din maşină, March se adresă Fenellei:

— Ce naiba se întâmplă aici? Cred că Nicky a încercat să te cucerească, Fenella, nu?

— Exact. Am vrut să mă apăr cu un ac de pălărie, dar n-a folosit la nimic.

Harcourt sughiţă.

— Dumnezeule! Şi ce-ai făcut?

Fenella se dădu jos din maşină răspunzându-i peste umăr.

— Ce puteam să fac? Am cedat, după ce-am strigat cerându-ţi ajutor. Dar tu dormeai tun.

Bellamy se aplecă în interiorul maşinii şi-l înhaţă pe Harcourt, scoţându-l afară.

— Doamne! Ai auzit ce-a spus, Bellamy? Că te-ai culcat cu ea în timp ce dormeam. N-am să mi-o iert niciodată.

Bellamy îl apucă pe March de subsuori şi porniră spre tripoul lui madam Purcella.

Trecuse de trei dimineaţa.

Madam Purcella – o blondă oxigenată, masivă, cu ochii albaştri apoşi şi o faţă bine conservată – aşeză cărţile în cutie pe masa verde. Tony, un sud-american cu părul negru şi unsuros care îi ajuta lui madam Purcella să conducă tripoul şi lucra ca administrator-

general, coborâse jos după whisky şi sifoane. Fenella Roque – conştientă de faptul să madam Purcella o studia cu o anumită invidie feminină – îşi aranja cârlionţul în faţa oglinzii de deasupra căminului.

Greoi, aproape treaz şi morocănos, March stătea într-un fotoliu în capătul celălalt al camerei şi tocmai îşi aprindea, cu mâini nesigure, o ţigară.

Bellamy, care rătăcea prin încăperea bine mobilată privind tablourile de pe pereţi, îi făcu cu ochiul lui madam Purcella, care se adresă Fenellei cu o voce tinerească:

— Doamnă Roque, ar trebui să ne pudrăm niţel năsucurile, nu crezi? Hai să coborâm şi să-i aşteptăm pe domni acolo. E mult mai cald în salon decât aici. Hai să mergem şi bem şi câte o cafeluţă. Simt o nevoie grozavă de cafea.

Bellamy o aprobă:

— Da... duceţi-vă jos. Vreau să-i spun ceva lui Harcourt.

Bellamy se îndreptă spre locul unde stătea March şi îşi trase şi el un fotoliu. Între timp, intră şi Tony aducând whisky, sifon şi pahare. Le aşeză pe masă şi plecă şi el pe urma femeilor.

Stând în picioare lângă masă, Bellamy pregăti băuturile şi se întoarse cu paharele pline întinzându-i unul lui March. Se aşeză în fotoliul din faţa lui March şi, privindu-l cu bunăvoinţă deschise vorba:

— Al dracului ghinion, Harcourt.

March aprobă dând din cap.

— Da, afurisit ghinion. M-am bucurat prosteşte că am câştigat câteva sute aseară la clubul lui Mott. Oricum era ceva sigur. Acum sunt complet curăţat. E groaznic.

— Cred şi eu că-i greu. Ai avut o carte tâmpită cum

rar se întâlneşte. Pot să te împrumut cu ceva bani? Am douăzeci de lire disponibile.

— Pe dumnezeul meu, eşti un adevărat prieten.

Bellamy scoase din buzunar un teanc de bancnote şi îi dădu lui March două de câte zece lire. Apoi începu să-şi bea paharul de whisky.

După un timp March îl întrebă pe Bellamy:

— Parcă aveai să-mi spui ceva, Nicky, nu?

Bellamy îl aprobă tăcut din cap, cu un aer foarte serios.

— Harcourt, nu vreau să te alarmez şi n-am niciun gând ascuns, dar cred că ai intrat într-o mare încurcătură. Mi-e teamă că Iris te-a trădat.

March se-nţepeni în scaun şi răspunse încet:

— Pe toţi dracii, Nicky, ce naiba vrei să spui cu asta?

Bellamy scoase două ţigări din tabacheră. Îi dădu una lui March, oprindu-şi una pentru el. Apoi scoase bricheta şi aprinse ţigările. Abia pe urmă răspunse la întrebarea lui March.

— După cum ştii din ziare, cineva a omorât-o pe Freda noaptea trecută. Ei bine, poliţia mi-a pus o mulţime de întrebări în legătură cu asta, pentru că Freda îmi telefonase la Carola imediat după unsprezece şi ei cred că Freda a fost ucisă între unsprezece şi douăzeci şi unsprezece şi jumătate. Nu sunt chiar aşa de siguri de ora la care a fost omorâtă.

— Ei şi? Îmi pare al naibii de rău de Freda, dar ce legătură are asta cu mine?

— Am să te lămuresc imediat, continuă Bellamy răbdător. Adevărul e că te-ai dus s-o vezi pe Iris la unsprezece şi jumătate şi ea e convinsă că ai fost la Freda. Ştia că te-ai certat cu Vanessa în faţa casei Carolei şi că ai plecat singur. Spune că, venind la ea,

i-ai povestit că ai mers la întâmplare, că paltonul tău era ud leoarcă şi e sigură că ai fost s-o vezi pe Freda.

— E o minciună sfruntată. N-am fost nici măcar pe lângă casa Fredei, darmite la ea. E o minciună sfruntată!

Bellamy dădu din umeri.

— Poate. Dar poliţia a stat deja de vorbă cu Iris. Cu cazul ăsta e însărcinat un anume detectiv-inspector Meynell. El e cel care a vizitat-o pe Iris şi probabil că are s-o vadă din nou. Şi aplecându-se spre March: Vezi tu, Harcourt, nenorocirea e că în astfel de cazuri poliţia caută totdeauna mobilul. Mi-au spus – mai precis Meynell mi-a spus – că nu se pot gândi la nimeni care să fi avut vreun motiv să o ucidă pe Freda. Dar când Iris are să înceapă să vorbească, au să-şi schimbe părerea.

Harcourt îl privea fix pe Bellamy. Degetele, în care ţinea paharul, umflate din cauza băuturii, tremurau. Faţa lui căpătase o culoare albă, ciudată.

— Dumnezeule, Nicky! Doamne-Dumnezeule... N-o fi crezând cumva că *eu* am făcut isprava asta?!

Bellamy dădu din umeri.

— În fond, Harcourt, tu aveai un motiv. Iris mi-a povestit câte ceva: i-ai spus că te duci la Freda la un cocteil, urmând s-o conduci apoi la serata dată de Carola, dar că în realitate te duceai să faci rost de bani. Iris spune că erai disperat din cauza banilor şi ai asigurat-o că ai să-i obţii de la Freda. Cred că astea au să sune cam ciudat în urechile poliţiei, nu? Vezi tu, Iris spune că Freda a refuzat, probabil, să-ţi dea banii şi că erai supărat foc pe ea; că la Carola ai fost furios la culme şi, gândindu-se bine, părerea ei e că te-ai dus din nou s-o vezi pe Freda după ce ai expediat-o acasă pe Vanessa şi că v-aţi certat numărul unu. Iris

merge până acolo încât afirmă – notează te rog că eu nu sunt deloc de acord – că nu i se pare imposibil ca tu să-ţi fi pierdut de tot cumpătul şi s-o fi dat gata pe Freda. După părerea mea, toate astea sunt mai mult decât sinistre.

Bellamy mai sorbi o gură din pahar.

March tremura din tot corpul. Braţele, degetele şi picioarele îi tremurau convulsiv. Reuşi să spună cu o voce pierdută:

— Dumnezeule, Nicky! Nu pot să-mi pună în spinare asta. Nu, nu pot. Ce mă fac? Faţa i se înroşi de furie. Blestemata aia de Berington. După ce m-a lefterit de toţi banii pe care-i aveam, s-a întors acum împotriva mea ca o viperă şi vrea să mi-o coacă.

Bellamy aprobă din cap.

— E o chestie grea, Harcourt. Apropo... dacă n-ai fost la Freda, pe unde-ai umblat? Trebuie să existe cineva care să te fi văzut.

— Pe dracu! Nu m-a văzut nimeni. N-am făcut decât să merg pe străzi la întâmplare. Eram sătul până-n gât de Freda, de Iris de toată lumea.

— Deci erai sătul de Freda. Eu aş uita asta dacă aş fi în locul tău, Harcourt. Bineînţeles, eu te cred că n-ai făcut nimic altceva decât să rătăceşti în noapte, la întâmplare. Dar trebuie să înţelegi, bătrâne, că sună cam ciudat ca un tip ca tine să se plimbe aiurea prin bezna străzilor cu toate luminile camuflate şi încă pe o ploaie zdravănă. Nu, hotărât că nu-mi place.

— Aşa că, după părerea ta, n-au să mă creadă, bolborosi March. Dumnezeule! Dar *trebuie* să mă creadă. Sau ce dracu să fac? Ce-am să le spun?

Bellamy vorbi liniştit:

— Ascultă-mă, Harcourt. Deocamdată nu-i chiar atât de grav. În fond nu pot acuza de crimă un om ca

tine numai pe probe prezumtive. Tu nu poţi, pur şi simplu, să faci o astfel de faptă. Şi mai e ceva, continuă el. În ţara asta, poliţia e obligată să facă dovada că cineva a comis o crimă. Asta-i legea. Tu nu eşti obligat să te dezvinovăţeşti. Şi de ce ai face-o!? Oricum, bănuiala asta e ridicolă. Desigur, numai dacă poliţiştii ăştia afurisiţi n-au prea mult fler şi, datorită capacităţii lor, să nu devină supărători...

Luă paharul din mâna tremurătoare a lui Harcourt, se duse la masă şi îl umplu pe jumătate cu whisky curat.

— Dă-l peste cap, Harcourt. O să te înzdrăvenească imediat, băiete...

March dădu pe gât paharul scuturându-se la înghiţirea băuturii.

— Părerea mea e să stai liniştit şi să nu vorbeşti. Vezi-ţi de treabă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. În locul tău n-aş discuta cu nimeni despre afacerea asta. *Dacă,* totuşi, te caută poliţia, poţi să le spui adevărul, cu speranţa că au să te creadă. Dacă aş fi în pielea ta nu mi-aş face prea multe griji.

— Mai dă-mi să beau. Dracu s-o ia de poliţie!

Bellamy mai prepară două pahare.

— Sunt obligaţi s-o dovedească. Nu-şi pot permite să arunce acuzaţii ieftine în dreapta şi-n stânga. Dracu să-i ia!

Bellamy îl aprobă vesel:

— Aşa îmi placi. Mai bem un pahar la botul calului şi-apoi o ştergem la plimbare. Apropo... trebuie s-o conduci pe doamna Roque. Am impresia că te place.

— Ce dracu vrei să spui? Ea spunea că...

Bellamy zâmbi.

— Te necăjea. Mi-a spus în taxi că eşti un tip foarte interesant, că ai caracter, curaj şi simţul umorului.

March izbuti să zâmbească.

— Ei bine, e ceva adevărat în toate astea. Nu-mi place să vorbesc prea mult despre mine, dar cred că am şi eu părţile mele bune.

Bellamy se îndreptă spre uşă.

— Am să-i spun doamnei Roque să se îmbrace şi apoi plecăm...

Harcourt aprobă din cap şi, sculându-se din fotoliu, se îndreptă nesigur spre sticla cu whisky.

Bellamy îi sui pe Fenella Roque şi pe March într-un taxi, iar March se prăbuşi în colţul său, epuizat de şocul primit şi de whisky.

Fenella dădu mâna cu Bellamy.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta, atât de plăcută.

Când îşi retrase mâna, Bellamy simţi tăria cartonului cărţii ei de vizită în palmă.

— A fost amuzant, Fenella, şi tu ai fost o bomboană.

Fenella privi spre March, care adormise în colţul său.

— Şi acum trebuie să duc slănina acasă, slănină la propriu. Noapte bună, dragă Nicky. Vino să mă vezi, să-mi mai spui nişte poveşti de-ale tale.

Bellamy întinse mâna prin geamul deschis al taxiului. Avea patru bancnote de zece lire în palmă şi Fenella le luă uşor cu degetele ei lungi.

— Noapte bună... Fenella.

Îi mai zâmbi o dată în timp ce maşina se îndepărta. Apoi, stând mai departe pe marginea trotuarului, rupse cartea de vizită a Fenellei în bucăţele mici şi le aruncă în canal.

Se făcu patru dimineaţa când ajunse acasă. Intră în

salon, îşi aruncă paltonul pe canapea, aprinse radiatorul electric şi stătu un moment în picioare privindu-l cum se înroşeşte. Apoi se duse în bucătărie şi puse apa să fiarbă într-un ibric. Aşteptând, se plimba pe coridorul îngust fumând o ţigară.

După ce a fiert apa îşi făcu un ceai şi, aranjând totul pe o tavă, o duse pe colţul biroului său din salon. Se aşeză şi bău două ceşti de ceai concentrându-se asupra scrisorii pe care voia s-o scrie.

După câteva minute rupse o foaie din bloc-notes şi începu să scrie:

„Draga mea Carola,

Îmi vine foarte greu să scriu această scrisoare, cu atât mai greu cu cât îţi este adresată ţie. Ştiam că în ultima vreme te-ai săturat de mine, dar speram, când am primit însărcinarea asta de la Philip Vanning, că voi fi în stare să mă redresez şi să mă comport ca un individ normal.

Te rog să mă crezi că n-am fost deloc surprins când m-ai dat afară după scandalul de la serata ta. A fost o porcărie, dar mai păstram o speranţă vagă, deşi ştiam că eşti interesată de Mott. Oricum, cred că după cele ce am să-ţi spun totul s-a terminat definitiv, deşi de data asta nu e vina mea.

Adevărul e că sunt într-o mare încurcătură legată de asasinarea Fredei. Când mi-a telefonat în seara aceea la tine, n-a fost numai ca să mă roage să-ţi transmit scuzele ei că nu poate veni fiind răcită, ci şi pentru că voia neapărat să mă vadă urgent şi m-a rugat să mă duc imediat la ea. Şi m-am dus. Uşa de la studioul lui Philip, care dă în dormitor, era descuiată, aşa cum îmi spusese ea. Am intrat, dar nu era nicăieri

şi nici n-a răspuns când am strigat-o.

Observând că uşa de la dormitorul ei era întredeschisă şi lumina aprinsă, am bătut şi mi-am băgat capul înăuntru.

Sărmana Freda zăcea pe pat strangulată.

Primul gând care mi-a trecut prin minte, cred, a fost destul de caraghios. Era instinctul de conservare. Desigur că cel mai cuminte lucru ar fi fost să cobor imediat la parter şi să chem poliţia. Dar n-am făcut-o. Singurul lucru pe care-l aveam în cap era că cineva o omorâse pe Freda şi că aveam toate şansele să fiu eu acuzat de crimă.

Am ajuns acum la partea cea mai importantă a acestei întâmplări şi tocmai asupra acestui punct vreau să-ţi cer sfatul. Mă cunoşti la fel de bine ca toată lumea şi ştii, draga mea, că oricare ar fi păcatele mele, acestea sunt de obicei greşeli de tact însoţite de faptul că beau niţel cam mult, că sunt cam neserios şi înclinat spre trândăvie. Dar ştii că nu sunt capabil să omor un om.

Adevărul e că în momentul când am reuşit să-mi dezlipesc privirea de pe Freda am observat că un chiştoc de ţigară mai ardea încă în scurmieră. Poţi să-ţi imaginezi uşor absurditatea acestei scene: o femeie pe care o cunoşteam bine, strangulată în pat, şi un muc de ţigară arzând încă în scrumieră. Eram tocmai pe punctul de a lua restul de ţigară din scrumieră, când am rămas trăsnit citind, pe mucul de ţigară marca: ETAT MAROC, exact ţigările pe care le fumează Harcourt March. Nu putea s-o fi fumat Freda, pentru că ea nu fuma niciodată ţigări turceşti.

Ţinând seama de tot ce am aflat de atunci încoace, părerea mea fermă e că atunci când am intrat în apartament, Harcourt March era în dormitor, că abia

pusese ţigara în scrumiera de pe masă. Când m-a auzit trecând prin salon, a fost atât de grăbit să iasă nevăzut din cameră încât a uitat să mai stingă ţigara. Cred că s-a ascuns în salonaşul opus dormitorului Fredei, lăsând uşa deschisă şi în timp ce eu intram în dormitor, el s-a furişat afară din apartament.

Părerea mea e confirmată de următoarele fapte. Doamna Berington – cea cu care se încurcase Harcourt în ultima vreme – mi-a spus că Harcourt a ajuns în seara aceea la ea ud leoarcă şi că avea o înfăţişare groaznică. După părerea ei, Harcourt a omorât-o pe Freda şi are motive serioase să creadă acest lucru.

Se pare că de câtva timp ea se certa mereu cu Harcourt din cauza banilor şi că alaltăieri Harcourt i-a promis că are să facă rost de bani în ziua următoare. Ea l-a întrebat de unde are să-şi procure banii şi el i-a răspuns că-i va da Freda. I-a mai spus că are să se ducă la Freda ca să bea un cocteil împreună, urmând ca apoi s-o conducă la serata dată de tine şi că urma să primească banii atunci.

Ei, bine, se pare că n-a reuşit. N-a condus-o pe Freda la tine şi scuza invocată de ea – că nu poate să vină, fiind chipurile răcită – nu era adevărată, din moment ce-i spusese mai devreme lui Philip Vanning că se duce la tine.

Oricum, în locul ei, Harcourt a adus-o pe doamna Berington şi aceasta declară că Harcourt era făcut foc pe Freda.

După cum ştii, Harcourt a plecat cu nevastă-sa, pentru că doamna Berington plecase singură, mai devreme. Dar Harcourt n-a condus-o pe Vanessa acasă. Se pare că s-au cam certat în stradă şi Vanessa a plecat cu un taxi iar Harcourt pretinde că a

rătăcit la întâmplare în bezna camuflajului şi pe o ploaie torenţială până la unsprezece şi jumătate, când şi-a făcut apariţia în apartamentul doamnei Berington.

Ce părere ai, Carola? Nu sună prea bine, nu?

Am fost amestecat în afacerea asta pentru că am procedat ca un tâmpit. Când cei de la Scotland Yard au venit la mine – auzind de telefonul pe care mi l-a dat Freda la tine – am afirmat că nu m-am dus la Freda. Apoi mi-am dat seama că e o poveste ridicolă, doar mi-am lăsat amprentele peste tot în apartament. Aşa că m-am dus la ei şi am stat de vorbă cu detectivul-inspector, îl cheamă Meynell, şi i-am spus altă poveste. Dar nu i-am spus adevărul nici de data asta. I-am povestit că am văzut-o pe Freda, am stat câteva minute de vorbă cu ea şi am lăsat-o în viaţă aşezată pe pat.

Cred că, din capul locului am fost un dobitoc. Aş vrea din toată inima să fi spus de la început adevărul.

Fără îndoială că poliţia mă suspectează acum într-o oarecare măsură şi cred că aş putea ieşi basma curată foarte uşor ducându-mă şi spunându-le „adevărul şi numai adevărul" cum se jură la tribunal când depui mărturie. Dar dacă fac asta, îl bag la apă pe Harcourt. Dacă le mărturisesc totul, Harcourt are să se găsească într-o situaţie mai mult decât dificilă şi, deşi e un tip ciudat pe care niciunul dintre noi nu-l prea înghite, un sentiment curios de sportivitate mă face să-mi ţin gura până am să primesc sfatul tău.

Carola, deşi ştiu că totul s-a sfârşit între noi, te rog să-mi faci următorul serviciu. Vreau să-i arăţi scrisoarea asta Vanessei şi s-o rogi să-ţi spună cinstit şi sincer dacă, după părerea ei, a existat ceva între Freda şi Harcourt. M-am întrebat adesea de ce s-a

săturat ea aşa de brusc de Harcourt şi de ce Harcourt, care s-a purtat totdeauna frumos cu femeile, a început deodată să se facă de râs legându-se de toate femeile frumoase ce-i ieşeau în cale.

Problema e următoarea: dacă Vanessa crede că a fost ceva între Freda şi Harcourt – deşi pentru oricine o cunoştea pe Freda acest lucru pare aproape imposibil – în acest caz sunt obligat să cred că Harcourt a ucis-o.

Plec acum să pun scrisoarea asta direct în cutia ta de scrisori, ca să-ţi parvină la prima oră. Vrei să stai de vorbă cu Vanessa şi să-i spui că am să trec mâine pe la ea s-o văd?

Vanessa e o femeie extraordinar de drăguţă, e bună prietenă cu tine şi cred că n-are nimic împotriva mea. Va avea timp să reflecteze şi să se hotărască asupra răspunsului pe care va trebui să mi-l dea când am s-o văd. Dacă ea e înclinată să creadă tot ce-i mai rău, cred că am să fiu pe deplin justificat dacă voi spune poliţiei tot ce ştiu. Trebuie să acţionez repede în propriul meu interes.

Cu toate urările de bine, rămân al tău
pentru totdeauna,
Nicky”

Bellamy puse tocul jos şi reciti atent scrisoarea de la un capăt la celălalt. Apoi o puse într-un plic, scrise adresa, îşi puse pălăria şi paltonul şi ieşi în stradă.

Coborând pe Half Moon Street, fluiera încetişor, încântat.

Capitolul 10

MIERCURI

Ceai în doi

Bellamy se sculă la douăsprezece. Se duse la fereastră şi privi în jos pe Half Moon Street. Era o zi mohorâtă şi rece. Se gândea la Harcourt şi Fenella, în special la Fenella.

Îşi aducea vag aminte de ea şi această amintire era legată într-un fel de clubul lui Mott. Probabil că era una dintre femeile pe care Mott le folosea ca să-şi sporească volumul de afaceri şi care aduceau bărbaţi la club ca să joace. Dacă aşa stăteau lucrurile, s-ar fi putut simţi îndemnată să-i povestească lui Mott aventurile ei cu Bellamy şi Harcourt.

Ei bine... şi presupunând că ar fi făcut-o? Bellamy zâmbi, sună să i se aducă ceaiul şi intră în baie. Când se întoarse, îl aştepta tava -cu ceai. Pe tavă se mai aflau şi câteva scrisori. Una dintre ele era de la Vanning.

Bellamy se aşează pe pat şi deschise scrisoarea. În plicul din hârtie groasă de Manila găsi o listă a persoanelor folosite de „Biroul C”, adresele acestora, toate schimbările de adresă de la angajare şi o serie de note marginale, făcute probabil de Secţia specială, asupra stării lor materiale, rudelor şi femeilor din viaţa lor, dacă existau.

Îşi aruncă ochii pe listă şi începu s-o rupă în

bucăţele mici. Apoi le aruncă în coşul de hârtii. Se aşează pe pat şi se aplică să citească scrisoarea lui Vanning.

„Dragul meu Nicky,

Îmi vine destul de greu să scriu această scrisoare. În primul rând datorită întâmplării groaznice cu Freda, care m-a afectat mai mult decât pot să-ţi spun. Totuşi, îmi dau seama că singurul lucru ce mă poate împiedica să nu-mi pierd minţile sau să termin cu lumea asta, este munca. Freda a dorit întotdeauna din tot sufletul ca această organizaţie să izbutească şi să-şi atingă scopul. Întotdeauna şi-a dorit să fiu la înălţimea misiunii mele. Şi-a dorit să ajungă Lady Vanning... sărmana. Aşa că mă simt obligat ca, în memoria ei, să lămuresc povestea asta cu scurgerile de informaţii. Şi, din acest punct de vedere, mă bizui mai mult sau mai puţin pe tine.

Am anexat lista celor ce lucrează aici şi toate informaţiile pe care le-am putut obţine într-un timp atât de scurt. Dacă ai nevoie de informaţii speciale despre o anumită persoană, dă-mi de veste şi am să le obţin imediat pentru tine.

Astăzi mi-a telefonat Sir Eustace. Am impresia că guvernul îl cam strânge cu uşa din cauza scurgerilor de informaţii şi vrea să obţină cât mai curând un raport de la mine. De aceea, dacă nu te superi, aş vrea să-mi trimiţi un raport cuprinzând tot ce ai reuşit să afli până la sfârşitul săptămânii, cel târziu până vineri sau sâmbătă. Voi fi atunci capabil să înjgheb ceva, adăugând şi punctul meu de vedere, şi să-i arăt că nu stau cu mâna în sân.

Dacă ai nevoie de mine, telefonează-mi. Muncesc

de dimineaţă până seara. E singura soluţie. Ar fi mai prudent să distrugi scrisoarea asta după ce ai citit-o şi ai grijă de listă.

Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat cu tine şi cu Carola. Eşti un prost, Nicky. Carola e o fată minunată şi ai pierdut ceva nepreţuit. Am văzut-o ieri un minut la Claridge şi mi-a spus că are impresia că într-adevăr eşti pe cale să te schimbi. Sper să aibă dreptate.

Noroc!
Al tău,
Philip Vanning”,

Bellamy citi de două ori scrisoarea şi apoi o arse. Începu să se îmbrace cântând fals: „În înflorita, înflorita lună mai”. Tocmai îşi înnodase cravata, când sună telefonul.

Era Fenella, care-i spuse veselă:

— Bună-dimineaţa, Nicky. Tu cum te simţi? Eu mă simt *groaznic.* Am avut atâta de furcă cu Harcourt încât am nevoie de o consolare.

Bellamy zâmbi în receptor.

— Ai ceva cu adevărat, important să-mi spui?

— Da şi nu. Ne-am întâlnit aseară cu Iris Berington la „The Priory” şi s-a produs o mică scenă... nu cine ştie ce... adică vreau să spun că n-a fost nimeni rănit fizic. Dar n-am găsit nimic.

— Ai căutat bine?

— Dacă am căutat bine? Începu să râdă. N-am iertat decât tapetele de hârtie de pe pereţi, atât.

— Înţeleg. Unde-i Harcourt acum şi unde eşti tu?

— Harcourt doarme tun. Arată ca un aligator leşinat şi poţi să-l auzi sforăind din Peru. Vorbesc de la tutungeria de peste drum. Am fost acasă şi mi-am

pus un taior. Trebuie să-ţi pun la socoteală, domnule, o rochie de seară. Cea pe care o purtam aseară s-a dus dracului când Iris i-a aruncat în faţa lui Harcourt o halbă de bere...

Bellamy izbucni în râs.

— Am impresia că te-ai distrat bine aseară. N-ai vrea să ne vedem peste o jumătate de oră la barul Carlton? Crezi că Harcourt n-o să mişte încă vreo oră?

— Precis. După cum arată, s-ar putea să doarmă până la unu. Îţi convine?

— Excelent. În cazul ăsta poţi să iei masa cu mine, să-ţi cumperi o rochie nouă de seară la întoarcere şi după aceea să stai cu epava până deseară, când o să am nevoie de el. La revedere, Fenella.

Închise telefonul, termină de îmbrăcat şi, coborând, rugă portarul ca toate chemările telefonice să-i fie retransmise la Carlton.

Era la al doilea Martini când sosi Fenella. Arăta bine, într-un taior gri închis asortat la pălăria de catifea de aceeaşi culoare. Zâmbea, proaspătă şi atrăgătoare. Arăta ca oricare dintre femeile bine pe care le poţi vedea luând masa în restaurantele bune. Bellamy se întrebă, într-o doară, care putea să fie povestea ei. Probabil că cea eternă, care-a fost spusă, cu mici modificări, de când există bărbaţi şi femei pe lume.

După ce bău două Martini duble seci, Fenella se cuibări graţios pe scaun şi i se adresă lui Bellamy:

— Cred că ar fi mai bine ca mai întâi să-mi iau piatra asta de pe inimă, Nicky, pentru că nu-mi place să amestec afacerile cu mâncarea. Tu ce părere ai?

Bellamy îi zâmbi, comandă încă un rând de cocteiluri, şi o rugă să-i dea drumul.

— După ce ne-am despărţit de tine, Harcourt a rămas în aceeaşi stare de somnolenţă până aproape de locuinţa sa, când şi-a revenit susţinând sus şi tare că nu vrea să se ducă acasă. Ideea asta mi-a plăcut, pentru că, deşi sunt o fată care mă pot descurca cu orice domn beat şi pus pe rele, dar binecrescut, acum nu mă mai simţeam în siguranţă dacă Harcourt ar fi devenit într-adevăr pasionat.

— Ideea asta cu Harcourt în chip de amorez pasionat e teribilă. Ceva asemănător cu un hipopotam care dansează...

— Poate. Dar, nu pot face prea bine faţă la hopopotami năbădăioşi şi nici n-am întâlnit încă vreunul.

— Foarte rău, continuă Fenella.

— Harcourt mi-a propus să mergem la „The Priory” şi m-a întrebat dacă-mi convine. I-am răspuns că toate cârciumile sunt la fel când e vorba de un pahar şi dacă n-o să fiu obligată să fac un număr de dans, n-am nimic împotrivă. Aşa că ne-am dus la „The Priory”. Tot drumul Harcourt a fost într-o stare teribil de morbidă. A reuşit aproape să mă facă să plâng de două ori. Tema generală a monologului său a fost că e un om neînţeles, că nevastă-sa nu poate să-l vadă în ochi, că toate femeile îşi bat joc de el, că îşi pierde banii la cărţi, că a îndurat tot ce poate îndura un om şi că moartea va fi o adevărată uşurare.

— Se potriveşte perfect cu Harcourt. Şi tu ce-ai făcut?

— Am fost *foarte* dulce, foarte feminină şi foarte consolatoare. I-am spus că orele cele mai întunecate sunt cele dinaintea răsăritului

— Asta a fost o poantă grozavă, Fenella. Pariez că i-ai mai spus şi că atâta vreme cât mai există viaţă,

există şi speranţă.

— De fapt, i-am spus şi asta, confirmă ea veselă. I-am servit un car de zicători şi proverbe. De fapt, am reuşit peste aşteptări, pentru că Harcourt a devenit foarte copilăros şi bizar şi a început subit să devină teribil de intim. Noroc că am ajuns la „The Priory” şi acolo şi-a dat în petic. Dar am scăpat numai cu părul puţin deranjat şi cu amândoi ciorapii rupţi. Ochiurile de la ciorapii ăştia scăpă aşa de repede...

Îşi bău paharul şi acceptă ţigara oferită de Bellamy.

— După aceea s-a purtat bine un timp, cu excepţia faptului că a dansa cu el echivalează cu a sta într-o colibă cu un urs polar. Oricum, toate au mers bine până când a apărut Iris Berington cu un tinerel şi asta nu i-a plăcut deloc lui Harcourt, care a început să facă observaţii jignitoare la adresa ei. La început a vorbit „sotto voce”[1], dar pe măsură ce trecea timpul şi după ce a mai băut câteva pahare uriaşe de whisky, tonul cu care vorbea devenea tot mai puternic.

Bellamy aprobă din cap înţelegător.

— Apoi a devenit cam violent – continuă Fenella – şi tânărul care era cu Iris a venit la masa noastră protestând foarte politicos împotriva atitudinii lui Harcourt. Iar el a devenit grozav de sarcastic afirmând că n-a spus nimic rău despre Iris. Că în afară de faptul că Iris nu e decât o vacă râioasă, că ar fi în stare să-i fure în somn plomba de aur din măseaua maică-sii şi că a câştigat la cinsprezece ani premiul întâi la concursul de răpit copii din leagăn, e o femeie foarte drăguţă pentru cei cărora le plac astfel de femei.

Fenella scutură, delicat, scrumul ţigării.

— Cred că tânărul nu se simţea prea bine. În primul

[1] Cu voce scăzută. (it.)

rând pentru că era îmbrăcat în uniformă de aviator şi nu-i ardea de scandal – era un băiat grozav de drăguţ – şi în al doilea rând pentru că era cam topit după Iris, care-i spusese probabil o poveste frumoasă despre viaţa ei şi pe care el, băiat naiv, o crezuse.

Bellamy zâmbi.

— Ştiu. Aviatorii noştri sunt foarte buni în luptă. Trebuie să aibă reflexe perfecte... Dar cred că în faţa unui inamic ca Iris...

— Mie îmi spui? murmură Fenella. Dacă aş fi aviator aş prefera să mă bat cu şase Messerschmitturi deodată decât să intru în bătaia artileriei lui Iris. Totuşi – continuă ea – l-am privit semnificativ pe locotenent, făcându-l atent că Harcourt era pilit şi el a încercat să împace lucrurile mulţumindu-se să-i spună lui Harcourt să nu mai facă pe prostul şi să stea liniştit şi să-şi vadă de treabă. Harcourt i-a răspuns că a fost totdeauna liniştit şi şi-a văzut de treabă şi că, mai ales acum, după ce Iris îl uşurase de ultimul ban din buzunar, nu-i mai rămăsese altceva decât să stea foarte liniştit. Că dacă ar fi fost în aviaţie şi ar cunoaşte o fată ca Iris ar sări în avionul său şi ar zbura ca şi când ar fi fost urmărit de toţi dracii. Că el, personal, n-are nimic împotriva ei şi că o mulţime de bărbaţi pot să fie nebuni după ea şi dacă i-ar sta în putere ar numi-o în Comisia economică, iar dacă guvernul ar lăsa-o liberă, de capul ei în Germania, el Harcourt ar paria şi ultimul nasture de la cămaşă contra unui pui de elefant că Iris ar reuşi să mineze întreaga Germanie în câteva săptămâni.

— Se pare că Harcourt a fost destul de interesant.

— Între timp Iris, plictisită să mai aştepte întoarcerea cavalerului ei, a apărut şi ea pe scenă şi a pus mâna pe frâne. Era foarte furioasă. L-a făcut de

două parale pe Harcourt şi, ca argument final, i-a aruncat o halbă de bere în faţă. L-a ochit la fix, dar jumătate din bere s-a vărsat pe rochia mea. De fapt nu-mi pasă, pentru că nu era cine ştie ce şi-apoi mi-am imaginat că ai să-mi cumperi tu, poate alta nouă.

— Deci te-ai gândit şi la mine... Şi ce s-a mai întâmplat?

— S-a iscat niţică vâlvă, aşa că am încercat să-l conving pe Harcourt să meargă acasă. Dar Harcourt nu mă auzea. Se tot zborşea veninos la Iris, dar fără să mai vorbească tare. Iris i-a spus că, în ceea ce o priveşte pe ea, totul s-a terminat definitiv iar el i-a răspuns la rândul său că nu e decât cea mai veninoasă dintre vipere şi că are s-o dea în judecată dacă mai povesteşte în stânga şi-n dreapta ceea ce *credea* ea că a făcut el luni seara. La care Iris l-a întrebat cine i-a spus asta iar el a răspuns: Bellamy. Apoi Iris a spus că n-ar pune prea multă bază pe vorbele lui Bellamy şi e convinsă că în câteva zile Bellamy are să stea frumuşel în dosul gratiilor. Harcourt i-a răspuns că e perfect în stare să-şi poarte singur de grijă, în afară de momentele când are de-a face cu ea. La care Iris i-a răspuns veselă că asta era părerea lui, dar că după părerea ei e un dobitoc de prima clasă şi că ar face mai bine să fie atent cu Bellamy, care-i foarte periculos.

— Auzi, dragă! Imaginează-ţi ce idee!

— Sper că nu-i adevărat, deşi cred că ţi-ar sta foarte bine în dosul gratiilor. Crezi că m-ar lăsa să te hrănesc cu chifle?

Izbucniră amândoi în râs. Apoi Bellamy o invită:

— Hai să mergem la masă.

Intrară în restaurant şi Bellamy comandă masa. După plecarea chelnerului, Fenella vorbi din nou:

— După cum ţi-am mai spus, nu mă priveşte şi nu-s o fată curioasă. Dar m-ar distra dacă aş şti, în fond, în ce constă tot necazul.

— Nu-i vorba de niciun necaz, Fenella, şi în ceea ce te priveşte – replică Bellamy ridicând dintr-o sprânceană – misiunea ta e aproape terminată. Fenella strâmbă drăgălaş din buze, ca un copil mofturos:

— Păcat. Tocmai când începuse să devină mai amuzant.

— Toate lucrurile plăcute au un sfârşit, răspunse Bellamy. Tot ce-aş mai vrea, e ca după-masă să te întorci la Harcourt. Apropo, cum ai să intri în apartament? Dacă doarme, n-ai să reuşeşti niciodată să-l scoli.

— Nicio grijă, Nicky. I-am luat cheia. Mă gândesc totdeauna la lucruri mărunte ca astea.

— Splendid. Ei bine... trebuie să stai cu Harcourt, până diseară. Poate că are să te invite undeva la masă. În cazul ăsta vino cu el pe la nouă la clubul Malayan. Am să fiu şi eu acolo şi am ţi-l iau de pe cap. E-n regulă?

Fenella aprobă din cap.

— Programul ăsta îmi convine de minune. Nu cred că pot suporta prea multă vreme prezenţa lui Harcourt, în intimitate. Oricum, îţi promit că ţi-l aduc acolo pe la nouă. Făcu o pauză şi apoi continuă: Ce părere ai, Nicky? O să ne mai vedem după aceea? Numai noi singuri?

Bellamy îi zâmbi.

— Mă îndoiesc. Şi, în plus, am impresia că ar fi mai bine pentru tine dacă n-o să ne mai vedem. Cred că Iris te-a lămurit destul de bine aseară că sunt un tip destul de periculos.

— Ştiu, aprobă ea din cap. Dar am o slăbiciune deosebită pentru bărbaţii periculoşi... şi înclinarea asta mi-a dat multă bătaie de cap. Pentru mine, Harcourt a reprezentat o relaxare; în fond, el nu-i periculos decât în interesul legii.

După-masă, Bellamy comandă un buchet de violete. Când i se aduse, plăti nota şi înfăşură cozile florilor în bancnote de cinci lire sterline. Apoi îi oferi buchetul Fenellei.

— Florile astea te vor ajuta să-ţi cumperi o rochie de seară nou-nouţă.

Un picolo veni la masa lor anunţând că domnul Bellamy e chemat la telefon. Fenella se sculă de la masă.

— Ei bine... la revedere, Nicky. Deşi o să ne vedem diseară, cred că trebuie să-mi iau rămas-bun de pe acum. Îţi mulţumesc pentru violete şi pentru cele douăzeci de lire suplimentare. Am să-mi cumpăr o rochie de seară şi de câte ori o voi purta am să mă gândesc la tine.

— În cazul ăsta sper că ai s-o pui cât mai des, răspunse Bellamy zâmbindu-i amabil.

— Am să găsesc singură o maşină. Tu du-te la telefon. Când vei avea vreodată nevoie să dai de băut, să răpeşti sau să-i faci orice altceva cuiva, telefonează-mi.

— Am să-mi amintesc.

O urmări plecând. Aprinse o nouă ţigară şi se duse la telefon. Era menajera de acasă; îl anunţa că l-a căutat domnişoara Carola Everard şi o rugase pe ea să-i comunice că doamna March va fi încântată să-l primească la ceai, pe la ora patru.

Vanessa stătea întinsă pe canapea şi tocmai turna

ceaiul când sosi Bellamy. Era foarte frumoasă, obosită şi cam îngrijorată. Purta un halat de casă lung, de culoarea violetelor de Parma, care se mula pe corpul ei suplu, iar în picioare avea sandale violete şi ciorapi subţiri bej, într-o nuanţă atrăgătoare. La gât şi la manşete halatul era garnisit cu dantelă veneţiană.

De partea cealaltă a focului stătea Carola, cu un aer rezervat, îmbrăcată într-un taior negru şi un jerseu cu un desen negru pe fond alb. Pe cap purta o tocă de leopard pusă ştrengăreşte într-o parte şi o haină din aceeaşi blană era aruncată, neglijent, pe spătarul unui scaun. Când intră Bellamy, Vanessa îl întâmpină zâmbind.

— Ce preferi? Whisky cu sifon sau ceai, sărmanul meu suspect? De fapt, cunosc dinainte răspunsul.

— N-ai ghicit. Vreau un ceai. M-am cuminţit. Ce mai faci, Carola?

— Foarte bine, Nicky. Exceptând faptul că suntem foarte îngrijorate de tine, de Philip şi de toate poveştile astea, nenorocirea asta cu Freda e prea greu de suportat. Nici nu ne vine să credem. Aştept parcă tot timpul să mă cheme, sărmana, la telefon şi să mă invite la ea la o şuetă.

— Şi eu am aceeaşi senzaţie, interveni Vanessa. E groaznic, nu? Cred că o să ne obişnuim totuşi cu timpul... dar e oribil. N-am să uit niciodată prin ce-am trecut când am cumpărat ziarul şi-am citit despre crimă în prima pagină.

Carola se ridică în picioare.

— Eu am să plec. Am foarte multă treabă şi puteţi sta de vorbă şi fără mine.

Bellamy o ajută să se îmbrace şi o întrebă cu un aer nepăsător:

— Pariez că ai o întâlnire cu Ferdie.

— Cum ai ghicit? În fond, de ce n-aş avea? E curtezanul meu acum. Şi trebuie să ştii, Nicky, că ne-am logodit.

Bellamy se uită la inelul nou de logodnă din degetul ei şi făcu o strâmbătură.

— Foarte bine, Carola. Dă-i drumul înainte. Încerci să mă faci să mă simt ca Lo Huen Chin...

În timp ce îşi trăgea mănuşile, Carola întrebă:

— Şi ce-a făcut s-au n-a făcut omul ăsta?

Bellamy îşi luă ceaşca de ceai din mâna Vanessei.

— Lo Huen Chin era un tip din mitologia chineză. Un băiat tânăr, splendid, îndrăgostit lulea de fata unuia dintre zeii locali. Într-o zi fata s-a dat jos de pe piedestalul ei şi i-a spus lui Lo Huen Chin că e îndrăgostită de el şi că, deşi e fată de zeu, acceptă să se căsătorească cu el.

Ei bine, vestea asta l-a dat gata pe Lo Huen Chin! Era complet pierdut după fată, dar nu-şi imaginase niciodată că ea s-ar putea îndrăgosti de el şi această veste l-a dat, într-un fel, peste cap, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Era atât de fericit încât s-a dus la cârciumă şi s-a îmbătat pulbere cu băutura care se bea pe vremea aceea – Saki sau ceva asemănător – şi nu s-a mai trezit luni de zile.

Carola zâmbi.

— Şi ce-a făcut fata zeului?

— Bineînţeles, s-a supărat grozav şi s-a măritat cu altul.

— Iar Lo Huen Chin şi-a dat seama cât de prost fusese, nu? Şi îi zâmbi lui Bellamy.

— Nici gând. Pentru că, deşi sută la sută fată de zeu, nu făcea doi bani ca soţie. Iar Lo Huen Chin când se întorcea seara spre casă, făcut bine, se oprea în faţa casei lor ascultând-o cum îşi cicălea l-a sânge

bărbatul. Şi Lo Huen Chin râdea cu gura până la urechi şi se ducea acasă, unde mai bea câteva păhărele de închinăciune şi ardea beţe de bambus în cinstea zeilor, mulţumindu-le că-l scăpaseră de o soartă mai rea decât moartea.

Vanessa izbucni în râs.

— Nu-i nimic de făcut, Carola. Ştii foarte bine că nu poţi s-o scoţi niciodată la capăt cu Nicky când discuţi cu el în contradictoriu.

— Asta-i părerea ta, Vanessa? replică Bellamy. Nici n-am nevoie să încerce să aibă ea ultimul cuvânt. L-a şi avut. M-a părăsit în favoarea lui Ferdie Mott. Şi pentru că veni vorba de el, spune-mi, te rog, Carola: se pricepe la sărutat la fel de bine ca mine?

Carola îi răspunse serioasă:

— Asta nu te priveşte pe tine. E o chestiune strict personală între Ferdie şi mine. Şi începu să râdă. La revedere, copii...

Şi ieşi.

Bellamy oftă.

— Ce fată delicioasă. Şi ce tembel am putut fi, să ajung în situaţia asta de logodnic părăsit.

Vanessa dădu graţios din umeri.

— Ai găsit ce-ai căutat, Nicky. Şi, vorbind sincer, Nicky, ăsta nu-i cel mai rău necaz al tău.

Bellamy îşi luă un aer foarte serios.

— Ştiu. Ai citit scrisoarea pe care i-am scris-o Carolei?

Vanessa aprobă tacit din cap şi îşi mai turnă o ceaşcă de ceai.

— Nu prea e-n regulă, Nicky, nu?

— E groaznic. Am obosit tot gândindu-mă la acelaşi lucru. Să fiu al dracului, Vanessa, dacă ştiu ce să fac.

Vanessa îl privi lung. Îşi aşezase ceaşca cu ceai pe

măsuţa de lângă canapea şi îşi pusese mâinile după cap. Bellamy se gândea că este chiar frumoasă şi că are ceva odihnitor în ea, ceva foarte greu de descris, ceva într-adevăr deosebit.

— N-ai decât un lucru de făcut, Nicky, şi dacă mai ai un pic de bun simţ nu trebuie să mai eziţi nicio clipă. E cazul să te duci la Scotland Yard şi să-i povesteşti inspectorului care anchetează cazul tot adevărul şi după asta ai să fii complet în siguranţă. Dacă n-ai s-o faci, devii suspect.

Bellamy aprobă din cap.

— Recunosc că ai dreptate. Dar dacă fac aşa, au să-l aresteze mai mult ca sigur pe Harcourt, aruncându-i în spinare crima asta oribilă.

Scoase din buzunarul de la piept plicul şi din el mucul ţigării pe care i-o dăduse Harcourt la clubul lui Mott.

— Mai poţi să citeşti pe el, Vanessa, marca fabricii: ETAT MAROC, ţigara lui favorită. Am găsit chiştocul ăsta arzând în scrumiera de lângă patul Fredei.

Bellamy minţea cu uşurinţa profesionistului încercat.

— Harcourt a fost precis acolo şi pot să pariez pe orice că era încă în apartament când am intrat eu. S-a ascuns şi s-a strecurat la prima ocazie favorabilă, în timp ce eu eram încă în dormitor;

Vanessa zâmbi şi întinse mâna după ceaşca de ceai, umplând-o din nou.

— Se potriveşte bine cu Harcourt. Şi-a petrecut toată viaţa intrând şi ieşind pe furiş din diferite situaţii şi locuri.

— Am impresia că nu-ţi place Harcourt, Vanessa?

Vanessa zâmbi. Era un zâmbet dur.

— Îl urăsc.

Deschise apoi o casetă specială pentru ţigări de pe masă şi luând una o puse distrat în gură. Bellamy sesculă şi i-o aprinse. Aplecându-se, observă frumuseţea ochilor ei în timp ce-l priveau.

— Ştiu mai multe despre Harcourt decât oricare om de pe lumea asta, şi sunt obligată să ştiu. Am fost măritată cu el şapte ani şi în tot acest timp nu l-am văzut făcând nimic decent, dezinteresat. Dacă n-aş fi avut grijă şi de ultimul penny, mi-ar fi păpat de mult toţi banii, aşa cum a făcut cu cei pe care-i aveam, când ne-am căsătorit. Şi numai Dumnezeu ştie ce m-a făcut, să-l iau de bărbat, conchise ea amar. Dacă a existat vreodată o nebună pe lumea asta, aia am fost eu.

Bellamy o aprobă.

— Ştiu. Harcourt e un caz grav. De fapt, nu s-ar cuveni s-o spun eu, pentru că nici eu nu sunt mai breaz.

Vanessa zâmbi.

— Nu e cazul să faci asemenea comparaţii, afirmă ea cu tărie. N-ai voie să faci asta. Păcatele tale sunt acte de neglijenţă. Bei cam mult şi ţi-ai neglijat slujba. Eşti un tip curios, Nicky. Dar fondul e bun. Şi toate femeile pe care le întâlneşti îşi dau seama de asta. În plus eşti generos, nu eşti egoist şi nu storci banii nimănui. Şi urmă, cu o strâmbătură de dispreţ: Harcourt ar fi în stare să fure şi ultimul bănuţ din cutia unui cerşetor.

Bellamy îşi scoase o ţigară din tabacheră, o aprinse şi vorbi din nou, după ce trase câteva fumuri din ţigară:

— Te rog să-mi spui ceva, Vanessa. Şi te rog să nu mă dispreţuieşti pentru asta. Crezi că a existat ceva între sărmana Freda şi Harcourt?

Vanessa trase fumul adânc în piept, dându-l afară pe nări.

— Vrei să mă întrebi dacă Harcourt a avut cumva o „aventură” cu Freda?

Bellamy aprobă.

— Exact.

— Da, răspunse Vanessa, rece. Ştiam asta de mult. Şi am să-ţi răspund şi la a doua întrebare care-ţi stă pe buze. Erai pe punctul de a mă întreba cum s-ar putea ca o femeie atât de impresionantă, rece, distantă şi stăpânită ca Freda să aibă ceva de împărţit cu un ticălos murdar de cea mai josnică speţă ca ilustrul meu soţ Harcourt. Ei bine, am să-ţi răspund şi la întrebarea asta neformulată.

Bellamy trăgea înainte din ţigară.

— Acum câteva luni l-am dat afară pe Harcourt pentru că nu mai înţelegeam să-l împart cu gaşca lui de femei. Aşa că l-am dat afară. Nici nu i-a păsat măcar. Cred că nu-i în stare să ducă o viaţă decentă. Oricum, a plecat. N-am discutat asta cu prietenii mei pentru că nu era nimic de discutat. Ei bine... s-a aruncat asupra Fredei. Philip era teribil de ocupat cu munca lui atât de importanta şi stătea foarte puţin acasă, iar Freda era mai tot timpul singură. Harcourt obişnuia s-o viziteze, bea un ceai sau un cocteil şi-i cerşea înţelegerea. Nu-i chiar atât de tâmpit cum pare. Şi avea probabil ceva în el, care a atras-o pe Freda. Cum, necum, s-a îndrăgostit de el. Ştiu precis asta, pentru că m-am interesat îndeaproape. De fapt, nu voiam decât să-mi satisfac curiozitatea... asta era tot.

— Dumnezeule! exclamă Bellamy. Să vezi şi să nu crezi. Şi ai impresia că lua şi bani de la Freda?

Vanessa izbucni în râs.

— Dragul meu Nicky, nu fi atât de cumplit de copilăros. Harcourt ar fi în stare să fure banii din cutia milei, dacă nu l-ar vedea nimeni. Desigur că lua bani de la Freda. Cum crezi că ar mai fi putut trăi altfel?

Bellamy aruncă chiştocul ţigării fumate şi aprinse alta.

— E totuşi afurisit de oribilă toată afacerea asta, Vanessa. Asta-i situaţia. Am fost destul de buni prieteni cu toţii de când Ferdie Mott, Harcourt şi cu mine am început să lucrăm pentru Philip la „Biroul C”. Ştiam cu toţii, desigur, că nu te înţelegeai prea bine cu Harcourt, dar n-am crezut că lucrurile stau chiar atât de rău. După un timp de tăcere, continuă: Vanessa... tu eşti convinsă că Harcourt a omorât-o pe Freda. Sunt sigur de asta şi *simt* că asta-i părerea ta.

Vanessa se sculă brusc şi graţios, lăsând să i se vadă picioarele foarte frumoase.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Nicky, ce-i cu tine? Nu-i tot atât de clar ca lumina zilei? Şi, după ce îşi stinse ţigara în scrumiera de pe masă: Ascultă, Nicky. Analizează singur fiecare etapă din toată afacerea asta. Harcourt, prin nişte mijloace misterioase cunoscute numai de el, reuşeşte să devină amantul Fredei. O cunoşti foarte bine pe Freda. Era o femeie minunată. Ei bine... din motive pe care numai ea le putea cunoaşte – şi în ciuda faptului că Philip o adora – s-a îndrăgostit de Harcourt, de struna pe care cânta el la ora aceea... Ai fi îndemnat să crezi că asta ar fi putut să-l mulţumească deajuns? Uite că... nu. El n-avea nevoie de o femeie subţire ca Freda; îi mai trebuia şi o altă coardă la arcul său, marfa aia infectă, doamna Berington şi, pe deasupra, a mai avut şi obrăznicia s-o plătească cu banii Fredei, ba mai mult, să o aducă şi la serata Carolei, şi ăsta-i motivul pentru

care Freda n-a venit, pretextând o răceală. După ce Freda i-a spus că nu mai are bani pentru el, a părăsit-o şi în locul ei a venit cu creatura aia – Iris Berington – la serata Carolei... sfidându-ne pe toţi... Şi-apoi s-a întâmplat tot ce putea fi mai rău pentru el. Iris Berington i-a spus că s-a săturat de el. Că, fără bani, nu face două parale pentru ea. Aşa că, furios la culme, s-a întors la Freda. S-a întors înnebunit de furie, de ură şi de băutură – şi a omorât-o. E clar că el a ucis-o.

Bellamy aprobă din cap.

— Ai dreptate, Vanessa. Foarte multă dreptate. Nu, nu mai are niciun rost nici prietenia, nici echitatea sau orice altceva. În fond, o crimă rămâne tot o crimă.

— Şi ce ai de gând să faci, Nicky?

— Mâine am să mă duc la Scotland Yard şi am să-i spun lui Meynell toată povestea. La urma urmei a trebuit să-mi apăr şi eu pielea.

Vanessa dădu aprobator din cap.

— Desigur. E cel mai deştept lucru pe care-l poţi face. Dacă Harcourt are o posibilitate oarecare de apărare, lasă-l să încerce. Nu vreau să spun că a ucis-o pe Freda intenţionat, dar sunt extrem de mulţi criminali care nu se gândesc la aşa ceva şi, totuşi, la un moment dat o fac. Harcourt trebuie să-şi poarte de grijă singur. De ce trebuie să-ţi faci *tu* griji pentru *el?*

— Nu ştiu... Probabil pentru că mi s-a părut totdeauna că Harcourt arc ceva patetic în el.

— Exact, confirmă Vanessa amar. Blestematul ăsta de patos. Din cauza lui m-am măritat cu el. Şi eu am crezut că are patos. Şi cred că din acelaşi motiv s-a îndrăgostit şi Freda de el şi a mers până acolo încât să-i dea şi bani. Păcat că patosul lui n-a reuşit să-l

oprească de la crimă. Sărmana Freda! Ea nu era patetică nici cât negru sub unghie şi totuşi a fost strangulată, iar tu iei apărarea omului care a comis gestul ăsta cumplit numai pentru că e atât de patetic. Dumnezeule... ce oribili sunt oamenii ăştia patetici!

Bellamy se ridică în picioare.

— Mulţumesc din suflet, Vanessa. Te-ai purtat ca un adevărat prieten. Îi zâmbi ridicând dintr-o sprânceană. Şi îţi mulţumesc şi pentru ceai...

Vanessa se sculă şi ea zâmbitoare.

— Aşa că ai să te duci la Scotland Yard şi ai să le spui adevărul. Altfel, ai să devii tu patetic. Luându-i faţa în palme, îl trase în jos spre ea şi îl sărută pe gură.

— Voiam asta de mult... Mai ales că tu reprezinţi idealul meu de bărbat, în ciuda superficialităţii pe care-o îmbraci mereu, ca pe o haină. Acum pleacă, Nicky... trebuie să mă coafez.

— E-n regulă, doamnă.

La uşă, Bellamy se opri întorcându-se:

— Harcourt a fost un imbecil, nu? Ce idee! Să lase o femeie ca tine pentru una ca Iris Berington. Cred că-i nebun sadea!

Şi ieşi zâmbind.

Se făcuse cinci când Bellamy urcă scările clubului Malayan. Nu era nimeni. Blonda îi aruncă un zâmbet fugar din dosul barului.

— Ce mai face doamna Roque? îl întrebă ea răutăcios.

— Aş vrea un whisky dublu, cu sifon. Şi, de fapt, ce caută doamna Roque în toată afacerea asta?

— V-am urmărit noaptea trecută. Ştiam prea bine, din prima clipă, că Lancelot are s-o păţească dacă se leagă de tine. Şi ştia şi ea asta. Şi, în plus, nici nu-l

plăcea pe Lancelot. A fost grozav de încântată. Mi-am dat imediat seama după felul cum îi luceau ochii de plăcere.

— Nu înţeleg... dacă nu-l plăcea, de ce se învârtea pe-aici cu el? Cred că n-avea nicio obligaţie, nu? Blonda de la bar zâmbi.

— Lucrează pentru Ferdie Mott, patronul clubului Mott, atât ea cât şi doamna Berington îşi duc prietenii acolo iar domnul Mott le dă un mic comision.

— Înţeleg...

Îşi bău whiskyul, şi din cabina de telefon îl chemă pe Vanning la „Biroul C”. Iar când îl auzi pe Vanning la capătul firului, spuse:

— Îţi mulţumesc, Philip, pentru scrisoare şi pentru listă. Nu vreau să-ţi spun nimic despre Freda. Ştiu prea bine ce simţi. Singurul lucru pe care-l poţi face e să munceşti pe brânci ca să poţi uita cât de cât.

— Mulţumesc, Nicky.

— Am noutăţi pentru tine, Philip. M-am lămurit complet asupra cercetărilor şi vreau să te văd. S-ar putea în seara asta?

— E bine dacă ne întâlnim la şapte, la Berkeley Buttery?

— Splendid! Dar ascultă, Philip. Ai fost o dată cumplit lovit, crezi că mai poţi încasa încă o lovitură? Ce zici?

— N-ai nicio grijă, răspunse Vanning amar. După tot ce s-a întâmplat, pot să rezist la orice. Nimic nu mă mai poate atinge.

— Ai dreptate. Atunci, ne vedem la şapte.

Şi agăţă receptorul în furcă. Apoi se întoarse în bar şi comandă încă un whisky dublu.

Capitolul 11

MIERCURI

Un interviu prudent

Bellamy stătea în faţa focului în salonul apartamentului său trăgând, gânditor, dintr-o ţigară. Îl preocupa întâlnirea cu Vanning şi îşi dădea seama că va fi o încercare grea. Se gândea că viaţa trece repede, prea repede câteodată...

Se apucă să treacă în revistă tot ce se întâmplase, pas cu pas, din seara de luni, când Vanning îl însărcinase să cerceteze cazul scurgerilor de informaţii privind propaganda Angliei.

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră, gândindu-se, de data asta, la Fenella Roque. Prima sa părere despre această doamnă fermecătoare fusese corectă. Era, într-adevăr, una dintre femeile folosite de Ferdie Mott, prin care îşi asigura permanent clientela.

Începu să zâmbească la gândul că Fenella i-ar fi putut povesti lui Ferdie Mott tot ce se întâmplase în ultimele patruzeci şi opt de ore şi, implicit, despre jocul ce se desfuşurase la Lily Purcella. Bellamy zâmbi cu toată gura imaginându-şi cam ce-ar fi gândit Ferdie auzind că cele două sute de lire sterline pe care le lăsase, cu atâta grijă, să fie câştigâte de Harcourt luni seara la pocher trecuseră, cu aceeaşi grijă, în mâinile lui Bellamy.

Fenella i-ar putea spune totul despre vizita ei în apartamentul lui Harcourt, despre cercetările făcute de ea ca să găsească documentele legate de propagandă şi despre faptul că Bellamy nu terminase încă cu Harcourt şi că ea urma să i-l aducă plocon în seara asta la clubul Malayan, ca să fie preluat de Bellamy, care mai avea încă treabă cu el. După părerea lui Bellamy, Ferdie avea la ce se gândi.

La şapte fără un sfert, Bellamy îşi puse paltonul căptuşit cu blană şi pălăria neagră de fetru moale şi se îndreptă spre Berkeley. Era o noapte foarte rece, iar pe străzi o beznă ca păcura. Când şi când se iveau ici şi colo câte o slabă licărire de lanternă şi luminile slabe, camuflate ale maşinilor. O noapte înfricoşătoare, se gândi Bellamy.

Vanning stătea la o masă din colţ la Buttery. La prima vedere părea acelaşi Vanning din totdeauna. Abia după ce se apropie de masă observă Bellamy cutele adânci săpate pe faţa lui şi tensiunea din ochii obosiţi. După părerea lui Bellamy, Philip primise, într-adevăr, o lovitură foarte grea şi se întreba cum are să o primească şi pe următoarea.

— Bună, Nicky!

Vocea lui Philip era la fel de bine stăpânită ca întoteauna. Bellamy observă că degetele sale de la mâna dreaptă – degete scurte, de om activ – erau încleştate atât de tare încât oasele articulaţiilor luceau albe sub piele. Însemna că Vanning avea, într-adevăr, necazuri mari.

— Am să-ţi comunic câteva lucruri foarte importante, Philip, şi e mai bine să-ţi spun din capul locului că nu cunosc pe nimeni altcineva cu care să pot vorbi atât de direct, aşa cum pot s-o fac cu tine. Mi-ai spus că poţi rezista la orice. Ei bine, bătrâne, pe

Dumnezeul meu că ai la ce! Nu-i chiar aşa de uşor cum crezi.

Vanning zâmbi.

— Ţi-am spus încă la telefon că nu mă mai poate atinge aproape nimic. Am ajuns să nu mă mai pot gândi la nimic altceva decât la munca mea, încercând să uit, astfel, totul.

Bellamy îl aprobă tăcut.

— Sigur că da, Philip.

Şi Bellamy îşi aprinse o ţigară. Niciunul nu vorbi nimic până când chelnerul nu le aduse băuturile comandate de Bellamy. Apoi Vanning întrebă:

— Spuneai că ai ajuns la o concluzie, Nicky, în legătură cu scurgerile de informaţii.

Bellamy aprobă.

— Am foarte multe ideii în cap, Philip. Dar selecţionarea lor e mai grea. Trase adânc din ţigară, apoi suflă fumul încet. Cred că îţi dai seama, Philip, continuă el, că povestea asta cu scurgerile de informaţii ridică probleme foarte grele. Sunt înclinat să cred că, indiferent de rezultatele cercetărilor noastre, guvernul va dori ca toată afacerea să rămână strict secretă. N-ar fi prea plăcut dacă ar ajunge la urechile publicului larg.

Vanning aprobă.

— Foarte adevărat. Dar nu asta ne interesează pentru moment, ci descoperirea vinovatului.

— Am să vorbesc deschis cu tine, Philip. Am să încep cu noaptea în care a avut loc serata dată de Carola. Îţi aduci aminte, cred, de un lucru: mi-ai spus că urma să vină şi Freda şi că Harcourt – după un cocteil luat împreună – trebuia s-o conducă la serată. Ori ştii foarte bine că Freda nu era răcită. Altfel ţi-ar fi spus.

— Nu văd ce legătură...

Bellamy îl întrerupse ridicând mâna.

— Ştiu că nu vezi legătura. Dar ascultă. Adevărul e că Harcourt n-a condus-o pe Freda la serată. În locui ei a venit la Carola cu Iris Berington, iar Freda a rămas acasă. Harcourt a plecat înaintea mea cu Vanessa. Imediat după unsprezece am plecat şi eu; dar înainte de a ieşi pe uşă, m-a chemat Freda la telefon. Vorbea foarte ciudat. M-a rugat să-i spun Carolei că n-a putut veni din cauza unei răceli şi m-a rugat să mă duc imediat s-o văd, că avea ceva urgent. Totodată, mi-a spus să intru pe uşa de serviciu şi că uşa dinspre studioul tău ar fi deschisă. Bineînţeles, am fost surprins. Eram eu cam ameţit, dar îmi dădeam totuşi bine seama că nu era felul obişnuit de a vorbi al Fredei.

Vanning îl privea pe Bellamy cu ochii larg deschişi.

— Am luat o maşină şi m-am dus la voi, continuă Bellamy. Am intrat în apartamentul vostru şi, trecând prin studioul tău, am intrat în salon. Nici urmă de Freda. Am deschis uşa dinspre coridor şi am strigat-o, fără să primesc însă niciun răspuns. Apoi, am bătut la uşa dormitorului, care era întredeschisă şi mi-am băgat capul înăuntru, şi atunci am văzut-o întinsă pe pat, moartă. Îţi poţi da seama cam ce am simţit în momentul acela.

Mi-a atras îndată atenţia faptul că o ţigara ardea încă în scrumiera de pe masă. Era o ţigară ETAT MAROC, una dintre ţigările pe care le fumează Harcourt. Era limpede că fusese de puţin timp acolo şi părerea mea e că în acel moment nu plecase încă din apartamentul vostru.

— Dumnezeule! exclamă Vanning.

Trăgând nepăsător din ţigară, Bellamy se felicita în

sinea sa că putea spune minciuni cu atâta uşurinţă.

— După părerea mea, continuă el, cred că ajunsese la voi imediat după ce mi-a telefonat Freda. Bineînţeles, nu putea şti că eram în drum spre locuinţa voastră, iar ea, fiind speriată, nu i-a spus nimic. Probabil că se bucura ştiind că sunt pe drum spre ea. Harcourt a omorât-o cu puţin timp înainte de sosirea mea şi probabil că, în timp ce eu eram în dormitor, el se găsea în salonaşul din faţă şi s-a strecurat afară din casă în vreme ce eu încercam să-mi vin în fire.

Vanning nu spunea nimic. Privea fix, în jos, la masă.

Bellamy continuă pe un ton egal.

— Am descoperit câteva lucruri interesante. Şi anume: că ducându-se să ia cocteiul cu Freda, Harcourt se aştepta să obţină ceva bani de la ea. Şi el credea asta pentru că – şi te rog să te ţii tare, Philip – ea îi dădea de mai multă vreme bani. Ştiu asta de la Iris Berington care era la curent cu asta. Ştiu, de asemenea, tot de la Iris, că Freda l-a refuzat. Şi tot ea mi-a spus că Harcourt era făcut foc pe ea şi după părerea lui Iris Berington, după ce a plecat de la Carola, s-a dus direct la Freda, s-a certat cu ea şi a ucis-o... Teoria asta e sprijinită de faptul că Harcourt n-are niciun alibi. Pretinde că a rătăcit pe străzi în noapte, şi te întreb pe tine dacă ţi-l poţi imagina pe Harcourt plimbându-se aiurea prin ploaie.

— Dumnezeule! ripostă Vanning. Dar e ridicol, e...

Bellamy îl întrerupse din nou:

— Asta nu-i nimic; să vezi ce urmează. Îşi stinse ţigara în scrumieră şi continuă. Vezi tu, Philip, noi bărbaţii suntem teribil de egoişti. Rareori ne dăm seama de ceva chiar şi atunci când totul se petrece

sub nasul nostru. Ştii foarte bine cât ai fost de legat tot timpul de „Biroul C”. Ai muncit ca un negru, ca un sclav pe o plantaţie timp de douăsprezece-cincisprezece ore pe zi. Poate că nu ţi-ai dat seama în timpul ăsta că o neglijai pe Freda.

— Ce dracu vrei să spui cu asta, Nicky? întrebă Vanning.

Bellamy îi răspunse trist:

— Freda a fost amanta lui Harcourt. Vanessa bănuia asta în ultima vreme şi a căutat să se convingă. Nu mai există niciun fel de dubiu. Mi-a spus chiar ea azi după-amiază că e un fapt cert. Freda s-a plictisit de el, sau poate că a aflat de legătura lui... cu Iris Berington. Cred, că de aici a pornit totul.

Umerii lui Vanning se prăbuşiră brusc, ca sub povara unei greutăţi uriaşe ce i-ar fi căzut pe neaşteptate în spate.

— Dumnezeule, Nicky! E prea cumplit. Nu pot să cred una ca asta.

— Îmi pare rău, Philip, dar încă nu s-a terminat. Sunt alte lucruri şi mai rele.

— Imposibil! Cum poţi să-mi spui că poate exista ceva mai rău decât asta?! Nu fi nebun!

— Ascultă, Philip. După câte ştiu eu, nu eşti prea bogat şi nici venitul lui Freda, deşi substanţial, nu era prea mare.

Vanning îi aprobă dând din cap.

— Mi-am pus întrebarea de unde avea Harcourt atâţia bani. Şi cred că a avut o groază de bani. Această Beringtone este una dintre femeile interesate de cea mai joasă speţă. Un bărbat trebuie să aibă foarte mulţi bani ca să-şi poată permite să se-nvârtească tot timpul cu Iris Berington.

Vanning interveni întrebându-l:

— Unde vrei să ajungi, Nicky? Şi-apoi, continuă el, nu cred că Freda i-a dat bani lui Harcourt. Pot să te asigur. N-a avut niciodată mai mulţi bani ca de obicei. Şi de unde ar fi putut să-i aibă? Cum ar fi putut să facă rost de toţi banii pe care-i azvârlea la tot pasul, pe geam, Harcourt?

— Exact, aprobă Bellamy. Şi acum gândeşte-te puţin, Philip. De unde ar fi putut face rost de atâţia bani Freda şi Harcourt? Gândeşte-te bine, Philip.

Vanning strânse cu putere pumnii şi, desfăcând bine degetele, le încleştă de braţele scaunului.

— Dumnezeule-Doamne! Nu vrei spui că...?

— Da da. *Cred că e vorba de necazurile tale cu materialele de propagandă furate*. Freda, care ştia perfect de bine ce făceai şi care avea acces la toate hârtiile tale când lucrai acasă, îi dădea marfa lui Harcourt, care o vindea apoi mai departe. Nu-ţi dai seama de toată schema? Nu-ţi dai seama cât de bine se potriveşte? Totul devine clar, dacă ai câteva elemente necesare ca să poţi reconstitui întreg tabloul.

Bellamy îşi mai aprinse o ţigară.

— Întreaga afacere, e foarte simplă, dacă o priveşti din punctul ăsta de vedere.

Vanning îl privi ridicându-şi capul.

— Da, e o afacere teribilă, Nicky. Dar, pe Dumnezeul meu, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât am impresia că ai dreptate...

— Exact. Abia când începi să-ţi reaminteşti micile întâmplări cărora nu le-ai dat nicio importanţă izbuteşti să reconstitui mai bine ansamblul. Şi dând din umeri, continuă: Ascultă, Philip, tu trebuie să-ţi vezi de munca ta şi eu de treburile mele. Mi-ai dat însărcinarea asta, şi pentru prima dată în viaţa mea

sunt hotărât s-o duc până la capăt. Desigur că suntem amândoi porniţi împotriva lui Harcourt... Dar nu e bine să fim brutali cu el. Trebuie să fim deştepţi.

— De ce?

— Mobilul e foarte clar. Fii sigur că Harcourt va fi spânzurat pentru uciderea Fredei şi asta-i foarte bine. Iar când au să-l spânzure, o să-şi plătească nota pentru Freda. Dar trebuie să mai descoperim ceva. Trebuie să aflăm cui vindea materialul de propagandă şi nu cred că e prea greu să aflăm.

— Simt nevoia să beau ceva, îl întrerupse Vanning,

Bellamy aşteptă să plece chelnerul, care le aduse un alt rând de băutură. Vanning îşi dădu whiskyul dublu peste cap.

— E-n regulă, Nicky. Continuă. Cum crezi că trebuie să procedăm?

— Iată cum. Cred că dacă am putea strânge şurubul, Harcourt ar vorbi. Se află exact în starea de disperare care să-l facă să vorbească. E speriat, deprimat şi lefter. Nu mai are un chior.

— Deci s-a curăţat şi el, în sfârşit... Ei bine, sunt fericit şi sper să treacă prin toate chinurile iadului.

Bellamy îl aprobă.

— Înţeleg foarte bine ce simţi, Philip, şi sunt de acord cu tine. Cred că dacă Harcourt ar fi avut bani, ar fi şters-o de mult. Şi pentru că asta nu-mi convenea deloc, am corectat puţin soarta.

Vanning ridică mirat din sprâncene.

— Harcourt a câştigat câteva sute de lire luni seara la o partidă de pocher la Ferdie Mott. La ora aceea ştia foarte bine că Iris Berington are să-l părăsească şi văzându-l cu două sute de lire în buzunar, m-am gândit că ar putea s-o şteargă. Aşa că l-am antrenat într-o partidă de „şmen” şi am avut grijă să piardă

tot, afară de cele douăzeci de lire pe care i le-am împrumutat după terminarea jocului.

Vanning îl privi zâmbind din colţul gurii pe Bellamy.

— Te-ai dat pe brazdă, Nicky. Se pare că pui tot sufletul în afacerea astă.

— Te cred. Fie vorba între noi, n-am pierdut toate speranţele cu Carola. Continui să cred că mai are încă o slăbiciune pentru mine. Oricum, am să încerc. Şi am să încep prin a-l aduce pe Harcourt acolo unde vreau eu.

— Îţi doresc noroc, Nicky. Dar încă nu mi-ai spus ce-ai plănuit să faci.

— E simplu. Vreau să mă răfuiesc cu Harcourt şi chiar în noaptea asta. Nu văd de ce am tărăgăna lucrurile. În orice caz, propun să mergem mâine dimineaţă la Scotland Yard şi să le povestim tot ce s-a întâmplat luni noaptea. Le-am spus la început o poveste idioată şi apoi o alta care era pe jumătate adevărată. Mâine vreau să le spun adevărul gol-goluţ, de la A la Z. Dar cred că o să-l aranjăm pe Harcourt chiar în noaptea asta. Cred că e suficient de „copt” ca să vorbească. În fond, ştie foarte bine că are o crimă pe conştiinţă şi se simte vinovat şi de trădare, obligând-o pe Freda să-l ajute la furatul documentelor de propagandă. Am întâlnire cu el în seara asta la nouă la clubul Malayan, care-i la doi paşi de aici. Cred că o să-l găsesc deja beat şi am să-l mai ajut şi eu un pic. O să fie blând ca un mieluşel şi propun să-l aduc plocon la tine acasă pe la ora zece ca să-l putem lua la întrebări. O să-i spunem exact ce credem şi tot ce ştim.

— Da... pare o idee bună, Nicky.

— Îl cunoşti pe Harcourt, Philip. Când e strâns cu uşa începe să mintă şi cu cât are să mintă mai mult,

cu atât are să se înfunde mai rău. Fac prinsoare cu tine pe orice că o să reconstituim toate piesele care ne lipsesc din poveştile lui. Va trebui să le inventeze pe loc şi nu cred că o să reuşească prea bine. Apoi, după ce îşi va fi spus povestea lui, îi spunem noi ce ştim. Totul e să-l facem să recunoască că a omorât-o pe Freda şi, dându-l apoi pe mâna poliţiei, nu se va face niciun fel de publicitate în legătură cu materialele de propagandă furate. Dacă are să fie spânzurat pentru omor, nu mai interesează pe nimeni cealaltă latura a acestei afaceri, cu excepţia noastră, care trebuie să descoperim unde-şi vindea marfa şi cum o trecea pe continent. Poate că lucra cu cineva care trecea materialul prin Olanda sau Belgia.

Vanning îl aprobă.

— Cred că ideea ta e bună Nicky. Dar mai vreau şi eu ceva în plus. Desigur că vreau să ne răfuim cu Harcourt şi nu văd de ce n-am face-o chiar în seara asta. E un moment la fel de prielnic ca oricare altul. Dar, cum ţi-am spus, vreau şi eu ceva... Ezită un moment.

— Dă-i drumul, Philip, îl încurajă Bellamy.

Vanning continuă trecându-şi palma peste frunte:

— Cred că în legătură cu Freda. Vreau să ştiu unde am greşit faţă de ea şi cum a fost posibil ca o femeie excepţională ca Freda să se îndrăgostească de o jigodie ca el. N-o să am niciodată linişte până nu aflu despre ce e vorba. Mă înţelegi, Nicky, nu?

— Desigur că înţeleg, Philip. Desigur. Şi ce vrei să faci?

— Îl aduci, aşa cum ai propus tu, la ora zece la mine, şi apoi mă laşi singur cu el timp de o oră, ca să-i pot vorbi. N-am să-i fac nimic. Nici nu-l mai pot urî măcar. Şi nici n-am să suflu o vorbă despre afacerea

cu propaganda până la întoarcerea ta.

— Foarte bine. Aşa vom face.

— Tu te întorci la unsprezece şi până la ora aceea voi scoate de la el adevărul în legătură cu Freda. Am să ştiu tot ce vreau să ştiu. Apoi îl strângem cu uşa ca să aflăm restul despre vânzarea informaţiilor.

Bellamy îşi termină de băut paharul.

— Foarte bine, Philip. Aşa să fie. Am să-l aduc la tine pe la ora zece.

Vanning se ridică.

— Ai procedat foarte bine, Nicky. Am avut dreptate când ţi-am dat însărcinarea asta. Ştiam ce poţi când vrei. Ei bine... ne vedem mai târziu. La revedere, Nicky... Şi ieşi încet pe uşă.

Bellamy privi în urma lui şi oftă. Apoi mai comandă un whisky cu sifon.

Ieşind afară din restaurant, Vanning se opri o clipă pe loc mirat şi încurcat. Apoi porni în jos pe Piccadilly. Puţin mai departe opri primul taxi ivit în cale şi-i dădu şoferului adresa lui de acasă.

Stătea în maşină cu capul plecat, şi mâinile încleştate cu coatele pe genunchi, într-o intensă concentrare, încercând cu mare efort să-şi adune gândurile.

Coborî în faţa blocurilor Hyde Apartments, urcă cu ascensorul şi intră în apartamentul său.

Acolo, îl găsi pe şeful Secţiei speciale, Harbell, aşezat în faţa focului şi fumându-şi pipa. Era un bărbat înalt şi slab, cu păr grizonat, şi purta ochelari cu ramă de baga. Părea orice altceva, dar câtuşi de puţin şeful Secţiei speciale. Îi zâmbi amabil lui Vanning.

— Ei bine, Vanning, cum a fost?

Vanning îşi scoase obosit paltonul, îl aruncă neglijent pe un scaun şi se îndreptă spre bufet. Prepară două whiskyuri cu sifon şi le aduse îndărăt în faţa focului. Dându-i un pahar lui Harbell, se aşeză cu un suspin de sfârşeală. Harbell sorbi din pahar, apoi, punând paharul pe poliţa căminului, întrebă:

— Şi ce spunea escrocul nostru? Pariez că ai ieşit bine din încurcătură.

Vanning se ridică nervos şi începu să se plimbe în lung şi-n lat prin cameră.

— Mă întrebi dacă a scos-o la capăt? Dumnezeule! Şi încă cum! Şi oprindu-se brusc în faţa lui Harbell, continuă: Ascultă, Harbell. L-am subestimat pe Bellamy. Nu-l credeam deştept. Ei bine, îmi cer scuze. E atât de deştept încât frizează aproape geniul. Şi am să-ţi spun un lucru care are să te surprindă.

— Nimic nu mă miră, răspunse Harbell.

— Ba da, de data asta te vei mira, afirmă Vanning întunecat. Nu cred că Bellamy a omorât-o pe Freda.

— Ce? exclamă Harbell.

— Ascultă, continuă Vanning, o anumită parte din povestea pe care mi-a spus-o în seara asta e adevărată. Şi trebuie să fie adevărată, de vreme ce el afirmă că are dovezi şi nu-i atât de nebun încât să facă astfel de afirmaţii gratuite.

Harbell aprobă din cap din nou şi luă paharul în mână.

— Înţeleg, spuse gânditor. Şi pe cine bănuieşte?

— Bellamy afirmă că-i isprava lui March, şi înclin să cred că are dreptate. Şi, în ceea ce mă priveşte, de obicei nu prea mă grăbesc să trag concluzii greşite. Mi-am închipuit din primul moment că, relativ la furturile materialelor de propagandă, Bellamy va încerca să arunce vina fie pe Ferdinand Mott, fie pe

Harcourt March, pentru că ar fi fost cea mai bună soluţie ca să-l scoată din încurcătură.

— Asta a fost şi părerea mea, aprobă, dând din cap, Harbell.

— Nu-nţelegi, Harbell? continuă Vanning. Nu-nţelegi unde vrea să ajungă? Ştie că are nişte probe de mâna-ntâi prin care-l poate acuza pe March de crimă. El afirmă sus şi tare că March a omorât-o pe sărmana mea Freda. Înţelegi ce urmăreşte?...

Harbell zâmbi.

— E foarte clar. O să ne spună că March e autorul furturilor materialelor de propagandă. Are să lege cele două fapte una de alta. Şi, mai mult ca sigur, împrejurările vor fi sută la sută în favoarea lui. Doamna Vanning nu ne mai poate spune nimic. Cât despre March... ei bine... dacă Bellamy poate să-i pună în spinare asasinarea Fredei, va mai crede cineva în spusele lui March, indiferent ce argument ar aduce el? Totul e, într-adevăr, foarte bine gândit, dar asta nu-l va ajuta cu nimic.

— Exact, aprobă Vanning şi începu din nou să se plimbe prin cameră. Ştii că azi am primit o serie de lovituri teribile şi nu-mi vine uşor să vorbesc despre asta. Dar tu trebuie să cunoşti adevărul, Harbell. Nevasta lui March, Vanessa – care este într-adevăr o femeie excepţională – i-a spus azi lui Bellamy că exista ceva între porcul ăla de March şi Freda. Că era, de fapt, amantul ei. Ei bine, privind retrospectiv, îmi dau seama că Freda putea fi într-o oarecare măsură, atrasă de March. A încercat mereu să mi-l bage pe gât căutând să mă convingă că trebuie să-l reprimesc în serviciul meu, că trebuie să-i mai dau o şansă. Şi, mai mult, se învârtea toată ziua pe la noi acasă. Ştii foarte bine cum merg lucrurile, Harbell... Chiar de la

izbucnirea războiului ăsta blestemat şi chiar mai înainte, am cam neglijat-o pe Freda. Munca mea îmi răpea tot timpul, dar, desigur, nu m-am gândit că lucrurile au să ajungă până acolo. Ei bine, se pare că, totuşi, Vanessa March şi-a dat seama despre ce e vorba şi a făcut şi ea nişte cercetări pe cont propriu, convingându-se că totul e adevărat şi spunându-i apoi şi lui Bellamy. Ei bine... el a mai descoperit – prin intermediul lui Iris Berington, amanta lui March – că March aştepta să primească nişte bani de la soţia mea în noaptea când a avut loc petrecerea de la Everard. Dar ea l-a refuzat şi March s-a înfuriat.

Harbell aprobă din cap.

— Încep să înţeleg.

— Nu vezi cât de bine se potrivesc toate? continuă Vanning. Freda s-a certat cu March şi nu s-a mai dus la petrecere. Dar trebuia să găsească o scuză, aşa că, chemându-l pe Bellamy la telefon înainte de a pleca de la domnişoara Everard, l-a rugat să-i spună Carolei Everard că este răcită. Dar nu ăsta a fost motivul principal pentru care l-a sunat pe Bellamy ci faptul că trebuia să-l vadă imediat. Acum poţi să ghiceşti de ce... Sărmana Freda era speriată de moarte şi avea impresia că March se va întoarce şi nu dorea să fie în ruptul capului singură cu el. Voia să aibă pe cineva lângă ea şi i s-a părut că omul cel mai potrivit e Bellamy. Nenorocirea a făcut ca el să sosească prea târziu. Mi-a spus în seara asta că a găsit-o moartă şi că una din ţigările lui March mai ardea încă în scrumieră. Bellamy are impresia că în momentul acela March se mai găsea încă ascuns în apartament, într-o altă cameră, de unde a putut foarte uşor să se strecoare afară. Dacă Bellamy îşi poate dovedi teoriile, s-ar putea să aibă dreptate, în ceea ce-l

priveşte pe March. Oricum, nu-l văd pe Bellamy omorând pe cineva. Nu e genul de om care să facă aşa ceva. Dar March, da.

— Ştie cumva Bellamy ce spune March că făcea în acele momente critice? întrebă Harbell.

— Ăsta-i principalul punct nevralgic. March n-are niciun fel de alibi. Pretinde că a bătut străzile în neştire, ceea ce e, evident, total lipsit de sens.

— Ei bine, iată motivul pe care-l caută Meynell, răspunse Harbell zâmbind din nou. Meynell n-are să fie încântat când are să-şi dea seama că m-am folosit, într-o oarecare măsură, de el. E cam neplăcut pentru un ofiţer de poliţie însărcinat cu cercetarea unui asasinat să-i cadă pe cap Serviciul special şi să tragă sforile în spatele lui. Dar n-am avut ce face şi Meynell o să fie foarte surprins când are să afle că Bellamy nu e, de fapt, criminalul.

Începu să-şi umple din nou pipa.

— E extrem de neplăcut pentru tine, Vanning, dar *ăsta e motivul.* Dacă ceea ce spune Bellamy şi doamna March e adevărat, se pare că avem de-a face cu eterna poveste veche de când lumea.

— E foarte trist, confirmă Vanning cu amărăciune, dar mi-e tare teamă că-i adevărul.

— Iar prietenul nostru Bellamy trage toate foloasele din treaba asta, continuă Harbell.

Vanning zâmbi cinic.

— Întreaga situaţie a fost parcă special creată pentru el. Mai mult, a avut neobrăzarea să insinueze în seara asta că March obţinea informaţiile privind propaganda de la Freda, care cunoştea, probabil, schemele de propagandă la care lucram eu. E afurisit de deştept!

— Într-adevăr, e foarte deştept, dar asta nu trebuie

să te îngrijoreze. *Ştiu precis că* Bellamy e omul căutat de noi în afacerea cu propaganda.

Vanning se duse la bufet şi îşi luă o ţigară.

— Totuşi, nu înţeleg ce urmăreşte. Fii atent, Harbell, are un tupeu fenomenal. I se pare că are dovezi atât de zdrobitoare împotriva lui March încât mi-a propus să-l aducă la mine în noaptea asta, ca să ne răfuim.

Harbell ridică întrebător din sprâncene.

— Are tupeu, nu glumă, nu? Şi după o pauză, adăugă încet: Nu te tulbura prea rău, Vanning, de ceea ce vreau să-ţi spun, dar trebuie să ne facem datoria. Ţi-am mai spus că *ştiu precis* că Bellamy e cel care a vândut informaţiile privitoare la propagandă, dar nu sunt sigur de unde le-a obţinut...

Vanning se uită la el cu gura căscată de mirare.

— Dumnezeule! Harbell, nu crezt cumva că...

Harbell dădu din umeri.

— Nu cred nimic. Vreau fapte. Nu-ţi dai seama, Vanning... dacă doamna Vanning a fost persoana care i-a furnizat informaţiile privitoare la propagandă lui Bellamy, lucrul cel mai bun pe care-l putea face, ştiind că March e amantul ei, era să declare că i-a dat materialul lui March. Oricum, cine ar putea să-l creadă pe March?

Vanning dădu trist din cap.

— Nu ştiu ce să mai cred. Curând n-am să mai pot gândi deloc.

Harbell îl încurajă:

— Nu fi îngrijorat. Hai să procedăm aşa cum vrea Bellamy. I-am spus lui Sir Eustace că dacă o să-i dăm destulă frânghie, Bellamy are să se spânzure singur. Ei bine, să-i dăm destulă frânghie ca să se spânzure. Răfuieşte-te cu March, aşa cum ţine atât de mult

Bellamy. În fond, continuă Harbell cu un zâmbet cinic, are să te intereseze foarte mult să afli ce are March de spus, iar Bellamy va trebui să fie al naibii de deştept ca să se menţină pe poziţie.

— Ai dreptate. Dar Bellamy este într-adevăr foarte deştept, aprobă Vanning.

— Nu fi îngrijorat, Vanning, zâmbi Harbell, am atuul la mână şi am să-l joc în momentul potrivit. Se uită la ceas. Trebuie s-o şterg. Aş fi vrut să pot fi şi eu de faţă la întrevederea ta cu March şi Bellamy în noaptea asta. Se anunţă foarte interesantă. Oricum, indiferent de rezultat, te rog să mă informezi la timp. Incidental, continuă inspectorul-şef, am să vorbesc mâine dimineaţă cu Meynell şi am să-i prezint toate aspectele noi ale problemei, rugându-l să amâne cercetările pentru câteva zile. Nu vreau să ne încurce socotelile tocmai acum. Putem pune mâna oricând pe March.

Harbell se îndreptă cu mâna întinsă spre Vanning.

— Nu le pune toate prea mult la inimă. Puţini oameni s-au aflat într-o situaţie atât de grea ca tine, dar ştiu că timpul vindecă totul şi că există totdeauna un mâine.

Strângându-şi mâinile, Vanning adăugă:

— Aş vrea să pot gândi şi eu la fel, dar am impresia că toate orele mele de mâine vor fi încărcate cu amintirea zilelor de ieri; că am să-mi petrec tot restul zilelor blestemându-mă că n-am avut mai multă grijă de Freda. Oftă şi îşi îndreptă umerii. Am să-ţi comunic ce s-a întâmplat în noaptea asta, Harbell. Bellamy nu poate continua să mintă şi să facă planuri la infinit.

— Fac prinsoare că nu, întări Harbell. I s-a dat destulă frânghie şi a cam început să se strângă nodul. La revedere, Vanning.

Şi ieşi din casă.

Bellamy stătea în faţa ruletei automate din barul lui Sydney, de pe Conduit Street. Băgă un şiling, trase de manetă şi pierdu.

— Poate mă credeţi sau nu, domnule Bellamy, spuse Sydney preparând un whisky cu sifon, dar viaţa e exact ca maşinile astea blestemate. Pur şi simplu nu poţi câştiga niciodată. De fapt, am spus-o întotdeauna.

— Spune-mi Sydney, întrebă Bellamy, de ce începi totdeauna fiecare frază cu „poate mă credeţi sau nu”?

— Păi... e, evident, domnule Bellamy. Pentru că puteţi.

— Ce dracu vrei să spui cu asta, Sydney: „pentru că puteţi”?

— Că puteţi să credeţi sau nu, răspunse Sydney cu un ton foarte serios.

Bellamy zâmbi.

— Înţeleg. Nu mi-am dat seama că raţionamentul tău e atât de grozav. Şi de ce e viaţa la fel ca una dintre maşinile astea, Sydney?

— Ei bine, domnule Bellamy... răspunse barmanul, ceea ce am spus totdeauna, credeţi-mă sau nu, e evident. Joci pe roşu şi iese negru. Joci pe negru şi iese roşu. Nu ştii niciodată pe ce picior dansezi, nu?

— Rareori, întări Bellamy.

— Viaţa, continuă Sydney frecând tejgheaua barului, e ca un pachet de cărţi de joc. De fiecare dată când crezi că ai asul, descoperi că nu-l ai.

Îşi sprijini capul într-o mână uitându-se trist la Bellamy.

— Am avut şi eu tragediile mele, domnule Bellamy,

continuă el. Anul trecut umblam după o fustă care lucra pe-aici pe aproape ca manechin la o casă de mode. Dac-aş fi poet, aş putea s-o descriu. Avea fata asta mai multe forme potrivite aşezate la locul potrivit decât îşi poate imagina cineva. Poza pentru modele mai plinuţe, dar asta nu însemna că n-avea forme. Vreau să spun, mă credeţi sau nu, că avea şi calitate şi cantitate şi pentru mine, cum sunt cam slăbănog, însemna foarte mult. Era aproape acum un an, continuă el, şi-am făcut imposibilul ca să pun mâna pe ea. Mi-am făcut freza în diferite feluri şi câte altele. Poate mă credeţi sau nu, dar am muncit într-adevăr pe brânci, încercând să pun mâna pe ea.

— Şi ai reuşit»? întrebă Bellamy.

— Nu. Niciodată. Lucram niţel la curse, pe vremea aia şi era cum nu se poate mai rău. Fiecare cal pe care-l jucam mergea ca ceasul şi câştiga. Bani câştigam, dar nu câştigam fata... Într-o noapte m-am dus la un club de pe-aici pe-aproape, mi-am încercat norocul la „faro” şi am pierdut şi ultimul sfanţ din buzunar. M-am gândit la zicala care spune că dacă ai ghinion la cărţi, ai noroc în dragoste, aşa că m-am repezit la ea acasă ca un câine de vânătoare în goană după pradă. Eram disperat. Mi-am spus că, acum ori niciodată era momentul să pun mâna pe ea... Am sunat şi gazda mi-a deschis uşa. Am trecut glonţ pe lângă ea şi m-am repezit sus în camera ei ca la cel mai lăudat pom din lume...

— Şi tot nu te-a plăcut, Sydney?

Sydney dădu negativ din cap...

— N-a fost numai atât. Era în pat cu un tip de la Garda călare. Tipul ar fi putut să mă cotonogească, credeţi-mă... Ei, ce mai ziceţi? Nu-i aşa cum vă spuneam?

Bellamy băgă un şiling în maşină, jucă pe roşu şi trase de manetă. Ieşi roşu şi mărunţişul se rostogoli în cupa de jos.

Sydney exclamă:

— Aţi văzut? Mă credeţi, sau nu, dar nu-i exact cum vă spuneam eu?

Capitolul 12

MIERCURI

Gradul trei îndulcit

Bellamy intră în clubul Malayan la nouă fără un sfert. Era îmbrăcat în haine de seară şi arăta imaculat şi fericit.

Fenella Roque bea aşezată la bar un Martini dublu cu o cireaşă. Într-un colţ Harcourt March juca, legănându-se pe picioare, la una dintre maşini.

Bellamy îşi agaţă pălăria într-un cui şi se duse la bar. Fenella întoarse capul şi îi zâmbi.

— Aş vrea să-ţi fac cinste cu ceva, Nicky.

Bellamy îi zâmbi şi el, iar ea se gândi că e un bărbat foarte plăcut... foarte prietenos. Îşi dădea seama că asta e ceva aparent şi că în fond e foarte periculos, sau distrat, sau foarte deştept. Nu-şi dădea seama exact. Dar îi plăcea să stea de vorbă, prieteneşte, cu el. Fenella făcea, în felul ei, cercetări şi experienţe în privinţa bărbaţilor şi gândea că a fi în termeni amicali cu Bellamy e ca şi când ai fi prieten cu un pui de tigru. Îţi place să-l priveşti şi să te joci cu el şi, în acelaşi timp, trăieşti senzaţia minunată a riscului, ştiind că poate să se înfurie oricând, să te sfâşie cu ghearele ca bricele sau să te muşte cu dinţii lui ca pumnalele.

— Mulţumesc, Fenella aş bea un Martini, unul mare, răspunse Bellamy.

După ce comandă băutura, Fenella îi spuse încet:

— Ei bine... m-am ţinut de cuvânt, Nicky. Uite-l, te aşteaptă în colţ, deşi nu ştie că te aşteaptă pe tine. El credea că o să mergem la Priory. Va trebui să-l trezeşti.

— Mulţumesc, draga mea. Am să-l trezesc la momentul potrivit.

Bellamy începu să-şi bea cocteilul. Fenella îl întrebă cu respiraţia aproape sacadată, ca şi când s-ar fi temut de ceva:

— Ce ai de gând să faci cu nenorocitul ăsta, Nicky? E într-o stare cumplită. Se teme şi de umbra lui. I-ai băgat frica în oase. E atât de amărât, săracul...

— Să nu-mi spui că ai devenit maternă, Fenella, zâmbi Bellamy.

— Deloc, ripostă ea cu asprime. Nu e meseria mea să fiu maternă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dar cred că e o ruşine să-ţi baţi joc de amărâtul ăsta care-i suspectat de ceva...

Bellamy îi atinse uşor braţul cu mână iar Fenella se întoarse brusc, privindu-l insistent. Ochii lui erau reci ca gheaţa. Fenella se cutremură şi i se făcu deodată frică.

— Dragă Fenella, vorbi liniştit Bellamy, atâtea femei şi-au ruinat cariera numai pentru că au fost curioase sau pentru că s-au grăbit să tragă concluzii, sau pentru că au încercat să protejeze oameni ca Harcourt de consecinţele fireşti ale faptelor lor. Vreau să-ţi dau un sfat... vezi-ţi de treabă şi nu-ţi mai pune întrebări; e mult mai sigur.

Fenella dădu din umeri nepăsătoare şi răspunse cu zâmbet timid:

— Poate că ai dreptate, Nicky. Retrag tot ce-am spus.

Apoi îşi termină de băut paharul. Bellamy comandă încă două Martini, zâmbindu-i amabil.

— E-n regulă, Fenella. Fii o fetiţă inteligentă şi – după o pauză în care îşi aprinse o ţigară – şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca să joci dublu, să serveşti la doi stăpâni. Nu duce decât la prăpastie.

Fenella îl privi cu un aer ciudat.

— Ce vrei să spui cu asta, Nicky?

— Lucrezi pentru Ferdie Mott învârtindu-te pe ici, colo şi pescuind oameni dubioşi care vor să joace şi pe care-i duci la clubul lui Mott încasându-ţi, bineînţeles, comisionul. Într-un fel, totul e în regulă. E meseria ta şi dacă îţi place sau dacă nu poţi face altceva, nu ţi se poate reproşa prea mult. Trase adânc un fum de ţigară şi-i dădu drumul foarte încet. Dar dacă ai să începi să simpatizezi cu indivizi ca Harcourt, ai să cazi. Şi Bellamy, continuă cu aceeaşi voce egală: înţelegerea devine un lucru rău când e acordată tipului de om nepotrivit. Poate să te pună în situaţii foarte neplăcute... Aşa că... renunţă Fenella.

— Cred că ai dreptate, renunţ.

— Nu-s încredinţat, ripostă încă zâmbitor Bellamy. Să continui să faci cum te taie capul. Noapte bună, draga mea.

Se întoarse brusc, se îndreptă spre celălalt capăt al barului şi se adresă blondei de la bar:

— Ascultă, frumoasa mea blondă. Dă-mi un whisky cu sifon şi un pahar de sifon, cu câteva picaturi de angostura, le iau acum. Iar în timp ce am să stau de vorbă cu domnul March, fă-mi un amestec tare într-o sticlă de-un sfert, pe care s-o iau cu mine: o treime whisky, o treime rachiu şi o treime gin.

La care fata exclamă:

— Doamne! Ce amestec! Ai de gând să-i cureţi

toată căptuşeala stomacului? Apoi puse prima comandă pe tejghea, adăugând: Am să prepar şi restul şi oricine are să bea din el poate primi condoleanţe din partea mea.

Bellamy se îndepărtă cu cele două pahare în mână. Trecând pe lângă Fenella prinse din zbor o undă din parfumul ei şi privind la imaginea ei reflectată în oglinda barului, văzu că era foarte palidă şi crispată.

Ajunse în colţul unde March continua să joace la maşinile automate.

— Ţi-am adus un pahar de sifon cu angostura, Harcourt. Stai jos, bea-l şi ascultă-mă.

— Cu cine-ţi închipui că vorbeşti. Nicky? se răsti March. Aş vrea să înţelegi că...

— Stai jos şi taci din gură, ripostă Bellamy. Dacă îţi ţii gura şi-ţi destupi bine urechile, s-ar putea să te împiedic să te legeni la capătul unei funii în cel mult două luni. Am spus s-ar putea... Situaţia în care te afli acum, Harcourt, nu permite niciun fel de teatru ieftin. March se aşează la o masă. Bellamy observă că îi tremurau mâinile. Aşează paharul de sifon cu angostura în faţa lui March.

— Bea. Bea-l, tot şi ascultă-mă.

March luă paharul şi-l dădu peste cap.

Bellamy îşi stinse ţigara şi aprinse imediat alta. Îşi bău paharul de whisky cu sifon şi îl aşează încet pe masă. Apoi se adresă lui March.

— Dacă mă asculţi cu atenţie şi faci ce-ţi spun, pot să-ţi garantez că totul va fi în regulă. Aşa că tot ce ai de făcut e să nu vorbeşti sau să mă întrerupi cu ideile tale caraghioase, pentru că poţi să-mi spui foarte puţine lucruri pe care să nu le pot ghici. Ai înţeles, Harcourt?

— Înţeles. Dar nu promit nimic... N-am încredere în

tine, Bellamy, dar te ascult.

— Bine. Mi-e perfect egal dacă ai sau nu încredere în mine. Dar ai să faci ce am să-ţi spun eu, din două motive: dacă nu mă asculţi ai să fii spânzurat sută la sută pentru asasinarea Fredei Vanning. Ăsta-i primul motiv. Iar dacă mă asculţi, am să-ţi dau mâine seară o sută de lire sterline. Ăsta-i al doilea motiv. Cred că ai să te poţi descurca cu o sută de lire, în special acum, când sursa ta de venituri a fost tăiată...

— Ce dracu ştii tu de sursa mea de venituri?

Bellamy zâmbi răutăcios şi rosti liniştit:

— Totul. Atât de mult încât nici nu-i nevoie să mai discutăm. Ce spui, ai de gând să stai linişit?

— Bine. Ascult. Se pare că sunt obligat să ascult şi pe de altă parte, am nevoie de o sută de lire.

— Te cred. Şi după ce le obţii, ascultă sfatul meu, Harcourt: pleacă într-o scurtă vacanţă undeva la ţară şi lasă-te de băutură. Viaţa pe care ai dus-o nu-ţi prieşte deloc.

March se juca încet cu paharul din faţa lui.

— În câteva minute plecăm să-l vedem pe Vanning la el acasă. Nu mă privi aşa de mirat, Harcourt. Abia, am început... Scotland Yard-ul, continuă liniştit Bellamy, e la curent cu totul şi au suficiente capete de acuzare împotriva ta. Au atâtea dovezi – deşi indirecte, de circumstanţă – încât n-ai nicio şansă să scapi... Stai liniştit şi am să-ţi spun care sunt acuzaţiile lor. Ei susţin că Freda Vanning a fost de multă vreme amanta ta. Există cineva care poate să jure pentru asta. Iar Iris Berington poate confirma prin faptul că i-ai spus că ai să faci rost de bani de la Freda Vanning luni seara. Trebuia s-o conduci pe Freda Vanning la petrecerea dată de Carola Everard luni şi te-ai dus la ea. Acolo v-aţi certat din pricină că

n-a vrut să-ţi dea bani. Ai luat-o pe Iris Berington la Carola Everard şi i-ai spus că te-ai certat cu Freda pentru că nu ţi-a dat niciun ban... Ai plecat de la Carola Everard cu soţia ta. Ea a plecat acasă iar tu în altă parte. Tu afirmi că ai rătăcit pe străzi, în noapte, şi n-ai niciun alibi. N-are să te creadă nimeni. Ai ajuns la Iris Berington după unsprezece şi jumătate şi arătai ca moartea. Ea crede că te-ai dus din nou la Freda şi că ai omorât-o. Şi soţia ta crede că tu ai ucis-o pe Freda. Şi orice juriu are să creadă acelaşi lucru. Bagă-ţi asta bine în cap.

March deschise gura să vorbească.

— Taci din gură. Ţi-am spus să mă asculţi. E singura ta şansă.

March dădu din umeri. Parcă se micşorase şi în ochi i se citea groaza.

— Vanning vrea să te vadă, continuă Bellamy. Vrea să te vadă din cauza unei curiozităţi scuzabile. Vrea să te vadă pentru că vrea să-şi dea seama cum a putut un tip ca tine să ajungă amantul unei femei excepţionale ca Freda. Am să te las singur cu el, să discutaţi latura asta a afacerii.

Dar există şi altă latură şi, din punctul tău de vedere, mult mai importantă. În cazul că nu ştii, pot spun că începând din septembrie cineva a vândut de trei ori schemele de propagandă ale „Biroului C” inamicului, reuşind să scape. După primul furt, Ferdie Mott, tu şi cu mine am fost daţi afară, în septembrie trecut. Cred că am fost concediaţi pentru că oricare dintre noi trei ar fi putut fi amestecat în afacerea asta. N-au avut nicio dovadă împotriva noastră, dar guvernul nu vrea, niciodată, să rişte nimic.

Încă de atunci ei încearcă să descopere pe autorul furturilor. Am impresia că acum Vanning ştie cine a

fost persoana respectivă. El crede că soţia lui e aceea care transmitea informaţiile cuiva care le vindea şi că această persoană eşti tu.

Dacă eşti băiat deştept, când ai să vorbeşti cu Vanning în noaptea asta, ai să-i dai dreptate. Nu e cazul să negi că ai ucis-o pe Freda şi că ai vândut schemele de propagandă. Nu mă interesează negaţiile tale şi nu interesează, de altfel, pe nimeni. Trebuie să ţii bine minte asta. Mă interesează numai faptul cu care am de-a face.

Şi acum fii atent. Sunt ferm încredinţat, Harcourt, că au suficiente probe ca să te spânzure pentru asasinarea Fredei. Dar dacă ai să fii destul de deştept, să-i sugerezi lui Vanning că eşti răspunzător şi de vânzarea materialului de propagandă furnizat de Freda, pot să-ţi spun că ai să fii în deplină siguranţă. Şi, dacă vrei să ştii de ce, iată:

Pentru, guvern, informaţiile ţinând de propagandă care ajung în mâna inamicului sunt mult mai importante decât asasinarea Fredei Vanning. Aşa e normal să fie. Una e crima săvârşită împotriva unui individ şi alta e cea săvârşită împotriva securităţii naţionale. Şi, în plus, suntem în plin război. Cred că vezi care-i diferenţa. Foarte bine...

Dacă reuşeşti să împleteşti cele două crime, eşti în siguranţă. Dacă reuşeşti să stabileşti faptul că Freda ţi-a furnizat efectiv informaţiile respective şi că tu le-ai vândut, n-are să-i mai intereseze decât un singur lucru pe lume, metoda pe care ai folosit-o ca să-ţi vinzi marfa. Vor dori să ştie cui ai vândut informaţiile, unde s-a făcut tranzacţia şi cum au ajuns informaţiile în Germania.

Îţi dai seama, cred, Harcourt, că în sensul ăsta ai o bază de pe care poţi să te tocmeşti. N-au să te

spânzure atâta vreme cât poţi să le dai aceste informaţii. Şi poţi să faci o convenţie cu ei. Crede-mă că astfel de lucruri s-au mai făcut. O dată ce le-a intrat în cap ideea că tu ai fost cel care a vândut marfa, au să te lase în pace, punându-te sub supraveghere. Dacă-ţi joci bine cartea, poţi să câştigi toată partida. Dacă nu... condoleanţele mele. Poţi să spui ce vrei; poţi să negi ce vrei dar au să te spânzure pentru afacerea cu Freda Vanning tot atât de sigur cum sunt sigur că mă cheamă Bellamy. Aşa că, gândeşte-te *foarte bine.*

March tăcea. Arăta ca un om lovit cu leuca-n cap. Privea fix, în gol, cu ochii larg deschişi şi mâinile îi tremurau.

Bellamy se sculă şi se duse la bar. Blonda îi pregătise băutura într-o sticlă de whisky. I-o dădu lui Bellamy, care o băgă în buzunarul de la spate al pantalonului, comandă două whiskyuri duble cu sifon şi se întoarse cu ele la masă, unde stătea March.

— Bea un pahar, Harcourt. Are să te pună pe picioare.

March îşi bău paharul şi spuse cu o voce stinsă:

— Mă simt groaznic, Nicky. Nu mai ştiu unde mi-e capul. Totul pare ca într-o piesă de teatru sau ceva asemănător. Am senzaţia că am să mă trezesc dintr-un moment într-altul şi-am să-mi dau seama că totul n-a fost decât un vis.

— Ăsta-i un gen de coşmar pe care nu-l ai în vis. E mai mult decât real şi mai straniu decât orice ficţiune. Hai să mergem la Vanning.

Harcourt se ridică şi îşi îndreptă umerii spunând:

— Bine, Nicky. Pe Dumnezeul meu că am să-ţi urmez sfatul şi am să fac cum spui tu. În fond, nu interesează ce-am să-i spun lui Vanning. Pot să spun

oricând altceva a doua zi. Nu vorbesc sub prestare de jurământ. Locuinţa lui Vanning nu-i o sală de tribunal.

— Ai perfectă dreptate, Harcourt, aprobă Bellamy din cap. Ai spus ceva înţelept.

March se cam clătina când se adresă din nou lui Bellamy:

— Sunt convins că eşti dracul gol. Sunt al naibii de sigur de asta.

— Şi de data asta ai dreptate, zâmbi Bellamy. Pe aici, Harcourt.

Îl apucă pe March de braţ şi îl conduse spre uşă.

Taxiul se târa prin bezna camuflajului spre Berkeley Square. Bellamy, trăgând din ţigară, putea să-l audă pe March respirând greu.

Se gândea, cu cinism, că Harcourt începea să-şi plătească datoriile, către societate. Se adresă brusc lui March:

— Fenella e o fată drăguţă, ce părere ai, Harcourt?

March se foi pe loc, spunând:

— Îmi place. Are ceva bun în ea. Zău că-mi place.

Cuvintele îi ieşeau cu mare greutate din gură şi Bellamy trebui să se concentreze ca să înţeleagă ce spune.

— M-am săturat de femei, continuă March. M-am săturat până şi de sămânţa lor. Toată viaţa am avut neplăceri şi cauza a fost totdeauna o femeie. Ar trebui să încerc să plec undeva unde să nu existe niciuna. Dar nu se poate... nu poţi scăpa de ele.

— Dar, îţi place Fenella, nu? întrebă Bellamy încet.

— Da, îmi place. Nu mă pot stăpâni să nu-mi placă.

Bellamy dădu din cap aprobator, în întuneric.

— Am impresia că şi ea are o slăbiciune pentru tine, Harcourt, în ciuda fondului tău dubios. Cred că aţi stat mult de vorbă în ultimele douăzeci şi patru de

ore, nu?

— Trebuia să vorbesc cu cineva, răspunse March amarât, altfel aş fi înnebunit.

— Exact. Şi pun prinsoare că nu te simţi prea bine nici acum.

Scoase sticla plată de whisky plină cu amestecul exploziv făcut de blonda de la bar şi o întinse lui March.

— Trage un gât zdravăn din asta, Harcourt. E tare, dar foarte bună, şi o să te dreagă.

— Mulţumesc.

Luă sticla şi Bellamy auzi gâlgâitul băuturii trăsnitoare izbindu-se de gâtlejul lui March.

— Dumnezeule! exclamă mai turtit ca până atunci. Chiar că e tare.

Bellamy scrută noaptea prin geamul maşinii şi îşi dădu seama că se aflau la vreo sută de metri de Hyde Apartments. Luă sticla din mâna lui March şi o băgă în buzunarul paltonului. Apoi bătu în geam şi-i spuse şoferului să oprească.

— Mai mergem o bucată de drum şi pe jos, Harcourt. Aerul are să te limpezească la cap. Trebuie să fii cuminte şi treaz la întrevederea cu Vanning. Şi zâmbi în barbă.

Bellamy coborî din maşină, plăti cursa şi aprinse lanterna. Apoi îl ajută pe March să se dea jos.

Câţiva paşi March merse bine, dar apoi, pe măsură ce aerul tare şi rece al nopţii pătrundea în plămânii lui, alcoolul începu să-şi facă efectul. Se clătina nesigur şi ar fi căzut dacă nu l-ar fi prins Bellamy de braţ.

— Uşurel, Harcourt. Nu e-n regulă să mergi aşa. Trebuie să-ţi ţii firea.

— Dumnezeule! Ce beat sunt! mormăi Harcourt.

Bellamy sună la uşa apartamentului lui Vanning. Când luă degetul de pe butonul soneriei zâmbea amabil, cu mâna stângă îl sprijinea de subsuoară pe March.

Vanning deschise uşa, îi privi lung pe amândoi şi îi pofti înăuntru, ţinând uşa larg deschisă, ca Bellamy să-l poată căra pe March înăuntru.

— Ei bine, spuse Bellamy, l-am adus. După părerea mea, e beat tun. Speram că o să fie treaz.

Vanning se uită la March, cu faţa albă ca varul şi strângând din fălci.

— Ce specimen împuţit!

March tăcea. Stătea aşa, sprijinit de Bellamy, cu capul bălăbănindu-se într-o parte şi-ntr-alta. Bellamy îl duse cu greu din antreu pe culoar până în salon şi îl împinse pe o canapea din faţa focului. Lui March îi căzu capul pe spate. Leşinase. Bellamy se opri în picioare cu spatele la foc şi deschizându-şi tabachera, se uită zâmbind la March şi se adresă lui Vanning, care tocmai intra pe uşă:

— Nu cred că e chiar aşa de rău cum pare, Philip. Se îmbată foarte repede, dar îşi revine la fel de repede. Cred că are să-şi vină în fire în douăzeci de minute, să-i dai atunci un pahar de sifon, după care s-ar putea ca mintea să-i funcţioneze din nou.

Vanning aprobă din cap. Privea la figura prăbuşită ca la un animal scârbos. Bellamy, trăgând din ţigară, se gândea că vor trebui mult mai mult de douăzeci de minute şi un pahar de sifon ca să-l facă pe March să arate din nou, cât de cât, a om.

— Trebuie să plec, Philip. Îţi las porcul şi mă întorc pe la unsprezece. Până atunci e cazul să termini cu el şi să putem începe să-l prelucrăm împreună.

— Bine, aprobă Vanning.

Bellamy ieşi şi, din uşă, privi peste umăr, Vanning stătea la capul canapelei şi privea în jos cu dispreţ la March, ca la un animal ciudat.

Bellamy porni spre Berkeley Square, opri o maşină şi se duse la clubul Malayan. În bar mai erau vreo şase persoane, dar Fenella plecase. Bellamy se instală la capătul din fund al barului şi comandă un Martini.

— Deci, doamna Roque a plecat?

— Exact, răspunse blonda de la bar. Ai început să ai spirit de observaţie, nu? Şi îi zâmbi. Am impresia, că nu te mai place la fel de mult, adăugă ea ironic.

— Nu? Ce te face să crezi asta? întrebă Bellamy.

— Parcă n-ai şti! Oricine putea să vadă, după felul în care îţi vorbea în seara asta, că era cam supărată de ceva. Ceea ce-i foarte curios la ea, pentru că, în general, zâmbeşte tot timpul.

— Da? Ei, ce să-i faci, draga mea, toţi supărăm pe cineva câteodată. N-avem încotro. Câteodată ne supărăm chiar pe noi înşine. Mi-aduc aminte de o femeie pe care am văzut-o într-un tren...

— Da, şi?...

Îşi aranja un cârlionţ vopsit şi spuse:

— Pun prinsoare că asta se petrecea tot în America.

— De ce? De ce neapărat în America?

— Cele mai bune dintre povestirile tale se petrec în America.

— Ai dreptate. Acolo se poate întâmpla orice, pe când la Londra nu se întâmpla niciodată nimic interesant.

— Mie-mi spui?! Dar cum a fost cu femeia aceea?

— Nimic prea interesant. Mergeam cu trenul, de fapt cu Chicago Flyer, şi am remarcat-o în timp ce mâncam. Stătea cu spatele la una din mesele din faţa mea în vagonul restaurant. Avea nişte forme uluitoare. Era superbă şi mă întrebam cum arată oare la faţă...

— Ştiu. E un fel de curiozitate naturală.

— Exact. Se spune, de obicei, că o femeie cu forme frumoase e urâtă la faţă. Oricum, continuă el, eram grozav de curios să-i văd faţa. După un timp, s-a ridicat şi s-a dus spre vagonul platformă din coada trenului. După-masă am încercat să citesc, dar nu mă puteam concentra pentru că mă obseda faţa femeii.

— Aşa că te-ai dus s-o vezi. Şi ai avut o surpriză?

— Şi încă ce surpriză! După ce-am străbătut tot trenul, am găsit-o, în sfârşit, pe platforma din spate. Era neagră... neagră ca păcura...

— Pariez că ai fost dezamăgit.

— Desigur. Mă sprijinisem tocmai de balustradă şi când a întors capul, am fost atât de uluit încât am căzut din tren.

— Dumnezeule! Şi pe urmă?

— Ei bine, n-a fost plăcut deloc, pentru că tocmai atunci trecea un tren din sens opus şi m-a călcat. Am murit o oră mai târziu în chinuri groaznice.

— Eşti într-adevăr o figură, nu? Nu ştie omul cum să te ia şi când să te creadă.

— Ştiu, ripostă Bellamy. Asta-i şi părerea mea.

Îşi bău paharul şi plecă.

Era unsprezece fără un sfert. Bellamy stătea în mijlocul dormitorului său din Half Moon Street înconjurat de haine, pe care le împăturea şi le aşeza într-un cufăr uriaş, fluierând încetişor.

După ce termină, împinse cufărul într-un colţ, se uită la ceas şi formă numărul de telefon al Carolei Everard. Îi răspunse fata din casă spunându-i că domnişoara Everard nu este acasă şi că plecase acum un sfert de oră la clubul Mott. Închise telefonul, îşi aprinse o ţigară şi ieşi.

Pe străzile pustii era întuneric beznă. Aprinse lanterna oarbă şi se îndreptă spre Hyde Apartments. Se distra căutând să-şi închipuie ce se petrecuse exact între March şi Vanning şi îşi spuse că nu s-a întâmplat probabil nimic. Zece minute mai târziu suna la uşa lui Vanning. Când îi deschise, Vanning stătea încruntat în mijlocul antreului.

— Ei bine, Philip, sper că ai aflat tot ce doreai să ştii. Şi intră în casă. Tocmai voia să-şi scoată paltonul, când Vanning îl opri:

— În locul tău nu m-aş osteni să-mi scot paltonul, Nicky. Doar dacă nu vrei să stai de vorbă cu mine. Cu el n-avem ce face. E beat mort şi a dormit tot timpul de când ai plecat, ca un porc.

Bellamy îşi înăbuşi un suspin de uşurare.

— Sunt mulţumit că mai trăieşte încă, zise zâmbind. Mă gândeam că ai să-l gâtui, probabil, dacă spune ceva care să te supere cât de puţin. Ai o putere de stăpânire uluitoare, Philip.

Vanning îl conduse în salon spunând:

— Nu, n-am. Şi n-am nevoie să mă stăpânesc când e vorba de March. Aştept cu nerăbdare dimineaţa când au să-l spânzure.

— Şi eu la fel.

Deschise o casetă şi luă o ţigară. March zăcea în acelaşi colţ al canapelei unde-l lăsase. Dormea greu, sforăind.

— Philip, poţi să-mi dai ceva bani? Sunt cam

strâmtorat.

Vanning aprobă:

— Pot să-ţi dau cincizeci, Nicky.

— Să zicem o sută, Philip, zâmbi Bellamy. Dacă nu te deranjează. Mi-ai spus că-mi dai oricât şi cred că eşti de acord că i-am câştigat cinstit. Şi, în plus, nici nu mi-am terminat încă treaba.

Vanning ieşi din cameră şi se întoarse după câteva minute cu zece bancnote de zece lire sterline, pe care i le întinse lui Bellamy:

— Vrei să spui că n-ai obţinut încă mărturisirea de la ăsta, spuse Vanning arătând masa de carne prăbuşită de pe canapea. Crezi că ai s-o obţii?

— Am s-o obţin, fii sigur. Şi ştiu cum am să procedez.

— Eşti foarte sigur pe tine, Nicky, nu? Pot să te întreb cum îţi propui să obţii această mărturisire în privinţa afacerii cu propaganda?

— Cât se poate de simplu. Îndată ce păsărica noastră va fi în stare să vorbească, am să-l fac să înţeleagă că n-are decât o sigură cale ca să scape de spânzurătoare.

— Există vreo cale prin care să poată scăpa de spânzurătoare?

Bellamy dădu din umeri:

— Fie vorba între noi, eu cred că are o şansă. Să presupunem că nu vrea să recunoască uciderea Fredei. În fond, dovezile împotriva lui sunt în mare parte prezumţii. Dar, zâmbi el trist spre Vanning, există şi împotriva mea o serie de dovezi acuzatoare bazate pe prezumţii.

M-am dus acolo la apelul Fredei, nu? Iar Freda era încă în viaţă după ora unsprezece, pentru că mi-a telefonat mie. Trebuie să fi fost în viaţă... Ei bine, a

fost apoi descoperită strangulată după unsprezece şi treizeci, iar eu fusesem pe-acolo. Dacă March ar avea un avocat bun, acesta ar putea să tragă sforile astfel încât să îndrepte bănuielile asupra altuia, scoţându-şi clientul din cauză, acest altul fiind eu. Ţinând seama de toate astea, juriul – cu condiţia să nu creadă că am găsit încă arzând una dintre ţigările speciale ale lui March – poate să dea un verdict de achitare...

Vanning rămase un timp pe gânduri şi apoi spuse:

— Eşti un tip extraordinar, Nicky, ce zici? Când încerci să-mi dovedeşti că March a ucis-o pe Freda reuşeşti să faci asta aşa de bine încât mă convingi întru totul. Iar când vrei să-mi dovedeşti că s-ar putea ca March să nu fie vinovat, încep să mă simt ca un membru al juriului din tribunal şi încep să mă îndoiesc.

— March a făcut-o, zâmbi Bellamy, dar ce se va întâmpla dacă el va mărturisi că a fost amestecat în afacerea cu propaganda? În cazul ăsta vor dori să ştie mult mai multe despre el, vor încerca să capete informaţii mult mai ample, nu? Şi cred că ar putea să le furnizeze suficiente informaţii pentru banii lor. S-ar putea chiar să scape... poţi să ştii?

— Da, îmi dau seama... Dar, oricum, tu crezi că-l poţi face să mărturisească?

— Da, îl iau acasă şi stau cu el până se trezeşte. Şi, când o să-şi revină din beţia asta cumplită, va fi exact în starea psihologică care să-mi permită să scot de la el ambele mărturisiri. Şi despre Freda şi despre propagandă. După care am să-ţi mai cer două sute cincizeci de lire şi am să-mi permit să-mi iau o mică vacanţă departe de lume.

Vanning dădu aprobator din cap:

— Pare în regulă. Şi crezi că ai să reuşeşti să scoţi

de la el aceste mărturisiri în noaptea asta?

— Absolut sigur. Înarmat cu toate faptele astea, am să mă duc la prietenul meu, detectivul-inspector Meynell, care în momentul de faţă, sunt sigur, e convins că eu sunt criminalul şi am să-i spun adevărul despre întreaga afacere. Cred că va fi cam supărat pe mine, dar ce să fac, am mai supărat eu şi pe alţii mai înainte.

— Trebuie să recunosc că ai un tupeu de prima clasă, Nicky. E greu să te sperie cineva sau ceva.

— Ce haz are să te sperii? replică Bellamy, apoi se îndreptă spre canapeaua pe care zăcea March şi începu să-l scuture, ceea ce îl făcu pe acesta să se agite prin somn. N-am văzut pe nimeni care să câştige ceva de pe urma fricii, continuă el. E clar că de pe urma fricii nu se poate câştiga nimic.

March deschise ochii clipind nesigur spre Vanning şi privind nedumerit în jur.

— Iată un specimen edificator de om speriat. E speriat de moarte şi se teme până şi de umbra lui. Cauza principală e, desigur, băutura. Şi dacă ar fi în toate minţile, ne-ar putea da încă foarte mult de furcă.

Bellamy se aplecă şi, petrecându-i braţul peste umerii săi, îl ridică, dintr-o mişcare, în picioare, în vreme ce March privea îndobitocit împrejur.

— Fii bun, Philip, şi telefonează-i portarului să ne trimită o maşină. Am să-l duc pe prietenul nostru acasă, să-l bag cu capul sub robinet şi apoi o să stăm de vorbă.

Vanning se îndreptă spre telefon.

— Cred că vei avea ocazia deosebită să-i cercetezi puţin apartamentul. S-ar putea să găseşti ceva interesant.

— S-a şi făcut. M-am gândit de mult la asta. Dar n-am găsit nimic.

— Desigur... e prea şiret ca să facă o astfel de prostie. Dacă are ceva de ascuns, e bine ascuns.

Vanning vorbi cu portarul, comandând o maşină.

— Nu fi prea dur cu el, Nicky, spuse el în timp ce agăţa receptorul în furcă. Cunoşti prevederile legii în legătură cu mărturisirile obţinute cu forţa...

Bellamy începu să râdă.

— Da... Dar am metodele mele proprii. În curând am să scriu o carte pentru începători pe care am s-o intitulez „Gradul trei îndulcit”.

Şi, înşfăcându-l pe March, se îndreptă spre uşă.

Capitolul 13

MIERCURI

O noapte albă

Bellamy îl scoase cu greu pe March din maşină în Conduit Street şi îl rezemă de perete. March mormăi ceva neinteligibil.

Plăti taxiul, luă cheile lui March din buzunar şi deschise uşa principală. După aceea, folosind „cravata pompierului”, îl urcă pe scări. Tabelul locatarilor din hol îl informă că March locuia la etajul doi.

O dată ajuns acolo, deschise uşa cu aceeaşi cheie, descoperi întrerupătorul şi când găsi dormitorul, îl aruncă pe March pe pat. Apoi coborî din nou şi închise uşa de la intrare.

Se întoarse în apartament, închise uşa şi se duse în dormitor. Se opri un timp privindu-l pe March şi se gândi la observaţia lui Vanning că March, dacă ar avea ceva de ascuns, fiind prea şiret, n-ar ascunde nimic în apartamentul său ci într-un loc bine ales.

Aplecându-se, îi scoase lui March cravata şi gulerul şi îl desfăcu la gât. Apoi, lungindu-l pe pat, începu să-l percheziţioneze sistematic. Îl căută prin toate buzunarele fără să găsească nimic altceva decât lucruri obişnuite.

Apoi îi cercetă vesta. În căptuşeală avea un buzunar „secret”, aşa cum obişnuiesc croitorii să

facă. Băgând mâna în buzunar, descoperi o foaie de hârtie împăturită şi se duse la lumina becului să o citească. Despături foaia de hârtie. Înăuntru era o cheie yale şi Bellamy începu să zâmbească, un zâmbet ce exprima o fericire supremă.

Foaia de hârtie avea nuanţă gri, ca hârtia utilizată de Freda. Fusese, evident, detaşată din bloc-notesul ei. Era identică cu aceea pe care ea îi scrisese nota neterminată găsită lângă patul ei.

Pe foaia de hârtie era bătut la maşină şi un bilet datat cu zece zile în urmă de la adresa Apartamentul 142, Jordayne Court, St. John’s Wood, N.W.8 şi spunea:

„Dragul şi prostuţul meu Harcourt,

Ai lăsat *asta* noaptea trecută. Ai fi în stare să-ţi uiţi şi capul dacă n-ar fi înşurubat pe umeri”.

Bellamy împături foaia de hârtie împreună cu cheia şi le băgă în buzunarul de la haină. Apoi se aşeză pe un scaun şi-l privi pe March, care dormea dus.

După aceea cercetă amănunţit apartamentul. Era mic, dar bine mobilat, însă cam neglijat. Adică exact casa potrivită în care putea să trăiască un om ca Harcourt.

Intrând în bucătărie, descoperi într-un bufet un pachet de sare şi un borcan cu muştar. Umplu pe trei sferturi un pahar cu apă în care turnă sarea şi muştarul.

Găsi până la urmă un lighean de vase şi împreună cu amestecul respectiv le duse în dormitor şi începu să-l frece pe beţiv.

După cinci minute, fumând o ţigară, privea la March care, respirând mai uşor, adormise din nou.

Şi totuşi viaţa e bună, gândea Bellamy, chiar dacă răsuceşti oamenii în fel şi chip, rămâne totuşi bună. Mai mult, reprezintă o aventură. Se întâmplă ca lucrurile să capete un aspect foarte colorat, dar dacă omul ştie să-şi ţină firea, poate să treacă şi peste asta şi însăşi viaţa poate deveni suportabilă.

Sunt prea mulţi oameni care capitulează prea uşor, gândea el, făcând un rotocol impecabil de fum. Oameni ca March, care n-au nici capacitate şi nici posibilitatea să realizeze ceva ca lumea. Cel mult ceva ce-i duce la un sfârşit amar. Oamenii ăştia sunt doborâţi sau de frică, sau de prea multă băutură...

Apoi începu să se gândească la Carola, care îi dăduse liber pentru că bea prea mult şi zâmbi încântat, şi la Fenella Roque, care părea să fie un om bine înfipt pe picioarele sale şi cu foarte multă stăpânire de sine.

Se gândea în acelaşi timp că Fenella e un om folositor şi faptul nu trebuie neglijat. În primul rând nu punea întrebări şi, în plus, îşi juca rolul, în ansamblul piesei fără să lucreze pe la spate decât dacă ar fi avut un interes oarecare.

Şi, totuşi, Fenella îl lucrase pe la spate. Vorbise. Dar nu numai atât, îl făcuse pe March să vorbească. Îi povestise lui Ferdie Mott, în primul rând pentru că acesta era patronul ei şi în al doilea rând pentru că voia să se intereseze despre March. Voia să ştie dacă March e un om atât de prăpădit cum îl descrisese Bellamy. Orice s-ar fi întâmplat, puţin îi păsa ei de orice argument, pentru că nu putea gândi decât prin optica femeii. Iar motivul principal era faptul că se îndrăgostise de March.

Bellamy observa în gândul său că femeile sunt nişte animale ciudate. Iată, de exemplu, această

Fenella, care era o femeie dură, frumoasă şi isteaţă în felul în care îşi conducea viaţa, şi totuşi, aşa cum era ea, se îndrăgostise de March numai pentru că îi era milă de el. Vanessa avea dreptate când afirma că singura calitate a lui Harcourt e patosul, dacă patosul poate fi numit o calitate.

Vanessa îi spusese că s-a măritat cu March pentru că fusese patetic, iar Fenella se îndrăgostise de el tot din cauza asta, încercând, în mod absurd, să-l salveze – credea ea – prin dragostea ei.

Bellamy îşi strivi ţigara în scrumiera de pe masă şi o privi cum ardea încă. Îi aducea aminte de fabulaţia sa despre chiştocul lui March, care chipurile mai ardea încă în dormitorul Fredei când aceasta fusese ucisă.

Ideea asta, după părerea lui, fusese găselniţa cea mai artistică din toată afacerea.

Stinse bine chiştocul, aprinse altă ţigară şi îşi luă pălăria. Mai aruncă o privire în urmă la March, apoi se îndreptă către uşă. Dar se opri brusc în faţa uşii, cu mâinile în buzunare, ascultând îngheţat paşii cuiva care urca scările.

Auzi deschizându-se uşa apartamentului. Stătea nemişcat şi după câteva secunde se deschise uşa camerei.

În prag stătea Fenella Roque. Purta o blană nouă, bine croită, de sconx. Arăta foarte obosită.

— Doamne!... Nicky! Nu poate oare niciodată să scape omul de tine? Ai început să mă obsedezi. De ce dracu nu-l laşi în pace pe nenorocitul ăsta? Şi-l arătă cu degetul pe March, care zăcea în pat.

— Eşti nedreaptă, draga mea. După ce l-am îndopat cu cea mai păcătoasă băutură aseară, l-am îngrijit apoi ca pe un sugar.

— Atunci de ce i-ai dat să bea porcăria aia?

Se apropie de pat şi puse mâna pe fruntea lui March.

— N-am vrut să vorbească prea mult. Ar fi fost foarte rău dacă ar fi vorbit prea mult. Aşa că l-am aranjat într-un fel, să nu mai vorbească deloc. Nenorocirea lui March e că vorbeşte prea mult în momentele cele mai nepotrivite.

Fenella îşi scoase haina şi luă ţigara oferită de Bellamy. Se aşeză pe taburetul de la toaletă privindu-l pe Bellamy.

— Cred că nu poate să-ţi treacă prin cap să te îndrăgosteşti de un om ca Harcourt, Fenella?

Fenella dădu din umeri.

— Am impresia că orice femeie, chiar şi o femeie ca mine, simte nevoia să îngrijească, să dădăcească pe cineva. Nu e nevoie să-mi spui că-s o nebună tâmpită. Ştiu prea bine asta. Dar faptul că eşti conştient de un lucru, nu te poate împiedica întotdeauna să faci, totuşi, prostii. Nici măcar conştiinţa că sunt super-nebună...

— De ce super-nebună? se interesă Bellamy, între două rotocoale de fum.

Fenella se foi nervoasă pe taburet.

— Ştiu foarte bine, şi Dumnezeu mi-e martor, că Harcourt e iresponsabil, lăudăros şi beţiv. Dar îşi bea minţile pentru că e speriat şi-i băgat până-n gât într-o afacere urâtă. Ceea ce-i suficient în sine... Dar nu, mai eşti şi tu la mijloc, ca să le pui vârf la toate...

Bellamy îşi dădea seama că are o voce foarte plăcută, în special când era obosită.

— Deci eu şi iarăşi eu... Şi ce fac eu, Fenella?

— Îi faci nervii praf. Şi te pricepi bine la asta, nu? Îi e groază de tine. Şi, în ce mă priveşte, cred că te

înşeli profund...

— Şi-atunci, care-i părerea ta cinstită, Fenella?

— Cred că ţi-e teamă să nu-ţi pună ţie în spinare asasinarea Fredei Vanning. Aşa mi-a spus Iris Berington. Ea a şters-o la timp. Cred că e o fată deşteaptă. Dar pot şi singură să adun doi şi cu doi fără să spun că fac cinci. Ţi-e teamă că au să te acuze de asasinarea Fredei şi de asta faci tot posibilul să-l bagi la apă pe Harcourt. Şi ar fi o prostie, sunt sigură că nu e în stare de aşa ceva. N-are curajul necesar.

Bellamy râse încetişor.

— Asta-i bună! E ceva complet nou pentru mine. Nu ştiam că asasinii trebuie să aibă şi curaj.

Fenella dădu descurajată din umeri, cu o privire abătută.

— Nu mă gândesc la asta. Ştii foarte bine ce voiam să spun. Voiam numai să spun că Harcourt n-a făcut nimic care să te poată scoată pe tine din încurcătură. Când e speriat, parcă-i un copil. Devine din ce în ce mai disperat. E în stare să se agaţe de orice scuză, să facă orice crede el că l-ar putea ajuta, chiar dacă asta îi înrăutăţeşte situaţia. Nu ştiu ce să fac...

— În legătură cu ce?

— Cu el şi cu mine. Dacă aş avea niţică minte, mi-aş vedea de treabă şi l-aş lăsa baltă... Dar n-am niciun dram de minte. M-am ataşat de el în modul cel mai curios posibil. Am impresia că, dându-i o mână de ajutor, se poate scoate ceva din el. Am impresia că nu i s-a oferit niciodată ocazia.

Bellamy îşi aprinse altă ţigară.

— Toate astea dovedesc că te-ai îndrăgostit de el. Şi, în fond, de ce nu? Tu nu ai de ce să te temi, Fenella. Şi, apropo, Fenella, ştiai ceva despre el?

— Nu cine ştie ce. Numai ce mi-a spus el. Mie nu

mi-e teamă de nimic, dar mi-e teamă pentru el. Mi-e teamă de afacerea asta cu crima. Cred că se află într-o situaţie foarte periculoasă. Dacă au s-o aducă în boxa martorilor pe bestia de Berington, e ca şi spânzurat.

Îşi lăsă capul să-i cadă între mâini şi începu să plângă.

— Am să-ţi spun ceva, Fenella. S-ar putea să-ţi ajute şi s-ar putea, pe de altă parte, să nu-ţi fie de niciun folos. Ştiu foarte bine tot despre Harcourt. Şi cel mai degradant lucru e faptul că-i un şantajist ordinar. Îţi plac şantajiştii?

— Depinde de motivul pentru care fac şantaj. Nimeni nu se naşte şantajist.

Bellamy se ridică şi îşi luă pălăria.

— Ai luat-o pe un drum greşit, Fenella, Te-ai îndrăgostit de Harcourt, fără să-ţi pese ce-a fost şi ce-a făcut. Totuşi, există totdeauna o îmbrăcăminte de argint pentru orice lucru. Dacă poţi să mi-l aduci mâine pe la şase după-amiază la clubul Malayan, am să-i dau o sută de lire. Şi ar trebui să-l aduci treaz... Şi încă ceva, cred că ar trebui să-ţi iei o vacanţă. Nu cred că Londra îi prieşte lui Harcourt.

Fenella îl privi surprinsă:

— De ce trebuie să-i dai o sută de lire? Şi-apoi, mai e ceva... Crezi că au să-l lase să plece? N-ai impresia că au să-l aresteze?

Bellamy îi zâmbi amabil şi fără pic de răutate, în timp ce Fenella se gândea că e unul dintre cei mai solizi oameni pe care îi cunoscuse, că avea o calitate ciudată care-l ridica deasupra grijilor şi necazurilor vieţii de toate zilele. Putea să facă planuri, să ţească intrigi, să distrugă oameni, să-i manevreze aproape după bunul lui plac şi să rămână, totuşi, în

permanenţă rece şi neturburat, acţionând liniştit şi vorbind cu vocea sa atrăgătoare, uşor voalată. Se întreba ce gen de femeie ar putea să-l intereseze pe Bellamy, dacă l-ar putea interesa vreuna...

Bellamy ajunse la uşă şi, continuând să zâmbească, adăugă liniştit:

— Am să-i dau lui March, sau ţie, indiferent cui, cele o sută de lire pentru faptul că m-a ascultat în seara asta. Şi-a învăţat bine lecţia şi chiar dacă a fost prea beat ca s-o poată spune, sunt convins că ar fi spus-o bine, dacă avea ocazia...

Deschise uşa adăugând:

— Şi îţi promit că nu va fi arestat, Fenella. Noapte bună, draga mea.

Închise încet uşa în urma lui.

Afară era foarte frig şi Bellamy se duse repede acasă, O dată intrat, se îndreptă glonţ spre coşul de hârtii din salon şi începu să scotocească printre hârtiile pe care le aruncase când îşi făcuse bagajele. În fundul coşului găsi câteva zeci de cărţi de vizită de toate formele şi dimensiunile. Le cercetă una câte una şi în sfârşit găsi ceea ce căuta:

Mr. John Pelling,
Reprezentant al
Agenţiei de detectivi particulari
Fraser,
14 James Street, W.C
Cen. 26764

Intră în dormitor şi îşi scoase paltonul şi costumul de seară. Apoi deschise cufărul şi începu să scotocească în el până găsi ce căuta. Se îmbrăcă cu un costum de serj destul de uzat. Îşi puse o cămaşă

cu guler alb, moale şi o cravată neagră. Îmbrăcă apoi un palton cafeniu şi îşi puse pe cap o gambetă.

Îşi aprinse o ţigară şi scoase din buzunarul hainei de seară nota găsită în vesta lui March împreună cu cheia yale şi o reciti sub lumina becului.

„142 Jordayne Court,
St. John’s Wood, N.W.8,

„Dragul şi prostuţul meu Harcourt,
Ai lăsat asta noaptea trecută. Ai fi în stare să-ţi uiţi şi capul dacă n-ar fi înşurubat pe umeri.”

Deci, asta era ideea; că apartamentul, din Jordayne Court 142 era cuibul de dragoste şi că Harcourt uitase, într-o noapte, cheia, iar Freda i-o trimisese cu o notă drăgăstoasă, de dojana.

Îşi dădea seama că această notă reprezenta sfârşitul povestirii, ultima ei trăsătură tristă.

Băgă biletul şi cheia în buzunar, îşi puse gambeta pe cap, stinse lumina şi ieşi din casă. Traversă piaţa Berkeley şi găsi un taxi singuratic în staţie. Îi spuse şoferului să-l ducă în Jordayne Court, St. Johns Wood, se rezemă, relaxându-se, într-un colţ şi începu să fredoneze încetişor.

Portarul de noapte din Jordayne Court era un tip bine legat, cu o faţă pătrată, un singur braţ, şi trei eşarfe de decoraţii prinse pe uniformă. Îl privi pe Bellamy prin geamul cuşetei sale. Ceasul agăţat în perete în spatele lui arăta ora unu.

— Mă numesc Pelling, se recomandă Bellamy pe un ton preocupat, şi reprezint Agenţia de detectivi particulari Fraser.

Îi întinse cartea de vizită portarului, care o citi şi

apoi zâmbi.

— Divorţ, nu? întrebă el făcând cu ochiul.

— Exact, confirmă Bellamy.

— E-n regulă, spuse portarul de noapte. Mă-ntreb pă urma cui sunteţi. Şi să fiu al dracului dacă nu-i vorba de apartamentul 142 de la etajul trei din aripa de răsărit.

— Ai ghicit din primul foc, zâmbi amabil Bellamy. Deci, ai avut şi dumneata anumite idei şi ţi-ai format chiar şi o părere.

Bellamy îşi scoase portofelul şi se apucă să extragă, urmărit îndeaproape de ochii portarului, o bancnotă de zece lire.

Când termină operaţia, puse portofelul la loc în buzunar şi începu să se joace cu bancnota.

— Am spus eu totdeauna că apartamentul 142 e misterios! Abia deunăzi îi spuneam portarului – colegul meu din aripa de apus – că o să se întâmple ceva zilele astea cu apartamentul ăsta. Un apartament misterios... am spus-o totdeauna...

Bellamy începu să împăturească bancnota de zece lire şi întrebă:

— De ce-i aşa de misterios?

— Pot să zic că aproape nici nu i-am văzut pă chiriaşi. Nici chiar ăia de la agenţia de închirieri nu i-a văzut. Apartamentul a fost închiriat, telefonic, de o femeie. Tot ea a plătit înainte chiria pă şase luni. Apartamentul e mobilat şi chiria pipărată rău. Şi referinţele a fost date tot telefonic. Aşa spune agenţii imobiliari. Chiriaşa era o femeie înaltă şi bine făcută. Da n-am văzut-o niciodată bine. Şi nici altcineva nimeni. Nu trecea niciodată p-aci, se folosea de uşa din aripa de răsărit, mergea pă coridor şi urca apoi scările, că nu lua liftul niciodată. Şi venea totdeauna

după ora opt seara. N-a văzut-o nimeni în timpul zilei. Femeia care face curat spune că apartamentul stătea nefolosit zile întregi. Aşa s-a întâmplat şi în ultimele două săptămâni... Colegul meu din aripa de apus zice că noaptea târziu venea un tip la ea. Dar n-a izbutit să-l vadă bine niciodată. Nici tipul nu se folosea de ascensor. Obişnuia să intre pe una din uşile de serviciu care-s departe de ascensor, traversa coridorul şi urca pe scară. Era deştepţi amândoi.

— Aşa se pare, întări Bellamy.

Portarul de noapte îl aprobă din cap.

— Desigur că nu le-am dat nicio atenţie. Nu-i treaba noastră să fim curioşi. Apartamentele astea scumpe sunt greu de închiriat azi şi atâta vreme cât chiriaşii îşi vede de treabă şi-şi plăteşte chiria la vreme... ce mai... îi priveşte ce face. Primeam treizeci de polidori pe lună bacşiş de la 142, da' nu mi-i dădea niciodată direct ci prin intermediul biroului de închirieri. Şmecheri, nu?

Bellamy împinse pe sub geamul cabinei bancnota de zece lire spunând:

— Mă întreb dacă aş putea să dau o fugă până sus şi să arunc o privire. Am să-ţi spun şi ce caut. Suntem aproape siguri că perechea care ne interesează folosea apartamentul ăsta ca pe un „cuib de dragoste". Din ce mi-ai spus dumneata, nu va fi greu să identificăm femeia, aşa că trebuie să mă conving. Dacă reuşesc să mă asigur că ăsta-i locul căutat, punem blocul sub supraveghere şi-i putem lua când avem nevoie de ei.

Portarul aprobă din cap:

— Şi ce căutaţi?

— Ei bine, orice lucru care să facă legătura dintre femeia noastră şi apartamentul ăsta. Ştim, de

exemplu, ce parfum întrebuinţează şi aş putea găsi o sticlă din acest parfum. S-ar mai putea să găsesc nişte scrisori vechi sau ceva asemănător, care ar putea constitui o dovadă. Dacă mă conving, am să te rog pe dumneata sau pe colegul dumitale să-mi telefoneze la birou când au să fie împreună. Desigur, nu pe gratis...

Portarul luă bancnota de zece lire.

— E-n regulă, domnule Pelling. Urcaţi-vă sus şi aruncaţi o privire. N-a mai fost nimeni de două săptămâni, cum am mai zis. N-o să vă deranjeze nimeni şi dacă s-ar întâmpla să vină ea, puteţi să spuneţi că sunteţi administratorul şi că verificaţi dacă s-a făcut curăţenie cum trebuie. Lăsaţi-vă paltonul şi pălăria aici şi totul o să fie în regulă.

Bellamy zâmbi şi începu să-şi scoată paltonul adăugând:

— Văd că eşti un portar de noapte cu experienţă.

Portarul de noapte râse.

— Nu-i prima dată când am de-a face cu un caz de divorţ. Dacă aţi fi lucrat atât de multă vreme ca mine în meseria asta, nu v-aţi mai mira de nimic.

Se întoarse şi luă o cheie de pe panoul din spatele lui. Apoi deschise uşa cabinei, luă paltonul şi pălăria lui Bellamy şi îi dădu cheia.

— Luaţi liftul şi apăsaţi pe butonul de la trei. A treia uşă pe dreapta, de la uşa ascensorului.

Bellamy luă cheia, urcă cu liftul până la etajul trei şi deschise uşa apartamentului cu cheia portarului. Aprinse lumina şi compară apoi cele două chei. Erau identice. Inspectă apartamentul. Era mare şi bine mobilat, compus din două dormitoare, un salon, o bucătărie pardosită cu dale şi o baie luxoasă. Vizită toate încăperile cercetându-le cu atenţie.

Salonul vast era decorat şi mobilat artistic. Într-un colţ era aşezat un birou mare de nuc. Bellamy încercă sertarele biroului. Nu erau încuiate. Trase sertarele de sus. Erau goale. Sertarele mai mari, laterale, erau pline cu diverse romane, ziare vechi şi circulare. Nu conţineau nimic personal.

Ajunse la ultimul sertar. Acesta era aranjat cu grijă. Deasupra stăteau rânduite câteva romane cu scoarţe galbene iar sub acestea se putea vedea un teanc de hârtii. Scoase romanele şi le aşează pe duşumea. Apoi scoase teancul de hârtii, le aşează pe birou şi începu să le cerceteze.

Erau după cât se părea, copii bătute la maşină de pe o serie de articole de fond apărute în presa engleză şi în ziarele străine. În fruntea fiecărui articol era trecut numele ziarului şi data apariţiei. Copiile din presa străină aveau ataşate traduceri brute.

Bellamy studie pe rând fiecare foaie, punându-le apoi deoparte. După ce parcurse vreo douăsprezece file, dădu peste şase pagini bătute la un rând pe foiţă şi prinse împreună, cu clame.

Bellamy zâmbi şi îşi căută portţigaretul în buzunar. Privi ţintă la foile din faţa lui.

Cuprindeau schemele complete de propagandă ale „Biroului C” pe ultimele două luni. Erau şi note privitoare la copiile trimise ziarelor aliate şi cele din ţările neutre, precum şi ansamblul schemei definitive cu data publicării, cu copia completă şi numele ziarelor din ţările neutre indicate clar.

Bellamy se aplecă şi puse la loc romanele franţuzeşti îmbrăcate în hârtie albă. Puse deasupra celelalte foi şi reţinu pe birou copiile bătute pe foiţă.

După ce aranjă totul la loc, închise sertarele. Pe birou găsi o mapă cu plicuri, alese unul mare,

împături schemele de propagandă în două şi le bagă în plic, umezi cleiul şi lipi plicul. Apoi îşi scoase stiloul şi scrise adresa pe plic: Ferdinand Mott, Esq., Clubul Mott, St. John’s Wood, N. W. Personal.

Strecură plicul sub vestă, stinse luminile în toate camerele, ieşi închizând binişor uşa în urma lui şi coborî.

— Totul e în regulă, se adresă el portarului. E perechea pe care o căutăm. Am găsit câteva batiste cu iniţialele în şifonierul din dormitor. N-am deranjat nimic.

— E-n ordine, aprobă portarul de noapte.

Îi dădu lui Bellamy paltonul şi pălăria. Acesta se îmbrăcă şi îi înapoie cheia apartamentului.

— Telefonează, te rog, după o maşină. Poate reuşeşti să găseşti una.

— Se găsesc totdeauna maşini pe-aici prin jur. Telefonez imediat. Şi când mai aveţi nevoie de ceva, să-mi spuneţi. Dar ţineţi-vă gura. Biroului de închirieri nu-i place publicitatea de scandal.

— N-am să uit. Şi îşi aprinse o ţigară.

Când sosi maşina, rugă şoferul să-l ducă la clubul Mott.

Bellamy plăti maşina în faţa clubului Mott, ajunse la intrare, găsi uşa deschisă şi traversă culoarul. Gorila lui Mott stătea în biroul de la jumătatea drumului şi îi zâmbi acru lui Bellamy.

Bellamy răspunse cu o înclinare din cap şi îşi continuă drumul. Ajuns în faţa uşii de la sala de joc, o deschise şi privi înăuntru. Se juca la două mese şi Mott stătea la cea din fund, privind la cele vreo nouă persoane care jucau ruletă.

Închise uşa încet şi merse înainte pe culoar până la

biroul lui Mott.

Bătu în uşă şi o voce de femeie îl pofti înăuntru.

Deschise uşa şi intră. Carola stătea lângă birou fumând. În partea opusă era clădită o stivă mare de valize şi saci de voiaj. Uşa cealaltă, care ducea spre sala de jocuri, era larg deschisă şi Bellamy putea să-l vadă pe Mott cu profilul proiectat pe celelalte persoane.

— Bună, Nicky, îl salută Carola privindu-l pe Mott prin uşa deschisă.

— Bună-seara, sau bună-dimineaţa, iubito! răspunse Bellamy încet. Se duse la uşa deschisă şi-l salută pe Mott.

Mott se întoarse şi flutură mâna, zâmbind vesel.

— Vino să bem un păhărel, Nicky.

Bellamy se rezemă de tocul uşii şi se întoarse pe jumătate spre Carola.

— Aşadar pleci, spuse el privind la maldărul de bagaje.

— Exact, Nicky, răspunse Carola cu drăgălăşenie. Plecăm mâine seară din gara Victoria, iar poimâine ne căsătorim la Paris. Îi zâmbi ironic lui Bellamy. N-ai fi vrut să fii tu în locul lui?

— Te iubesc nebuneşte, îi spuse el încet, zâmbind. Eşti minune. Nu mi te pot imagina nicio clipă trăind cu un om că Ferdie Mott. Dar cu femeile nu poţi şti niciodată. Dădu neputincios din umeri, zâmbind.

Carola se strâmbă la el.

— N-am avut ce-ţi face. A trebuit să te părăsesc pentru că bei prea mult. Pe mine mă doare mai rău decât pe tine. Sunt nebună după tine, Nicky. Te iubesc atât de mult încât te-aş mânca.

— Nu mai spune... Aş fi curios să ştiu ce te face să ai sentimente din astea pentru mine.

Carola ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar îmi place cum îţi vin hainele şi mersul tău şi, în plus, n-am întâlnit pe nimeni care să sărute bine. Vocea ta e foarte atrăgătoare şi are ceva straniu în ea, şi mi s-a spus că, în ce priveşte femeile, eşti foarte periculos... şi mai ştiu că o mulţime de femei sunt leşinate după tine şi că poţi să fii rece ca gheaţa sau...

— Sst! Poate să te audă Ferdie. Mi-ar părea rău să-i stric seara. Spune-mi, te rog, îţi place cum te sărută Ferdie? Sărută bine?

— Pe dracu! Şi nici n-am să-ţi spun, pentru că am un motiv bine întemeiat. Pur şi simplu nu ştiu.

— Ferdie nu m-a sărutat încă niciodată şi nici n-are să mă sărute decât după căsătorie...

Bellamy îl urmărea pe Mott care era ocupat să mizeze pe diverse numere. Bellamy se întoarse din uşa deschisă şi scoase plicul de sub vestă.

— Iubitule, sper că n-ai de gând să te dezbraci?

Bellamy aruncă plicul în poala ei.

— Aşază-te pe el. Nu vreau să-l vadă Ferdie. Ăsta-i cadoul de nuntă pe care i-l fac. Şi-acum, mă duc să beau un pahar cu el. Cât stăm noi în bar, te rog să desfaci una dintre valize şi să bagi plicul în ea, astfel ca mâine, când are să desfacă bagajul, să-şi amintească de mine.

Carola băgă plicul sub fund, spunând:

— Foarte bine, stăpâne, aşa am să fac. Nu cred că am să mai pot face ceva pentru tine înainte de a pleca cu Ferdie.

— Nu, nu cred. Am să mă gândesc la tine mâine.

Ea nu-i răspunse. Mott tocmai plecase de la masa de ruletă şi se îndreptă spre birou.

— Mâine am să trec pe la Vanessa, cam pe la ora

opt seara. Am să-i transmit complimente de la tine.

— Foarte bine. Ei... Nicky, dacă n-am să te mai văd, îţi spun de pe acum la revedere.

— Noapte bună, Carola, răspunse el şi se îndreptă spre Mott, căruia i se adresă zâmbind:

— Bun, Ferdie. Ce se aude cu băutura pe care mi-ai promis-o?

Intrară în bar, tocmai în cealaltă parte a sălii de joc.

Carola închise uşa biroului. Se îndreptă spre stiva de bagaje şi alese o valiză mare, care avea încă cheia în broască. Descuie valiza şi băgă plicul sub costumele de haine. Apoi deschise uşa şi îşi reluă locul.

Mott comandă două pahare mari cu whisky. Era zâmbitor şi Bellamy se gândea că e foarte fericit. Mott ridică paharul:

— În cinstea ta, Nicky... Ştii că mâine plecăm. Ne căsătorim vineri la Paris. Peste trei săptămâni ne întoarcem şi am să cumpăr o mică proprietate la ţară, unde vreau să mă stabilesc.

— Nu mai spune! Apropo, Ferdie, voiam să te întreb ceva.

Mott îşi goli paharul:

— Dă-i drumul.

— Lunea trecută te-am urmărit jucând pocher cu Harcourt şi alţi doi indivizi. Am văzut cum l-ai lăsat intenţionat pe Harcourt să câştige câteva sute de lire. De ce?

Mott îl privi repede pe Bellamy şi câteva clipe cobori privirea. Apoi răspunse:

— Ei bine, săracul Harcourt a avut neplăceri mari. Femeia aia, Berington, s-a purtat foarte urât cu el. Ştiam că e complet lefter şi mi-a părut rău de el, mai ales că luni a fost ziua în care mi-am dat seama că

am oarecari şanse în ceea ce o priveşte pe Carola.

— Aha! exclamă Bellamy.

Îşi bău paharul cu whisky şi când puse jos paharul, îi spuse lui Mott:

— Am avut o părere greşită despre tine, Ferdie. Nu te credeam în stare să faci un gest atât de frumos. Asta nu face decât să demonstreze cât de puţin cunoaştem oamenii, nu? Scoase tabachera şi îi oferi lui Mott o ţigară şi continuă, după ce le aprinse: Ei bine, mă duc acasă. Sper că veţi fi fericiţi.

— Mulţumesc, Nicky. Înţelegi ce vreau să spun când afirm că îmi pare rău că ţi-am suflat fata...

Bellamy porni către uşă şi răspunse vorbind peste umăr:

— Fii liniştit, Ferdie, încă nu mi-a suflat nimeni o fată. În niciun caz pe aceea pe care o doream.

Capitolul 14

JOI

Şi iese negru

Bellamy se sculă imediat după şase seara. Stătea pe spate, cu mâinile sub cap, urmărind umbrele aruncate de radiatorul electric pe tavan. Se simţea împăcat cu sine şi chiar amuzat.

Se sculă din pat şi se duse la fereastră. Era o seară tristă, un vânt rece bătea dinspre răsărit, şuierând prin arbuştii de pe partea cealaltă a străzii Half Moon, iar acest şuierat semăna cu un geamăt care făcea bezna camuflajului şi mai neagră.

Plecă de la geam şi începu să fluiere încetişor. Se aşeză în faţa radiatorului electric şi îşi încălzi picioarele prin mătasea subţire a pijamalei.

Apoi căută o ţigară. Găsi una în salon, o aprinse şi intrând în baie, dădu drumul la robinet. Stătu mult timp în baie, gândindu-se intens.

În dormitor, sună telefonul. Bellainy nu-l luă în seamă, dar, pentru că nu se mai oprea, începu să-l calce pe nervi. Se întrebă cine poate fi. Un moment, se întrebă dacă nu cumva e Carola, dar îndepărtă imediat gândul acesta. Carola era prea deşteaptă ca să-i telefoneze acasă dacă nu era vorba de ceva extrem de important şi urgent.

Şi de ce n-ar fi? Se gândi la Ferdie Mott şi la voiajul la Paris şi îl blestemă în glumă pe Ferdie Mott. Ieşi

repede din baie, îmbrăcă un halat şi trecu în dormitor. Dar când ajunse, telefonul încetă să mai sune.

Se întoarse în baie, se şterse, se bărbieri şi reveni în dormitor ca să se îmbrace. Îşi puse din nou costumul de seară pe care îl lăsase afară. Când termină, sună şi trimise băiatul de serviciu după ţigări. Rămase pe marginea patului până la întoarcerea lui. O dată cu sosirea ţigărilor, telefonul începu să sune din nou.

Bellamy se uită la ceas: şapte şi un sfert.

Era blonda de la barul Malayan.

— Am un mesaj pentru dumneata. Mi-a telefonat, doamna Roque. Vrea să te vadă. Spunea că e foarte urgent. Mi-a spus că trebuia să vă întâlniţi mai târziu, dar că ţi-ar fi foarte îndatorată dacă ai putea veni acum. Dânsa vine imediat.

— Bine, frumoasa mea blondină. Când vine, spune-i că sunt pe drum...

— E-n regulă. Mai ştii vreo poveste?

— Milioane. Dar nu le povestesc niciodată la telefon. Pierd foarte mult din valoare dacă persoana mea fermecătoare nu e vizibilă. Înţelegi?

— Da. Eşti foarte precaut, nu?

— Te cred, răspunse Bellamy şi închise telefonul.

Aşteptă câteva momente şi formă un număr de la Whitehall.

— La telefon, Bellamy. Am să fiu acolo în aproximativ trei sferturi de oră. Comunică-i te rog lui Sir Eustace.

Puse receptorul în furcă, îşi aprinse o ţigară şi formă apoi numărul „Biroului C” şi întrebă de Vanning. Curând avu legătură:

— Bună, Philip. Vreau să te văd. Totul merge ca pe roate. Am obţinut mărturia completă de la March. Aşa

că totul s-a rezolvat şi trebuie să te văd.

— Bine, Nicky, voi fi acasă la opt şi jumătate. Poţi să fii la mine la ora aceea?

— Voi fi acolo.

Se plimbă câteva minute prin cameră, apoi formă numărul Vannesei.

— Ei bine, Nicky, ai făcut ce te-am sfătuit? Ai fost la Scotland Yard să le spui toată povestea?

— Da. Am golit tot sacul în faţa lor. M-am dezbrăcat mintal. Le-am spus tot ce mi-a trecut prin minte. Le-am povestit că ai cele mai frumoase picioare din toată emisfera de vest şi că atunci când mergi, nu-mi doresc nimic altceva decât să merg în spatele tău şi să admir unduirile superbelor tale şolduri. Le-am mai spus că...

— Ascultă, nebunule, îl întrerupse Vanessa cu vocea ei joasă. Nu eşti în stare să iei nimic în serios? Le-ai spus tot adevărul, tembelule?

— Dacă le-am spus? Ar fi trebuit să mă auzi vorbind. (Minciuna zbura ca fulgerul din gura lui.) Le-am spus tot ce ştiam despre afacerea asta blestemată. Au să-l aresteze pe Harcourt.

— La asta mă gândeam şi eu. Va fi groaznic de neplăcut pentru mine.

— Nu-i nimic, păpuşico. Mă ai pe mine. Te ador. Aş face, practic, orice pentru tine. M-aş culca cu fotografia ta cusută în pijama ca un plasture.

— Termină cu prostiile şi spune ce vrei.

— Femeie divină, te-am chemat pentru că am văzut-o pe Carola noaptea trecută – sau mai precis, foarte devreme azi-dimineaţă – şi i-am spus că am să beau un cocteil cu tine astă-seară, cam pe la ora opt. Credeam că ţi-a telefonat să-ţi aducă la cunoştinţă înainte de a pleca în luna de miere. Te-am sunat să-ţi

spun că nu pot veni înainte de nouă jumătate. E cumva prea târziu?

— Niciodată nu-i prea târziu ca să te vadă omul pe tine, Nicky. Oricum, mănânc acasă, şi te aştept. Vino să mă mai înveseleşti, lunatecule.

— Vin. Şi, zâmbind în receptor: La revedere, iubito!

Puse receptorul în furcă, se duse la şifonier şi, deschizând sertarul de sus, scoase un pistol automat Colt de calibru 0,32. Scoase încărcătorul, deschise o cutie cu cartuşe, băgă în magazie două gloanţe, împinse la loc încărcătorul, vârî un cartuş pe ţeavă, puse piedica şi ascunse pistolul în buzunarul de la spate.

Îşi luă paltonul îmblănit şi pălăria şi coborî scările. În hol îl sună pe administrator şi-i spuse când acesta veni:

— Mi-am făcut bagajele. Va veni mâine cineva să le ridice. Am să trec probabil tot mâine după-amiază să-mi iau poşta şi să mai stăm de vorbă. Bună seara. Şi ieşi.

Găsi un taxi în Piccadilly şi rugă şoferul să-l ducă la clubul Malayan.

Fenella Roque stătea la aceeaşi masă la care şezuse cu March şi Lancelot în seara când o cunoscuse. Masa era în colţul cel mai îndepărtat al salonului. Se uita ţintă în gol şi arăta groaznic.

Bellamy privi împrejur. Erau numai două persoane care beau şi discutau liniştit la capătul barului. Blonda de la bar era ocupată cu prepararea cocteilurilor.

Se duse la bar şi se adresă vesel fetei:

— Frumoasa mea blondină, prepară-mi te rog, două Martini foarte seci şi adu-le la masa din colţ.

Apoi se întoarse şi se aşeză în faţa Fenellei Roque.

— Ce s-a întâmplat, Fenella?

Se uită la el cu nişte ochi umflaţi şi cu cearcăne adânci sub ochi. Era albă la faţă şi strângea tare din fălci.

— Harcourt e mort, rosti ea încet.

Bellamy îşi scoase port-ţigaretul iar blonda de la bar le aduse cocteilurile.

Bellamy scoase două ţigări. Puse una între buzele Fenellei şi îşi opri una pentru el, apoi le aprinse pe amândouă. Blonda plecă înapoi la bar.

— Fii calmă, Fenella. E greu, dar n-ai ce-i face... De fapt, ce s-a întâmplat-? Nu cumva...

— Nu. N-a făcut-o el. Era aproape vesel când am vorbit cu el azi după-amiază. S-a dus la clubul lui Mott. A plecat de acolo imediat după şase. Nici nu era prea beat. L-a lovit o maşină lângă Acacia Road. Nu se ştie cine-i proprietarul maşinii. A fugit protejat de camuflaj. A fost strivit groaznic. Mulţumesc lui Dumnezeu că a murit pe loc.

— De ce s-a dus la clubul lui Mott?

— I-a telefonat un individ comunicându-i un mesaj din partea lui Mott, un mesaj pe care l-a lăsat înainte de a pleca. Pare-se că voia să-l vadă cineva, într-o chestiune urgentă. Nu mi-a spus despre ce anume e vorba.

— Dacă ai trage un plânset bun, nu crezi că ar fi mai bine?

— Nu sunt în stare nici să plâng. Sunt complet năucită. Nici nu mai vreau să trăiesc. Sunt sătulă de tot şi de toate. Eram plictisită de multă vreme. Apoi a apărut Harcourt şi n-am mai fost plictisită. Iar acum am să fiu tot timpul plictisită şi nu mai pot suporta.

— Bea Martiniul ăsta. Are să-ţi facă bine. Şi nu uita, Fenella, că nimic nu-i chiar aşa de rău cum pare.

Totdeauna există un mâine. Probabil că asta n-are să-ţi ţină cu nimic de cald, dar cred că a fost cea mai bună soluţie pentru Harcourt.

— E bună vreodată moartea pentru cineva?

Bellamy dădu din umeri.

— În cazul lui Harcourt şi în situaţia în care era el, da. O luase pe un drum complet greşit. Gândea şi trăia greşit. Şi, în plus, bea prea mult. Apoi, nu uita că foarte curând ai fi aflat adevărul despre el. Şi nu ţi-ar fi plăcut deloc, pentru că nu era nimic plăcut. Dimpotrivă. Acum nu mai ai ce afla şi poţi să gândeşti cât vrei de frumos despre el.;

— Era chiar aşa de rău?

— Da. Şi nu cred că până la urmă ai fi rămas la fel de ataşată de el. Sunt convins că accidentul ăsta de maşină te-a scăpat de multe dureri de cap. Un zâmbet timid flutură pe buzele ei.

— Câteodată eşti teribil de drăguţ, Nicky, şi reconfortant. Oricând ar părea de curios, dar sunt aproape în stare să cred ceea ce spui despre Harcourt.

— Nu l-ai iubit cu adevărat, draga mea, spuse Bellamy zâmbind. Ai luat, în lipsă de altceva, ce ţi s-a oferit. Credeai că-l iubeşti. Doreai să iubeşti ceva, sau pe cineva, pentru că eşti o femeie prea drăguţă ca să te freci în acest West End de toţi neisprăviţii care frecventează barurile astea şi aşa-numitele cluburi şi să fii obligată să-i duci lui Ferdie Mott să joace „chemin”, „faro” sau ruletă.

Când a apărut Harcourt, cu patosul lui, erai gata coaptă ca să cazi. Şi ai căzut. Ai căzut aşa de repede pentru că îţi intrase în cap că vreau să-l bag la apă pe Harcourt pentru crimă sau altceva...

— Poate că ai dreptate, Nicky. Dar tot mă simt

groaznic.

Bellamy îi zâmbi.

— Toţi trecem prin asta periodic, de la caz la caz. Jucăm pe roşu şi iese negru. Ce să-i faci... Ţie ţi-a ieşit, negru... Asta-i tot. Data următoare când vei juca pe roşu, poate că are să iasă roşu. Asta-i cealaltă faţă a vieţii. Totul e să alegi latura bună a lucrurilor şi să te relaxezi. De fapt, n-ai altceva de făcut.

Fenella îl privi din nou. Ochii ei se mai limpeziră puţin.

— Mă întreb dacă ai dreptate, Nicky, exclamă ea cu îndoială.

Din buzunarul de la pieptul jachetei de seară Bellamy scoase zece bancnote de câte zece lire.

— Am o idee. Uite suta de lire pe care o promisesem lui Harcourt. Acum e a ta. Du-te undeva la ţară, într-un sat din Devonshire sau Somerset, sau ceva asemănător, unde nu sunt baruri pentru cocteiluri şi unde oamenii te salută chiar dacă nu te cunosc.

Du-te undeva unde să poţi dormi, pur şi simplu, mult, să mănânci o mâncare simplă şi să te plimbi prin lanurile înverzite. Uită de Piccadilly şi de Harcourt, uită bomba asta scârboasă şi oamenii ieftini care se învârt pe-aici. Ai nevoie, draga mea fată, să te regăseşti. Nici n-ai să te mai recunoşti într-o lună.

Bellamy împinse banii spre ea pe masă.

— Mulţumesc, Nicky, eşti într-adevăr un băiat bun. Poate că am să te ascult. Şi, presupunând că o să vreau să te mai văd, unde te pot găsi?

— Mă găseşti pe-aici.

Îi zâmbi, îşi luă pălăria şi ieşi din bar.

După plecarea lui, Fenella îşi puse banii în poşetă, apoi începu să se pudreze eu atenţie.

Bellamy luă un taxi din staţia aflată în apropierea clubului Malayan şi rugă şoferul să-l lase în faţă la Wellington Barracks.

În maşină se gândea la diferite aspecte ale întâmplărilor trăite în ultimele zile, căutând să-şi fixeze în minte anumite jaloane. Luminile slabe ale vehiculelor care apăreau şi dispăreau vag în noapte i se păreau la fel de ireale ca şi majoritatea aşa-numitelor realităţi ale vieţii.

Se gândea la March. March îşi plătise datoria către societate. Nu încăpea niciun fel de îndoială. Chiar dacă executorul fusese o maşină neidentificată.

Poate că Harcourt plătise prea scump, dar Bellamy avea o fire suficient de practică şi îşi dădea seama că March, cu slăbiciunea sa, viciile sale, incapacitatea de adaptare la necesităţile vieţii şi imposibiltatea de a privi lucrurile direct în faţă, era mai fericit acolo unde se afla acum, indiferent unde.

Zâmbetul său se îndulci totuşi, gândindu-se la Carola. Orice s-ar spune, Carola era o adevărată femeie, cu capul bine pus pe umeri, frumoasă, stăpânită, şi pe care te puteai oricând bizui, nu te lăsa niciodată baltă... O femeie care nu putea fi niciodată, în viaţă, ieftină sau meschină.

În ceea ce o privea pe Fenella, gândindu-se la ea, nu reuşi să facă altceva decât să zâmbească cinic. N-avea prea multe motive ca să o simpatizeze pe Fenella. Probabil că îl va uita pe March la fel de repede cum se îndrăgostise de el, sau cum i se păruse că se îndrăgostise de el... Şi, probabil, satul recomandat de el în Somerset sau Devonshire se va transforma într-o staţiune climaterică la modă, unde ameninţarea bombardamentelor era uitată, unde

bărbaţii continuau să fie bărbaţi, iar femeile erau fericite că-i aşa.

Maşina se opri în faţa a ceea ce se numea Barracks. Bellamy coborî, plăti şoferului şi se îndreptă spre Whitehall. Deschizând brusc poarta de fier a unei case aşezată cu spatele spre Birdcage Walk, traversă grădiniţa din faţă şi sună la intrare. Un valet bătrân deschise uşa şi, văzându-l îl salută ceremonios:

— Bună seara, domnule Bellamy. Sir Eustace vă aşteaptă.

— Nu te-am mai văzut de mult, Charles. Aproape că uitasem cum arăţi.

Îşi lăsă paltonul şi pălăria în hol şi urmă valetul în studioul bine luminat şi încălzit. Subsecretarul de stat era aşezat la biroul său, în faţa lui Bellamy. În dreapta sa, instalat într-un scaun mare, se afla Harbell, Şeful Secţiei speciale.

— Bună seara, Sir Eustace. Bună seara, Harbell, salută Bellamy.

— Ei bine, Nicky, ai pus mâna pe pradă? întrebă Harbell. În ce mă priveşte, cred că da. Altfel n-ai fi aici.

Subsecretarul de stat trase un sertar al biroului său şi ocolindu-l, veni în faţa lor cu o cutie de ţigări de foi... Alese cu grijă-una, îi tăie capul, i-o întinse lui Bellamy şi i-o aprinse cu o brichetă de aur.

Bellamy savura ţigara de foi trăgând fumul adânc în piept şi spuse:

— Ei bine, Sir, sunt într-adevăr nişte ţigări de foi excepţional de bune dar mai mult ca orice apreciez faptul că mi se poate oferi o astfel de ţigară tăiată şi aprinsă de unul dintre subsecretarii de stat ai Maiestăţii-Sale. Asta o face de două ori mai bună.

— Ei, se pare că ştii încă să te bucuri de viaţă şi că

nu ţi-ai pierdut nici simţul umorului, Bellamy, replică subsecretarul de stat. Încep să cred că te-a şi amuzat toată povestea asta.

— Într-adevăr, replică zâmbind Bellamy. Am constatat că am o capacitate nelimitată de a bea orice amestec alcoolic. Şi, apropo, Harbell, ar trebui să sesizezi divizia de moravuri din Mariborough, că e cazul să mai arunce o privire în zona asta. Nu mă deranjează prea mult viciul şi nici trişatul la cărţi, dar nu suport whiskyul falsificat. Asta-i prea mult...

— Ei bine, interveni Sir Eustace, Harbell mi-a spus că aţi vorbit îndelung, la telefon, în după-amiaza asta şi că e satisfăcut de felul cum merg treburile. E adevărat? Sau mai ai ceva în plus de adăugat?

— Există ceva ce nu i-am spus lui Harbell, Sir, răspunse Bellamy trăgând din ţigară. Şi asta pentru că nu ştiam nici eu. Abia adineauri am aflat vestea. March e mort. A fost lovit şi omorât în seara asta de o maşină care a dispărut în St. John’s Wood. Asta-i singura noutate.

Sir Eustace privi întrebător spre Harbell:

— Îţi spune ceva asta, Harbell? Modifică cu ceva situaţia? Schimbă ceva în tot ansamblul? Harbell dădu din umeri privindu-l pe Bellamy.

— Simplifică foarte mult lucrurile, Sir Eustace, răspunse Bellamy în locul lui. Într-un fel, cred că, dându-mi-se puteri depline, veţi fi satisfăcut de rezultat. Cred că, în fond, vă interesează, în special rezultatele, nu? Subsecretarul de stat deschise cutia cu ţigări de foi, îşi alese una cu grijă şi o aprinse cu atenţie.

— Mă interesează certitudinea că nu se vor mai ivi niciun fel de „scurgeri” de informaţii. Cât priveşte restul afacerii, cred că trebuie să vă înţelegeţi între

voi. Sunt dispus să ascult numai ce credeţi de cuviinţă că m-ar putea interesa!

— Cred că nu vă interesează nimic altceva, Sir. Poate că ar fi chiar bine să nu vă intereseze nimic altceva, replică Bellamy.

Sir Eustace zâmbi.

— Neştiinţa-i o binecuvântare, nu? Ei bine, sunt gata să las totul în sarcina voastră, aşa cum v-am mai spus. Când toată povestea va fi terminata, poate că am să-mi permit să fiu ceva mai curios. Apoi, privindu-l pe Bellamy: Şi când am să-i pot raporta ministrului că afacerea e *cu adevărat* închisă, Bellamy?

Bellamy se rezemă de marginea căminului şi simţi apăsarea dură a Coltului automat pe şold.

— Cred că întreaga problemă va fi rezolvată chiar astă-seară, domnule. Cu excepţia curăţeniei ce se face, de obicei, după orice bal, şi a inscripţiei „Rezolvat” de pe dosar.

Secretarul de stat se ridică în picioare.

— Perfect. Vă las pe voi să faceţi curăţenia după bal. Şi întinzând mâna: Bună-seara, Bellamy. Îţi mulţumim cu toţii foarte mult. Sunt sigur că a fost o treabă plictisitoare.

Bellamy strânse mâna subsecretarului de stat şi ieşi din cameră urmat de Harbell, care-i spuse:

— Bună treabă, Nicky. Au să-ţi dea pe loc o decoraţie.

— O şi merit. Tu stai cu fundul pe scaun toată ziua şi cu mâna pe telefon fără să faci nicio treabă, în timp ce eu trebuie să-mi beau minţile în toate barurile. Asta nu-i o atitudine englezească.

— Te cred că nu-i! Tu ai parte de ce-i mai bun. În timp ce ceilalţi băieţi din serviciul tău stau în culise

urmărind spioni şi alte fleacuri neinteresante, tu nu faci altceva decât să bei toată ziua, şi să faci curte femeilor frumoase noaptea. Şi, culmea ironiei, şi plătit pentru asta!

— Şi ar *trebui* să mi se mărească leafa. Ar trebui să te gândeşti numai la anii lungi de studiu în care am învăţat ce trebuie să spun unei femei fără să primesc palme.

— Săracul Nicky! murmură Harbell.

Scoase portţigaretul lui Bellamy din buzunarul lateral de la haină şi se servi cu o ţigară.

— Curioasă treaba asta cu March. O fi fost coincidenţă sau...?

— N-a fost nicio coincidenţă. A fost un lucru calculat. Aproape un act de nebunie.

Harbell îşi îmbrăcă paltonul.

— Dă-mi de veste imediat ce eşti sigur. Şi spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

— Da, vreau să-mi dai pe cineva care să mă dubleze. Un băiat bun care să mă ia în primire când am să plec de la clubul Malayan – unde mă duc acum – cam peste douăzeci de minute. Îi spun la momentul potrivit ce are de făcut.

— Bine. Aranjez eu asta. Ţi-l dau pe Lazemby. Noapte bună, Nicky. Fii atent.

— Am să-ncerc. La revedere, iubitul meu superintendent care ştie să se învârtească aşa de bine... Sănătate! Şi dacă ai nevoie de mine mai târziu, mă găseşti la barul lui Sydney, în Conduit Street.

Bellamy stătea cocoţat pe unul din taburetele înalte de la clubul Malayan şi comandă un Martini sec. Când îi aduse paharul, blonda îl întrebă:

— Aş fi vrut să fii aici acum o jumătate de oră. Cred

că ai fi crăpat de râs. O ţii minte pe fata care servea la bar la clubul Fallopi? Ei bine, trebuie să recunosc că trebuie să alergi o zi întreagă ca să poţi vedea o fată mai drăguţă. A fost aici cu un tip pe care zice că o să-l ia de bărbat. Aş jura că n-ai văzut niciodată un specimen din ăsta. Cred că n-are decât un metru cincizeci şi cea mai pocită mutră pe care-am văzut-o în viaţa mea. Ce să spun, o arătare! Gândeşte-te că Gladys e înaltă, suplă şi are o ţinută regească – înţelegi ce vreau să spun – dar perechea pe care o făceau împreună era ceva de groază. Ce mai, dragostea-i ceva foarte ciudat!

— Aşa e, blonda mea.

— Am avertizat-o de nenumărate ori să nu se mărite, continuă blonda. Îi spuneam: „Te măriţi, te-ai ars. Măritişul nu-i decât un miraj şi o deziluzie. Dar degeaba, n-a vrut să mă asculte...

— Ştiu. E uluitor, nu? Mi-aduc aminte de o femeie din Pennsylvania...

— Dumnezeule, exact când îţi povesteam toate astea ceva îmi spunea că nici n-am să termin bine, că ai să-mi şi povesteşti despre o femeie pe care ai cunoscut-o undeva. Şi continuă privind ştrengăreşte. Când ai venit luni seara şi ai comandat şampanie, am crezut, un moment, că te interesam un pic.

Faţa lui Bellamy căpătă un accent tragic.

— Mă interesezi, blondina mea. Dar dacă ai şti... Pur şi simplu nu *pot* să mă îndrăgostesc de nicio femeie, din cauza unui motiv groaznic...

— Da, domnule Bellamy? Îmi pare rău, n-am ştiut.

— M-am îndrăgostit de o contesă franţuzoaică pe când aveam şapteşpe ani. Era fermecătoare. N-am mai întâlnit o femeie ca ea. Ne-am căsătorit într-o primăvară. Într-o seară a trebuit să plec şi a doua zi,

când m-am întors, sărmana Hortense era zbanghie. Dar în aşa hal încât atunci când stătea lângă mine la masă, mânca, din greşeală, din farfuria mea. N-am putut suporta...

— Dumnezeule! Ce grozăvie! Şi ce-ai făcut?

— Am omorât-o. Am vârât-o într-un sac vechi şi-am aruncat-o în apă. De atunci nu m-am mai uitat la nicio femeie. Dar ochii ei mă urmăresc şi-acum.

— Eşti un adevărat diavol! Credeam că spui măcar o dată, adevărul. Oricum, spune-mi cum a fost cu femeia aia din Pennsylvania.

— Era o femeie unică şi foarte frumoasă. Avea patruzeci de ani şi patru fete. Trei măritate şi a patra care ardea de nerăbdare să se mărite.

Maică-sa nu era deloc de acord cu partida pe care voia ea s-o facă. Alesul inimii ei nu era nici frumos, n-avea nici bani şi nici vreo perspectivă. Totuşi, fata a pisat-o atâta la cap pe maică-sa încât mama, exasperată, i-a spus că va fi de acord, cu condiţia ca fata să viziteze mai întâi pe celelalte surori măritate.

Aşa că fata noastră a pornit la drum. Prima dintre surori locuia în Oklahoma. Când a sosit acolo, şeriful tocmai terminase de ridicat toate lucrurile din casă pentru neplata chiriei iar nefericita de soră-sa zăcea pe jos în dormitorul golit de orice mobilă, cu amândoi ochii învineţiţi, cadou de la bărbat-su, care fugise cu o blondă din vecini. Asta a fost lecţia numărul unu.

Apoi fata a luat trenul şi s-a dus la cea de a doua soră, care lucra într-o spălătorie din San Francisco. Bărbatul ei fugise cu toate bijuteriile şi toţi banii ei lichizi, chiar în noaptea nunţii. Era cocârjată din atâta aplecat deasupra albiei de rufe, suferea de bronşită cronică şi avea genunchii permanent umflaţi de la spălatul pardoselilor. Asta a fost a doua lecţie.

Eroina noastră se gândi la toate astea în drum spre cea de a treia soră, care locuia la Hollywood. Odată ajunsă, descoperi că soţul surorii sale se însurase de şaisprezece ori până atunci şi că nevestele lui erau în viaţă. Sora ei era cam a zecea... Aşa că s-a întors acasă.

— Pariez că a învăţat lecţia şi nu şi-a mai dorit să se mărite.

— Ce să mai dorească?! izbucni Bellamy vesel. Când a ajuns acasă, a descoperit cu stupoare că, în lipsa ei, maică-sa se măritase cu iubitul ei, şi asta zic şi eu lovitură groaznică pentru ea! S-a chinuit trei săptămâni ca să priceapă care ar fi gradul de rudenie dintre ea şi primul născut din căsătoria asta. Şi când a descoperit că fostul ei logodnic era acum tatăl ei prin alianţă şi că fiul acestuia va fi fratele ei prin alianţă, s-a otrăvit cu sticlă pisată...

— Ştiu. Şi a murit în chinuri groaznice. N-am ce zice, frumos sfârşit pentru o poveste. Bănuiesc că are şi o moralã.

— Nu ştiu, răspunse Bellamy coborând de pe taburet. Ultima dată când am văzut o morală, m-a făcut praf. A trecut pe lângă mine fără să dea măcar bună-ziua. Pa, blonda mea...

Îşi luă pălăria şi ieşi.

Capitolul 15

JOI

Ultimul pahar

Bellamy stătea lângă intrarea clubului Malayan. Îşi aprinse o ţigară ţinând bricheta aproape de faţă, ca Lazemby să-l poată recunoaşte. Apoi porni spre Berkeley Square.

În staţie erau trei taxiuri. Bellamy se urcă într-unul şi-l rugă pe şofer să-l ducă la Hyde Apartments. Prin geamul din spate putea să vadă farurile maşinii lui Lazemby.

Îi deschise Vanning cu pipa între dinţi. Arăta ceva mai relaxat.

— Bună, Nicky. Îmi pare bine că te văd.

Închise uşa în urma lui Bellamy, în timp ce acesta îşi agăţa paltonul şi pălăria în cuier, şi îl conduse apoi în salon.

Bellamy se aşeză cu spatele la focul din cămin, privindu-l pe Vanning care umbla la bufet.

— Whisky? întrebă Vanning ridicind o sticlă.

— Da, te rog, Philip. Am să mai beau un pahar care va fi oricum, probabil ultimul pe care-l mai beau cu tine...

Îşi scoase portţigaretul zâmbindu-i larg lui Vanning.

— Nu-nţeleg, Nicky. Care-i poanta?

Bellamy răspunse în timp ce lua paharul întins de Vanning.

— Ai fost destul de deştept eliminându-l pe March din cursă. A fost o lovitură reuşită. Erai sigur că-i vor pune în cârcă asasinarea Fredei şi cum erai convins că povestisem deja noua versiune la Scotland Yard, versiunea care îl acuza formal pe el – l-ai omorât la timp, asigurându-te în ceea ce priveşte latura asta a afacerii. Existau, de asemenea, foarte multe şanse ca asasinarea lui să pară o sinucidere.

Vanning se întoarse la bufet, îşi termină paharul şi îl puse jos.

— Ce-i cu tine, Nicky, ai înnebunit, sau ce te-a apucat? Ar trebui să te vadă un doctor. Vrei să spui că Harcourt e într-adevăr mort?

— Harcourt a fost călcat astă-seară cam pe la ora şase de o maşină lângă Acacia Road, iar şoferul a fugit apoi de la locul accidentului, ocrotit de camuflaj. A fost bine stâlcit. Cred că ai trecut peste el de câteva ori ca să fii mai sigur. Nu sunt decât foarte puţini trecători prin părţile alea seara.

Vanning îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi îl privi ţintă pe Bellamy, care continua să zâmbească într-un mod ciudat, cu dinţii complet dezgoliţi, ceea ce făcea ca figura lui să fie de-a dreptul macabră.

— A fost simplu ca bună-ziua, continuă Bellamy. Ţi-ai făcut socoteala că am să mă duc azi la Scotland Yard să le spun povestea aia cu March şi ei au să se lase convinşi că e aşa. Şi exista un motiv ca ei să accepte povestea mea. I-ai telefonat lui Mott în dimineaţa asta şi l-ai rugat să lase vorbă cuiva să-i telefoneze lui Harcourt după-amiază rugându-l să vină la clubul Mott. Şi Harcourt s-a dus, pentru că se aştepta să te întâlnească pe tine şi dorea mult acest lucru...

— Dorea el, *într-adevăr,* acest lucru? întrebă Vanning stând încă foarte liniştit. Şi aş putea să ştiu de ce?

— Pentru că voia bani. Voia banii pe care n-ai putut să i-i dai până atunci, pentru că nu sosiseră încă. De asta voia să te vadă. Ei bine... n-a obţinut niciun ban. A fost numai „scos din circulaţie", însă cu preţul vieţii...

Trase adânc, cu plăcere, un fum din ţigară.

— Ţine cont, Philip, că nu-l simpatizam prea mult pe Harcourt, continuă Bellamy pe acelaşi ton egal. Era un tip stupid şi ieftin. Ar fi sfârşit, oricum, rău.

— Acum sunt sigur că eşti într-adevăr nebun, Nicky. Am fost întotdeauna convins că ai un şurub lipsă. Dar, dacă trebuie să continuăm această comedie, cred că-mi este îngăduit să întreb de ce l-am ucis pe Harcourt. M-ar interesa foarte mult.

Bellamy aprobă din cap.

— Ai dreptate, Philip, iar motivul e, de asemenea, foarte interesant. E evident că trebuia să-l ucizi pe March pentru că, deşi nu excela în inteligenţă, ar fi fost într-adevăr tâmpit ca să nu-şi dea seama că tu ai omorât-o pe Freda. Ştiai perfect de bine că March o să-şi ţină gura atâta vreme cât se simţea în siguranţă. Şi mai ştiai foarte bine că îndată ce i-ar fi intrat în cap ideea că bănuielile ar putea să cadă asupra lui, că ar fi existat posibilitatea să fie arestat, ar fi vorbit şi ar fi avut foarte multe de spus. După cum ştiai, la fel de bine, că până atunci are să tacă din gură pentru că tu erai sursa lui de venituri.

Vanning se îndreptă spre canapea şi se aşeză. Îşi scoase portţigaretul şi îşi alese o ţigară. Părea perfect calm, dar Bellamy observă că-i tremurau totuşi puţin degetele.

— Eşti un tip teribil de şmecher, Nicky. La un moment dat, îmi amintesc, am crezut că eşti cel mai neisprăvit om din lume. Acum cred că eşti destul de deştept.

— Mulţi au crezut acelaşi lucru, Philip, şi asta nu le-a folosit la nimic.

Vanning îşi aprinse ţigara.

— Ceea ce-mi spui mă interesează foarte mult, dar desigur că totul nu e decât o simplă teorie. Nimeni nu poate dovedi – nici într-o mie de ani – că l-am ucis pe Harcourt şi tu ştii foarte bine asta.

— Ai perfectă dreptate, confirmă Bellamy pe un ton obişnuit, de conversaţie. Dar am putut dovedi destul de uşor că ai omorât-o pe Freda. Culmea ironiei e că tu nu m-ai fi lăsat.

— Nu te-aş fi lăsat eu? Vocea lui Vanning era la fel de rece ca şi a lui Bellamy. Începi, într-adevăr, să devii interesant. Deci nu te-aş fi lăsat să dovedeşti că am omorât-o pe Freda. Se rezemă într-un colţ al canapelei şi continuă: Apropo, dar de ce eşti atât de sigur că i-am omorât pe Freda şi pe March? Se pare că am făcut crime cu ridicata... Zâmbi amabil. Ar trebui să scrii scenarii de film, Nicky. Ai un simţ dramatic excelent.

— E destul de bun, recunoscu Bellamy.

Se rezemă de marginea căminului şi îşi înfundă mâinile în buzunarele vestonului.

— A fost al dracului de simplu după primă mea întâlnire cu Meynell – detecticul-inspector care a fost însărcinat cu anchetarea asasinării Fredei – tot atât de simplu ca furtul unei jucării de la un copil. Philip, vezi tu, ai chibzuit lucrurile destul de bine. Însă ai fost forţat să lucrezi repede şi n-ai avut timp să acorzi atenţia cuvenită amănuntelor, aşa cum ai fi făcut-o în

mod normal. Dar o să ajung imediat şi acolo. Aruncă chiştocul în focul din cămin şi continuă: De fapt, Philip, vreau să fac un târg cu tine. Cred că putem ajunge la o înţelegere. Eşti dispus să discutăm afaceri?

Ochii lui Vanning sclipiră pentru o clipă.

— Îmi place să te ascult, Nicky, aşa că dă-i drumul. Ia-ţi oful de pe suflet. Am să te ascult cu mare atenţie. Dacă va fi prea nostim, pot să râd. Sper că n-ai să te superi... nu? Apoi, după ce vei fi terminat, s-ar putea să râd din nou de ideea ta cu „târgul”...

— Nu te laşi încă, Philip? zâmbi Bellamy, dând din umeri.

— Mai mult sau mai puţin, răspunse evaziv Vanning.

Bellamy îşi scoase o altă ţigară şi o aprinse cu mişcări foarte încete, privindu-l pe Vanning pe deasupra flăcării brichetei.

— Harcourt a început să te preseze cu bani acum câteva luni începu Bellamy pe un ton amabil. A început să te şantajeze imediat ce şi-a dat seama că soţia lui, Vanessa, era amanta ta. Pariez că nu i-a plăcut deloc treaba asta. În fond, când un bărbat şi o femeie au trăit şapte ani împreună şi când femeia e atât de atrăgătoare ca Vanessa, e un mare ghinion pentru un nimeni ca Harcourt să descopere că unul dintre prietenii săi e amantul ei. Scuturâ scrumul ţigării în cămin şi continuă: Nici tu, nici Vanessa nu voiaţi să iasă, bineînţeles, niciun fel de scandal. Drept care ai plătit şi, ca să plăteşti, îţi trebuiau bani. Aşa că ai montat schema cu vânzarea materialului de propagandă. Erai nebun după Vanessa şi te înţeleg foarte bine. E tipul de femeie în stare să înnebunească oricând un tip solid că tine. Ai fi făcut

orice pentru ea şi, într-adevăr, ai făcut totul, mergând până la crimă... Ei bine, s-a produs prima scurgere, în septembrie trecut. Şi desigur că guvernul a făcut un scandal monstru. Aşa că ţi-a venit o idee strălucită. Te-ai descotorosit de Mott, de March şi de mine. Oricum, nu-l doreai pe March prin preajma ta. În acelaşi timp, Mott trebuia îndepărtat, iar eu îţi dădeam bătăi de cap cu lenea şi băutura mea şi, în consecinţă, m-ai dat afară, şi lucrurile s-au aranjat. În vremea asta March s-a despărţit de Vanessa trăind pe cont propriu. Era furios în felul lui tâmpit de a fi şi credea că vă pedepseşte pe amândoi luându-vă toţi banii. În plus, a găsit-o pe Iris Berington, care era foarte dispusă să-i facă viaţa uşoară atâta vreme cât ţineau banii, iar Harcourt era încredinţat că au să ajungă la infinit.

Erai îngrijorat, pentru că nu aveai venituri prea mari. Cel puţin nu atât de mari ca să-i închizi gura lui March – şi pentru a face rost de banii necesari, ai aranjat cea de a doua scurgere de informaţii. De data asta a fost mai uşor, din motive pe care le cunoaştem foarte bine amândoi. Dar nu voiai să mai repeţi figura, de vreme ce ştiai că n-o să-ţi poată merge aşa la infinit.

Ei bine, lucrurile au ajuns într-un impas. March era pe geantă şi te tracasa întruna. Guvernul te tracasa şi el la rândul său. Iris Berington se plictisise de Harcourt, pentru că nu mai avea bani, aşa că l-a dat afară. Şi atunci Harcourt s-a înfuriat de-a binelea. Ţi-a pus condiţia să-i faci rost imediat de bani, ca să nu-l părăsească Iris. Dacă nu, te-a ameninţat că-i va spune totul Fredei. Îmi imaginez că l-ai rugat să te mai păsuiască un timp ca să poţi face rost de bani. Şi ai aranjat a treia – şi ultima – scurgere de informaţii.

Din nefericire, agentul domnului Goebbels nu s-a grăbit cu plata şi ai ajuns la punctul culminant cu March. Ca să fiu mai precis, asta s-a întâmplat lunea trecută.

Vanning aruncă chiştocul în foc, se scutură uşor ca de frig şi îşi încrucişă braţele.

— Era stabilit ca Harcourt s-o însoţească pe Freda la petrecerea dată de Carola luni seara, continuă Bellamy. March îţi spusese, probabil mai devreme, că dacă nu-i faci rost de bani în seara aceea, are să-i spună totul Fredei. Credeai că e un bluf. Dar nu era. Tu l-ai rugat să mai aştepte puţin şi credeai că nu e atât de tâmpit încât să-şi taie singur craca de sub picioare spunându-i totul Fredei. Dar Harcourt avea alt plan. O cunoştea foarte bine pe Freda şi ştia că povestea cu Vanessa are s-o dea gata, dar ştia în acelaşi timp că Freda nu suportă scandalul şi că îi va putea face rost de ceva bani, suficient de mulţi ca s-o potolească pe Iris pentru o vreme. I-a spus că are să ia nişte bani de la Freda, fără să-i explice însă în ce mod.

Cunoşti restul. S-a dus la Freda, au băut un cocteil împreună şi i-a spus tot. Freda a renunţat imediat să se mai ducă la petrecerea dată de Carola şi a încercat să dea de tine, dar nu te-a găsit, pentru că erai cu mine. Îmi dădeai instrucţiunile legate de povestea cu propaganda. După ce ne-am despărţit la Berkeley Buttery, te-ai dus la biroul tău „C”. Ai auzit că te căutase Freda, aşa că ai ieşit. Ai mâncat probabil undeva şi apoi te-ai dus acasă. Începuseşi să te întrebi dacă March a avut într-adevăr curajul să golească sacul în faţa Fredei. Ai intrat în bloc pe scara de serviciu, care începe din pasaj. Ai urcat scara şi ai intrat în casă pe uşa de serviciu. Freda te aştepta.

Trebuie să fi fost vreo zece şi jumătate şi Freda ţi-a spus o mulţime de lucruri în termeni foarte duri. Ei bine, asta ar mai fi mers cum ar fi mers, dar, în timp ce-ţi vorbea, şi-a reamintit că i-ai dat şi lui March un vagon de bani. Probabil că-i spusese chiar el asta şi probabil că te-a întrebat de unde ai avut atâţia bani. Şi în acel moment i-a trecut prin minte un gând îngrozitor... că tu eşti cel care a vândut informaţiile legate de propagandă...

Bellamy se opri şi-l privi dur pe Vanning. Acesta nu spunea nimic şi stătea cu ochii pironiţi în pământ. Bellamy aruncă ţigara şi aprinse alta.

— Asta a fost prea mult. Philip, nu? Ţi-ai pierdut cumpătul, nu-i aşa, Philip? Şi ai strâns-o de gât pe Freda. Apoi ai început să te gândeşti cum să scapi de încurcătură. Nu ţi-a trebuit mult ca să-ţi vină o idee. Totul era să-ţi găseşti un alibi.

Ai scos blana Fredei din şifonier şi ai pus-o pe ea. Iar pe noptiera de la capul patului ai pus pălărioara ei de catifea. Ai făcut toate astea pentru că urma să-i telefonezi Vanessei rugând-o să te cheme la birou, dar să spună că e Freda şi să lase vorbă să o cauţi la unsprezece treizeci, ca apoi să-mi telefoneze mie la Carola, tot sub numele Fredei; să spună că e răcită şi că vrea să mă vadă urgent. Prezumţia că Freda era răcită urma să explice schimbarea vocii.

Vanessa, fără să ştie care sunt motivele, a acceptat. Ar fi făcut orice pentru tine, Philip, nu? Şi încă nu ştia că eşti un criminal. Ai rugat-o să dea toate telefoanele imediat după unsprezece. Asta îţi îngăduia să ajungi la birou îndată după telefoanele date de Vanessa care se dădea drept Freda. Era un alibi de prima mână, putând fi confirmat de secretara ta, de femeia de serviciu a Carolei şi de mine.

Dar ţi-ai dat seama că toate aceste telefoane ale Vanessei, care se dădea drept Freda, trebuiau să vină din *afara* apartamentului vostru. Era ceva obligatoriu. Trebuia să găseşti un motiv pentru faptul că Freda nu telefonase din apartament fie prin firul direct, fie prin centrala blocului. De aceea ai pus blana pe ea. *Ca să se creadă că ieşise din casă şi că-ţi telefonase ţie şi mie de afară.*

Dar ai scrântit-o, Philip. Ai scrântit-o rău de tot. Când am venit aici, m-am întrebat de ce era lungită în pat cu blana. Am pipăit blana şi am văzut că era perfect uscată. La fel şi părul, iar pălăria de catifea de pe noptieră era imaculată. *Mi-am dat seama că nu ieşise din casă.* M-am întrebat de ce purta blana într-o cameră încălzită. Şi am găsit curând explicaţia, când Meynell mi-a spus că Freda telefonase de afară, că nu folosise nici firul particular şi nici pe cel al centralei pentru ca să te cheme pe tine la birou şi pe mine la Carola. Am înţeles că telefoanele fuseseră date de o altă femeie, iar asasinul pusese blana pe cadavrul Fredei ca să pară că Freda telefonase de afară.

Bellamy zâmbi către Vanning.

— Din păcate, ai uitat că plouase tot timpul şi, deci, *blana Fredei ar fi trebuit să fie udă.*

— Dumnezeule, ce tâmpit am fost! exclamă cu o voce răguşită Vanning. Uitasem de ploaie...

— Exact, aprobă amabil Bellamy. Ei bine, nu mi-a fost prea greu să ghicesc cine a dat telefoanele. *Cine ştia că sunt la Carola? Femeia care-mi telefonase trebuia să ştie acest lucru, iar Vanessa plecase înaintea mea. Deci ea era femeia respectivă.*

Îndată ce Berington mi-a spus că Harcourt urma să ia nişte bani de la Freda, am ghicit restul.

Credeai că eşti bine asigurat. Existau doi suspecţi

de prima mână. March şi cu mine. Iar Iris Berington striga pe toate drumurile că March e criminalul. Aşa că am fabricat dovada suplimentară a chiştocului de ţigară, ca să te liniştesc şi să am timpul necesar ca să obţin celelalte informaţii de care aveam nevoie.

Te-ai gândit la o formulă care să-l liniştească pentru moment pe Harcourt şi i-ai telefonat luni noaptea lui Mott, rugându-l să-l lase pe Harcourt să câştige câteva sute de lire la pocher. Credeai că asta o să-ţi dea timp să-i poţi face rost de alţi bani. Şi Harcourt şi-a ţinut gura. Bănuia probabil că tu ai omorât-o pe Freda, dar nu era treaba lui să spună nimic atâta vreme cât îl aprovizionai cu bani. Şi l-ai omorât înainte de a putea vorbi.

O dată mort, toată lumea as fi spus că Harcourt a fost criminalul şi că se aruncase singur în faţa maşinii. Şi astfel ai făcut o combinaţie excelentă care, însă, n-a reuşit. Când am aranjat întrevederea dintre tine şi March şi ţi l-am adus beat mort, i-ai strecurat biletul şi cheia în buzunarul secret de la vestă. Biletul bătut la maşină care trebuia să pară că a fost scris de Freda. Ştiai perfect de bine că cei din Jordayne Court nu vă văzuseră niciodată bine la faţă, nici pe Vanessa şi nici pe tine, când vă potoleaţi setea de dragoste acolo. Atât poliţia, cât şi oricine altcineva ar fi crezut că apartamentul din Jordayne Court era cuibuşorul de dragoste al lui Harcourt şi al Fredei. Încă o dovadă că el o omorâse şi un motiv în plus.

Desigur că i-ai spus Vanessei totul despre uciderea Fredei. Dar nu i-ai spus nimic despre adevăratul motiv pentru care ai omorât-o. I-ai spus, probabil, Vanessei că ai ucis-o din pricină că Freda ameninţa s-o târască pe Vanessa în faţa tribunalului într-un proces de divorţ. Aşa că Vanessa te-a acoperit. Îmi imaginez că

a fost teribil de şocată şi îngrozită, dar s-a mângâiat cu gândul că ai făcut-o într-un moment de furie şi ca să-i salvezi ei reputaţia. Şi, în plus, o femeie face orice pentru bărbatul pe care-l iubeşte.

Tot ce aveam de făcut era să verific dacă Vanessa e amestecată şi ea în toată povestea asta sau nu. Aşa că i-am scris o scrisoare Carolei, în care sugeram că Harcourt e amantul soţiei tale. Am rugat-o pe Carola să-i arate scrisoarea Vanessei. Apoi m-am dus s-o văd pe Vanessa şi ea a muşcat din momeală. Mi-a spus că ştie precis că Harcourt e încurcat cu Freda şi că acesta era motivul pentru care îl dăduse afară şi pentru care o omorâse pe Freda. Săraca Vanessa... a luptat din greu ca să-ţi salveze gâtul de ştreang, nu? Şi amândoi credeaţi că aţi scăpat, nu?

M-am dus apoi în Jordayne Court şi am găsit schemele de propagandă pe care le aşezaseşi acolo cu atâta grijă. Acestea urmau să dovedească faptul că Freda vindea informaţiile privitoare la propagandă şi că era răspunzătoare de asta împreună cu March...

— Ai vorbit despre un târg, interveni Vanning. Ei bine... ar fi mai bine să închei târgul. Şi tu eşti băgat în apă până la gât şi te înşeli în privinţa unui lucru. Dacă ai impresia că numai Freda şi Harcourt urmau să fie suspectaţi de afacerea cu propaganda, te înşeli amarnic. Se aplecă în faţă zâmbind: Freda, Harcourt şi tu. S-ar putea să te intereseze faptul că Serviciul special te-a suspectat de la bun început în privinţa scurgerilor de material propagandistic. E foarte frumos că eşti atât de deştept ca să afli cine l-a omorât pe cutare sau cutărică, dar asta n-are să-ţi salveze pielea. Dacă ai cât de puţin bun-simţ ai să joci aşa cum am să-ţi cânt eu. Ai să continui să-i faci să creadă că March a omorât-o pe Freda. Şţi dacă ai să

faci asta, s-ar putea să-ţi uşurez situaţia în ceea ce priveşte cealaltă problemă. Poate că am să-ţi salvez chiar pielea. Harbell, de la Serviciul special, mi-a spus că abia aşteaptă să pună mâna pe tine. Motivul pentru care ţi-am dat această însărcinare a fost că ei mi-au cerut-o... Eu...

— Nu te mai obosi degeaba, Philip. Lucrez de şapte ani pentru Serviciul special. Toată schema asta îmi aparţine. Noi te urmăream pe tine. Voiam să aflăm cui îi vinzi marfa şi cum e scoasă din ţară. Ei bine, acum vom afla. E foarte simplu. L-ai dat afară pe Ferdie Mott ca să aibă grijă de latura asta a afacerii. O dată ce nu mai lucra în cadrul „Biroului C" nu măi putea fi suspect. A deschis clubul Mott ca paravan. Nu câştiga de pe urma lui nici atât cât să-şi permită să trăiască bine şi, totuşi, vorbea tot timpul de intenţia sa de a cumpăra o moşie la ţară. Mott are să ne spună tot la momentul potrivit.

— Dacă au să pună mâna pe el. Probabil că acum e în Franţa, zâmbi Vanning cinic.

— Nu prea cred, ripostă cu un zâmbet Bellamy. Vezi tu, Carola are grijă de el. Ea lucrează cu mine în meseria asta de la bun început. Toată povestea cu supărarea ei pe mine din cauză că beau prea mult a fost un truc. Am aranjat împreună toată povestea asta, aşa cum am aranjat şi cearta de la petrecerea ei. Ştiam că Ferdie e mort după ea, şi că îndată ce ea mi-ar fi dat „liber" are să-şi încerce norocul. Ei bine... programul s-a îndeplinit ca la carte şi astfel ea a putut să-l supravegheze liniştită tot timpul.

— Te gândeşti la toate, nu? remarcă Vanning cu amărăciune.

— Mă străduiesc şi eu să fac ce pot, răspunse Bellamy modest. Şi, apropo, Philip, a fost foarte

inteligentă ideea ta cu bileţelul pe care tocmai mi-l scria Freda şi pe care l-ai lăsat să cadă între noptieră şi pat când te-ai întors acasă, loc în care eu nu l-aş fi găsit, dar pe care poliţia l-ar fi găsit cu siguranţă. Cred că-mi scria pentru că tu îi spuseseşi că eu sunt cel cu furtul informaţiilor privind propaganda şi, după discuţia cu March, dorea să mă cheme ca să stea de vorbă cu mine şi să mă convingă să mă autodenunţ sau ceva asemănător.

Incidental am observat că mai rămăsese numai o foaie de hârtie în bloc sub biletul neterminat. Cred că ai folosit-o ca să scrii biletul trucat adresat din Jordayne Court lui Harcourt şi semnat „F”.

Vanning dădu din umeri.

— Ei bine, spuse el trist, miroase a lichidare. Mi-am încercat norocul şi nu mi-a mers... asta-i tot. Viaţa-i al dracului de ciudată, nu-i aşa, Nicky?

— Da, e o splendoare; aprobă Bellamy cu un zâmbet amar.

Vanning se ridică şi se îndreptă încet către bufet, unde îşi prepară un whisky cu sifon. Apoi întrebă:

— Ce se mai aude cu târgul pe care voiai să mi-l propui? Mai stă în picioare?

— Da, răspunse Bellamy.

Băgă mâna în buzunarul de la spate şi scoase Coltul automat pe care îl duse pe măsuţa de lângă cămin.

— Desigur că nu dorim să se facă publicitate în jurul acestui caz. Asasinul Fredei nu va fi descoperit, March a fost ucis într-un accident şi am să sugerez că ai fost atât de demoralizat de asasinarea soţiei sale şi atât de extenuat de muncă încât ţi-ai tras un glonţ în cap. Şi trebuie să te grăbeşti...

Vanning se răsuci brusc.

— Al dracului târg, nu? spuse el cu o voce aspră. Şi ce capăt *eu*, în schimb?

— Să nu fii spânzurat şi s-o lăsăm pe Vanessa în pace. Acesta-i târgul. Pe trotuarul celălalt se află acum un om al Serviciului special care supraveghează casa. Te va urmări tot timpul. Dacă mai eşti în viaţă mâine dimineaţă, ai să fii spânzurat. Dacă vei fi arestat mâine dimineaţă, va fi arestată şi Vanessa pentru complicitate la asasinarea Fredei. În paranteză spus, nu cred că Vanessa ştie ceva despre afacerea cu propaganda. Cred că asta n-ar mai fi suportat-o.

— Nu, nu ştie nimic. Îţi dau cuvântul meu de onoare... atât cât mai valorează acum, că nu ştie nimic.

Vanning îşi mai prepară un whisky.

— Îmi juri, Nicky, că ai s-o laşi în pace dacă accept târgul?

— Poţi să fii absolut liniştit. Îţi dau cuvântul de onoare.

Vanning dădu paharul peste cap.

— Bine, Nicky, accept târgul.

Se rezemă de marginea bufetului.

Bellamy ieşi în hol, îşi puse paltonul şi pălăria şi privi îndărăt în salon prin uşa deschisă. Vanning stătea tot rezemat de marginea bufetului.

— Pleci, Nicky? Ei bine... la revedere...

— Noroc, Philip.

Şi ieşi închizând încetişor uşa de la intrare.

Când fu introdus înăuntru, Vanessa citea un roman lângă cămin. Îl ameninţă cu degetul spunând:

— Frumoasă oră de vizită. Ai întârziat. Nu ştiam că ai şi viciul ăsta.

— Îmi pare rău, Vanessa, dar am fost obligat să fac

o partidă suplimentară de băutură în seara asta. Am observat că nu am suficient timp disponibil pentru băutură.

— Ar trebui să munceşti. Ai putea să te faci paznic la apărarea antiaeriană, sau ceva asemănător.

— Ştiu, răspunse Bellamy, dar nu-mi place să muncesc... Munca distruge băutorii.

Se aşează într-un fotoliu în faţa ei şi îşi aprinse o ţigară.

— Ce se mai aude cu cercetările pe care trebuia să le faci pentru Philip? Cred că ai minţit şi în privinţa asta. Eşti incorigibil, Nicky.

Vanessa aşează cartea pe măsuţa de lângă ea. În acel moment se deschise uşa şi Vanessa exclamă: „Dumnezeule!”

Bellamy o văzu, privind peste umăr, pe Carola stând în pragul uşii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? întrebă Vanessa cu ochii ei frumoşi larg deschişi. Ştiam că ai plecat cu Ferdie la Paris, ca să vă căsătoriţi. Ce s-a întâmplat, Carola?

Carola se uită cu ochii zâmbitori la Bellamy.

— A fost groaznic şi teribil de tulburător, răspunse ea Vanessei. Când am ajuns în gara Victoria, au venit câţiva tipi care l-au luat pe Ferdie şi l-au dus în biroul şefului de staţie ca să-i percheziţioneze bagajele.

— Nu fi atât de misterioasă, Carola, interveni Bellamy. Mai bine spune-ne ce-au găsit... dacă au găsit ceva, bineînţeles. Căutau să se convingă, probabil, că nu vrea să ia niscaiva unt pentru luna de miere.

— N-o să credeţi, dar au găsit o bună parte din propaganda pe care Philip obişnuia s-o piardă peste tot în dreapta şi în stânga. Se pare că Ferdie e cel

care fura documentele de propagandă.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Vanessa. E uluitor... Mă întreb ce are să spună Philip de asta. Vezi, Nicky, vezi că poliţia ţi-a luat-o înainte? Ar fi trebuit să-l suspectezi pe Ferdie. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult.

— Asta demonstrează, spuse Bellamy, că nu poţi fi sigur pe nimeni, niciodată. Asta spun şi eu întruna. Se sculă în picioare.

— Ei bine, Carola, acum că Ferdie a intrat la apă, am să mai fac o încercare cu tine. Am să încep o viaţă nouă. Am să mă port minunat. Ce zici? Eşti de acord? Ştii foarte bine că adori pământul pe care calc...

Carola stătea pe braţul fotoliului, privind în sus.

— Eşti foarte îndrăzneţ. Dar poate că am să te las să încerci.

Îi zâmbea cu ochii.

— Vanessa dragă, plec cu fata asta ca să recuperăm din timpul pierdut. Şi asta să fie o lecţie pentru tine, Carola. Să nu mai părăseşti niciodată un bărbat numai pentru că e leneş, incompetent şi pentru că bea cât o cămilă şi să te arunci, în schimb, din nou în braţele unui vânzător de documente de propagandă frumuşel. Haide, femeie.

O luă de talie şi, conducând-o spre uşă, se adresă Vanessei peste umăr:

— Pa, Vanessa, fii cuminte şi vezi să nu răceşti la picioare.

Vanessa începu să râdă, în timp ce ei ieşeau pe uşă.

Afară, pe strada cufundată în întuneric, Bellamy o luă în braţe pe Carola şi rămaseră aşa, înlănţuiţi, sărutându-se pierduţi, până când fură întrerupţi de

tusea discretă a unui paznic de noapte din corpul auxiliar.

— Am să-ţi găsesc o maşină, spuse Bellamy. Te duci acasă, iar eu la barul lui Sydney. Poate că am să primesc un telefon acolo. Te sun mai târziu, ca să mâncăm ceva undeva, necredincioaso!

— Foarte bine, domnule. Dar trebuie să admiţi că am fost o fată foarte bună. Felul în care l-am ţinut pe Ferdie la distanţă nu poate fi descris în cuvinte. Sper că şi tu ai fost la fel de credincios ca mine.

— Pe parcursul cercetărilor, răspunse Bellamy cu un zâmbet, e necesar, câteodată, să fac curte femeilor. Urăsc asta, dar trebuie să-mi fac datoria cu orice preţ, pricepi, nu?

— Al dracului de bine. Dar numai să te prind eu „cercetând” o femeie, că ai să te miri ce te-aşteaptă.

Bellamy opri un taxi şi o instală înăuntru pe Carola.

— *Au revoir*, păpuşico. A fost nostim, nu?

— E totul în regulă? întrebă Carola. E, într-adevăr, totul în regulă?

— Va fi. Am încheiat un târg cu Vanning. La revedere...

Şi dispăru în noapte.

Bellamy intră în barul lui Sydney de pe Conduit Street aflat la primul etaj. Sydney lustruia de zor tejgheaua de crom.

— Bună, domnule Bellamy, salută el bucuros. Mă întrebam pe unde mai sunteţi. Mă credeţi sau nu, dar zilele astea n-am mai văzut niciunul dintre clienţii obişnuiţi. Nici domnul March n-a mai dat pe-aici. Un Haig dublu?

— Corect.

Bellamy se aplecă peste bar şi Sydney se înclină la rându-i către el. Bellamy începu să cânte şi Sydney îl

acompanie, încercând să armonizeze. Suna groaznic:

„Dacă sergentu-ţi fură romul, nu-i nimic,
Dacă sergentu-ţi fură romul, nu-i nimic.
Doar are şi el dreptu’ la un gât.
Dar blestematu’ de beţiv
Nici că se satură cu-atât
Şi-ţi fură toată sticla.
Nu-i n-im-ic...”

În cabina telefonică, din colţul barului începu să sune telefonul.

— E pentru mine, spuse Bellamy şi intră în cabină.

Era Harbell.

— E-n regulă. Nicky. Lazemby mi-a telefonat acum zece minute. Era în holul hotelului şi a auzit împuşcătura. S-a dus cu portarul. Vanning s-a ţinut de cuvânt.

— Deci, s-a terminat.

— Presa noastră v-a anunţa mâine sinuciderea lui din cauza muncii excesive de mare răspundere şi a morţii soţiei sale. Se potriveşte totul perfect. Am vorbit îndelung cu Mott. Mâine va face declaraţii complete, aşa că totul e în ordine.

— Perfect. Îmi dai un concediu?

— Ai o săptămână. Trebuie lămurită afacerea aceea cu străinii de pe coasta de est. Te-apuci de treabă la sfârşitul săptămânii de concediu şi nu te ţine de fleacuri...

— Satrap blestemat! Vreau să mă însor.

— Foarte bine. Poţi să te însori de o sută de ori într-o săptămână. La revedere, Lothario.

— Dracu să te ia, răspunse Bellamy şi închise telefonul.

Se întoarse la bar şi îşi bău paharul de whisky. Apoi îşi puse pălăria.

— Noroc, Sydney. Ne mai vedem noi...

— Noapte bună, domnule Bellamy.

Când Bellamy ieşea, intră în bar o femeie drăguţă şi bine îmbrăcată. Îşi comandă ceva de băut şi îl întrebă pe Sydney?

— Cine-i tipul? L-am văzut destul de des. În special la clubul Faloppi. E foarte atrăgător. Ce-nvârteşte?

— Mă credeţi sau nu, doamnă Lake, dar nu face nimic. E doar un pierdevară care mai trage câte-o duşcă p-aci...

SFÂRŞIT